

VIENOTĪBA KRISTŪ

DENISS FORTINS

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2018. GADA 4. CETURKSŅIM

MŪSU VIENOTĪBA KRISTŪ

Draudze ir Dieva ģimene virs zemes: tā kopā kalpo, mācās un pielūdz. Raugoties uz Jēzu kā savu vadītāju un Pestītāju, draudze ir aicināta nest labo ziņu par glābšanu visiem cilvēkiem.

Septītās dienas adventistu draudzes pamatmācību 12. punkts apliecina: “Draudze ir ticīgo kopiena, kas apliecina Jēzu Kristu par savu Kungu un Glābēju. Kā Vecās Derības Dieva tautas turpinājums mēs esam aicināti iziet no pasaules, un mēs apvienojamies kopā pielūgsmē, sadraudzībā, Dieva Vārda mācībā, Kunga Vakarēdiena svinēšanā, kalpošanā cilvēcei un pasaulplašā evaņģēlija pasludināšanā.”

Bet ko mēs saprotam ar draudzi? Kas pieder draudzei? Atbilde uz šiem jautājumiem daļēji ir atkarīga no tā, kā mēs definējam draudzi.

Draudze noteikti ir vietējā Jēzus ticīgo kopiena, kas paklausa Kungam un pulcējas kopā uz pielūgšanu un kalpošanu. Tā var satikties mājas draudzēs vai lielākās draudzēs (Rm 16:10,11). Ar draudzi mēs arī saprotam ēku, kurā sapulcējas kristieši. Bet tā nebūs no labākajām draudzes definīcijām. Draudze ir cilvēki, nevis ēkas.

Jaunajā Derībā par draudzi dažreiz sauc arī ticīgo grupu konkrētā ģeogrāfiskajā apgabalā. Kad Pāvils uzrunāja draudzi Galatijā, viņš atsaucās uz daudzām vietējām draudzēm pilsētās un ciematos šajā reģionā (Gal 1:2, sk. arī 1Pēt 1:1). Ar draudzi mēs reizēm saprotam arī cilvēku grupu, kas pieder konkrētai konfesijai vai kas sevi sauc noteiktā vārdā, kas viņiem ir dots viņu ticības apliecības un mantojuma dēļ.

Jā, neviena no šīm definīcijām nav pilnīga. Draudze ir Dieva ļaudis virs zemes. Lai gan Kristum ir uzticīgi sekotāji dažādās konfesijās (daudzi no viņiem pēdējā krīzē pievienosies Dieva atlikumam [Atkl 18:1–4]), šajā ceturksnī mēs pievērsīsimies mūsu draudzei – Septītās dienas adventistu baznīcai un tam, ko mums nozīmē vienotība Kristū.

Pamatmācības 14. punkts, ko sauc “Vienotība Kristus miesā”, apliecina: “Draudze ir viena miesa ar daudz locekļiem, kas ir aicināti no visām tautām, ciltīm, mēlēm un ļaudīm. Kristū mēs esam jauni radījumi, mums nevajadzētu nevienu šķirot pēc rases, kultūras un tautības vai arī radīt atšķirību starp augstiem un zemiem, bagātiem un nabagiem,

vīriešiem un sievietēm. Mēs esam vienlīdzīgi Kristū, kas ar vienu Garu ir saistījis mūs sadraudzībā ar Viņu un citam ar citu. Mums ir jākalpo un jāsaņem kalpošana, neizrādot nekādu favoritismu vai atturīgumu. Pateicoties Jēzus Kristus atklāšmei Rakstos, mēs dalāmies vienā ticībā un cerībā un aizsniedzam visus ar vienu liecību. Šīs vienotības avots ir trīsvienīgs Dievs, kas mūs ir pieņēmis par Saviem bērniem.”

Šīs Bībeles izpētes mērķis ir izskaidrot Bībelē balstītas pamācības par kristīgās vienotības jautājumu mums kā septītās dienas adventistiem, kas allaž piedzīvo izaicinājumus šai vienotībai un piedzīvos tos līdz pat laika galam. Rakstos mēs atrodam neskaitāmus norādījumus un pamācības par to, kā izdzīvot Dieva dāvanu – vienotību Kristū. Tātad šī ceturkšņa uzmanības centrā ir domas un pamācības par to, kā piedzīvot un veicināt draudzē vienotību.

Deniss Fortins ir septītās dienas adventistu Teoloģijas semināra teoloģijas profesors Endrjūsa universitātē Berienspringsā, Mičiganā. Kopš viņš 1994. gadā sāka darbību Teoloģijas seminārā, Fortins ir kalpojis kā maģistra programmas vadītājs (1999--2001), dekāna palīgs (2000--2004), Teoloģijas un kristīgās filosofijas nodaļas vadītājs (2006) un dekāns (2006--2013).

Piezīme. Bībeles citātiem izmantots jaunais latviešu valodas Bībeles tulkojums.

1. TĒMA 29. SEPTEMBRIS – 5. OKTOBRIS

RADĪŠANA UN KRIŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Moz 1:26, 27; 1Jņ 4:7, 8, 16; 1Moz 11:1–9; Gal 3:29, 5Moz 7:6–11.

ATMIŅAS PANTS:

“Viņš to izveda laukā un teica: ‘Palūkojies debesīs un skaiti zvaigznes! Vai vari tās saskaitīt?’ Un viņš tam teica: ‘Tik tev būs pēcnācēju!’ Un viņš ticēja Kungam, un tas tika pieskaitīts viņam par taisnību” (1Moz 15:5, 6).

Dieva ļaužu stāsts sākas ar cilvēka radīšanu un traģisko krišanu grēkā. Jebkuram mēģinājumam saprast vienotības raksturu draudzē ir jāsākas ar Dieva sākotnējo plānu pie radīšanas un tad atjaunošanu pēc krišanas.

Bībeles pirmās nodaļas atklāj, ka Dievs bija paredzējis, lai cilvēce ir viena ģimene. Diemžēl šī vienotība pēc grēka traģēdijas pārtrūka. Tikai grēkā radās vienotības trūkums un nevienprātība, kas bija nepaklausības nepatīkamās sekas. Netieša norāde uz šo šķelšanos ir saruna starp Ādamu un Ievu, kad Dievs tuvojās viņiem pirmo reizi pēc ēšanas no aizliegtā koka (sk. 1Moz 3:11). Tāpēc līdz ar visu citu, ko paveiks glābšanas plāns, sākotnējās vienotības atjaunošana arī ir izšķirošs mērķis.

Ābrahāms, Dieva ļaužu tēvs, kļuva par galveno varoni Dieva glābšanas plānā. Ābrahāms Rakstos ir attēlots kā lielisks “taisnošanas ticībā” paraugs (sk. Rm 4:1–5) – ar tādu ticību, kas apvieno Dieva ļaudis savā starpā un ar pašu Kungu. Dievs darbojas ar savu ļaužu starpniecību, lai atjaunotu vienotību un darītu zināmu Viņa gribu bojā ejošajiem cilvēkiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 6. oktobrī.

Mīlestība kā vienotības pamats

Skaidra vēsts, kas plūst no radīšanas stāsta 1. Mozus grāmatas 1. un 2. nodaļā, ir cilvēces vispārīgā saskaņa, kas pastāvēja radīšanas nedēļas beigās. Dieva pēdējie vārdi, ka viss bija “ļoti labs” (1Moz 1:31), attiecas ne tikai uz estētisko skaistumu, bet arī uz jebkādu ļaunuma vai nesaskaņu elementu trūkumu, Dievam pabeidzot šīs pasaules veidošanu un cilvēku radīšanu, kuriem tajā bija jādzīvo. Dieva sākotnējais radīšanas nolūks ietvēra harmonisku līdzāspastāvēšanu un visu dzīvības formu savstarpēji atkarīgas attiecības. Tā bija skaista pasaule, kas radīta cilvēces ģimenei. Viss bija pilnīgs un atklāja Radītāju. Dieva ideāls un sākotnējais mērķis pasaulei bija saskaņa, vienotība un mīlestība.

Izlasi 1Moz 1:26, 27. Ko šie panti mums māca par cilvēka radīšanas unikālumu, salīdzinot ar pārējās zemes radīšanu, kā tas atklāts 1Moz 1. un 2. nodaļā? _____

1. Mozus grāmatā teikts, ka Dievs radīja cilvēku pēc Savas līdzības; nekas cits Mozus grāmatas radīšanas stāstā nav teikts. “Un Dievs teica: ‘Taisīsim cilvēku pēc mūsu tēla, pēc mūsu līdzības, lai tas valda pār zivīm jūrā un pār putniem debesīs, un pār lopiem, un pār visu zemi, un pār visiem rāpuļiem, kas rāpo pa zemi!’ Un Dievs radīja cilvēku pēc sava tēla, pēc Dieva tēla viņš radīja to – vīrieti un sievieti viņš radīja!” (1Moz 1:26, 27). Lai gan teologi ir gadsimtiem ilgi debatējuši par šī tēla tiešo būtību un par paša Dieva raksturu, daudzas Rakstu vietas atklāj Dieva būtību kā mīlestību.

Izlasi 1Jņ 4:7, 8, 16. Kā šie panti palīdz mums saprast, kā mēs sākotnēji tikām radīti un kā tas varēja ietekmēt sākotnējo vienotību, kas bija pie radīšanas? _____

Dievs ir mīlestība, un, tā kā cilvēce arī var mīlēt (tādā veidā, kā pārējā zemes radība noteikti nespēj), radīšanai pēc Viņa tēla ir jāietver spēja mīlēt. Tomēr mīlestība var pastāvēt tikai attiecībās ar citiem. Tādējādi, lai arī ar ko ir saistīta radīšana pēc Dieva tēla, tai ir jāietver arī spēja mīlēt – un mīlēt dziļi.

Grēkākrišanas sekas

Grēkākrišanas sekas bija milzīgas. Ādama un levas nepaklausība iesāka saskanīgās savstarpējās atkarības pārrāvumu starp visām dzīvības formām. Pat vēl ļaunāk – tā iesāka nevienprātību, nesaskaņas un šķelšanos starp cilvēkiem, kas pastāv līdz pat mūsdienām. Saskaņas trūkums ir redzams uzreiz, Ādamam un levai cenšoties vainu par krišanu uzvelt uz citiem (1Moz 3:12, 13). Kopš tā laika viss ir kļuvis tikai ļaunāk.

Izlasi 1Moz 3:16–19 un 1Moz 4:1–15. Kas šajos pantos atklāj grēka sekas un to ietekmi uz harmonisko pasauli, ko bija radījis Dievs? _____

Ādama nepaklausība kļuva par daudzu notikumu un seku avotu, kas ar laiku ietekmēja visu Dieva radību. Dabas pasaule sāka ciest no grēka sekām. Cilvēku attiecības arī tika ietekmētas. Kains un Ābels, divi brāļi, kam vajadzēja rūpēties un milēt vienu otru, kļuva sveši, jo Kains izvēlējās sekot pats savām tieksmēm, nevis Dieva norādītajai pielūgsmes formai. Šī atsvešinātība beidzās ar vardarbību un nāvi. Kaina reakcija tomēr vairāk bija vērstā pret Dievu, nevis Ābelu. Viņš bija dusmīgs uz Dievu (1Moz 4:5), un šīs dusmas radīja aizvainojumu pret Ābelu. Nepaklausība vēl vairāk sarāva cilvēku attiecības.

“Un Kungs redzēja, ka pieaug cilvēka ļaunums uz zemes un viss, ko viņš veidojis, ik dienu savā sirdī domā tik ļaunu!” (1Moz 6:5). Šis ļaunums beigās noveda pie plūdiem un neticamas sākotnējās Dieva radības iznīcināšanas, kas tika atstāta plūdu varā. Bet pat tad Dievs nepārtrauca cīnīties par cilvēci, bet saglabāja atlikumu – Noa un viņa ģimēni –, lai sāktu visu no jauna.

Pēc plūdiem Dievs deva Noa un viņa ģimēnei apsolījumu. Varavīksne debesīs vienmēr atgādinās par Viņa rūpēm un apsolījumiem, par Viņa laipnību un žēlastību (1Moz 9:12–17, Jes 54:7–10). Dievs slēdza derību ar Noa un atjaunoja Savu sākotnējo plānu vienotas cilvēces izveidošanai, kas ir uzticīga Viņam un Viņa Vārdam.

Kādos veidos grēks ienes nesaskaņas? Ko tu vari darīt tieši tagad, lai palīdzētu atjaunot saskaņu starp tiem, ko tava izvēle var spēcīgi ietekmēt? _____

Vienotības trūkums un šķelšanās turpinās

Izlasi 1Moz 11:1–9. Kas šeit notika tāds, kas padara šķelšanos un vienotības trūkumu vēl ļaunāku? _____

Nākamais notikums, ko Bībele min pēc plūdiem, ir Bābeles torņa celtniecība, valodu sajaukšana un sekojošā cilvēku, kas līdz šim bija runājuši vienā valodā, izklīdināšana. Daži no Noa pēcnācējiem, kurus, iespējams, piesaistīja zemes starp Eifratas un Tigras upēm skaistums un auglība, nolēma celt sev pilsētu un augstu torni Šināras zemē, kas atrodas mūsdienu dienvidu Irākā (1Moz 11:2).

Arheoloģija ir atklājusi, ka Mezopotāmija bija blīvi apdzīvots reģions jau no seniem laikiem. Starp šīm tautām dzīvoja arī šumeri, kas izgudroja rakstīšanu uz māla plāksnēm. Viņi būvēja pamatīgas mājas un bija rotaslietu, darbarīku un mājsaimniecības priekšmetu darināšanas meistari. Izrakumi ir atklājuši daudzus torņiem līdzīgus tempļus, kas ir veltīti dažādu dievību pielūgsmei.

Noa pēcnācēji, kas apmetās Šināras zemē, drīz aizmirsa Noa Dievu un apsolījumu, ka Viņš nekad vairs neiznīcinās pasauli plūdus. Bābeles torņa būvniecība bija viņu pārākās gudrības un prasmju piemineklis. Šī būvniecības projekta motivācija bija ilgas pēc slavas un reputācijas, “darīt sev vārdu” (1Moz 11:4). “Saskaņā ar dievišķo nolūku cilvēkiem bija jāsavlaicīgi vienotība ar patiesas reliģijas saišu palīdzību. Kad elkdievība un daudzdievība pārrāva šo iekšējo garīgo saiti, viņi zaudēja ne tikai reliģijas vienotību, bet arī brālības garu. Tāds projekts kā tornis, lai ar ārējiem līdzekļiem saglabātu iekšēju vienotību, kas bija pazaudēta, nevarēja izdoties.” (The SDA Bible Commentary, 1. sēj., 284., 285. lpp.)

Ādama un levas krišana izjauca cilvēces vienotību un Dieva sākotnējo plānu. Sekas bija neskaidrība pielūgsmes jautājumā, pa visu zemi plaši izplatījās ļaunums un amorālums un visbeidzot cilvēce sadalījās daudzās dažādās kultūrās, valodās un rasēs, kas bieži kopš tā laika ir savā starpā naidīgušās.

Kādus praktiskus soļus mēs varam spert, lai palīdzētu mazināt šķelšanos starp rasēm, kultūrām un valodām, kas ievaino mūs pat draudzē? _____

Ābrahāms, Dieva ļaužu tēvs

Trīs lielās monoteistiskās pasaules reliģijas – jūdaisms, kristietība un islāms – par savu tēvu uzskata Ābrahāmu. Kristiešiem šī asociācija ir saistīta ar garīgām attiecībām. Kad Ābrahāms tika aicināts atstāt savu zemi Mezopotāmijā, viņam teica, ka viņā “tiks svētītas visas dzimtas uz zemes” (1Moz 12:3, sk. arī 1Moz 18:18, 22:18). Svētība nāca, pateicoties Jēzum.

Izlasi Ebr 11:8–19, Rm 4:1–3 un Gal 3:29. Kādi Ābrahāma ticības elementi ir minēti šajos pantos un kā tie ir saistīti ar kristiešu vienotības ideju? Tas ir, ko mēs varam atrast šajos pantos, kas palīdzētu mūsdienās saprast, cik svarīgai sastāvdaļai vajadzētu būt kristīgai vienotībai? __

Kā visu ticīgo tēvs Ābrahāms atstājis mums dažus pamatelementus, kas ir kristīgās vienotības centrā. Pirmkārt, viņš praktizēja paklausību. “Ticībā Ābrahāms paklausīja Dieva aicinājumam un devās uz vietu, kas viņam bija jāiemanto; viņš gāja, pat nezinādams, kurp dodas” (Ebr 11:8). Otrkārt, viņš ticēja Dieva apsolījumiem. “Ticībā viņš mitinājās apsolītajā zemē kā svešinieks, dzīvodams teltīs ar tā paša apsolījuma līdzmantinekiem – Īzaku un Jēkabu; viņš gaidīja pilsētu, kurai ir drošs pamats, kuras meistars un veidotājs ir Dievs” (Ebr 11:9, 10). Treškārt, viņš ticēja, ka Dievs dos viņam dēlu un ka kādu dienu viņa pēcnācēji būs neskaitāmi kā zvaigznes. Balstoties uz šo reakciju, Dievs taisnoja viņu ticībā (Rm 4:1–3). Ceturtkārt, viņš uzticējās Dieva glābšanas plānam. Vislielākais pārbaudījums Ābrahāma ticībai bija tad, kad Dievs lūdza viņu upurēt Īzaku uz Morijas kalna (1Moz 22:1–19, Ebr 11:17–19).

Vecā Derība apraksta Ābrahāmu kā Dieva draugu (2L 20:7, Jes 41:8). Viņa ticības dzīve, viņa nesvārstīgā paklausība un viņa uzticība Dieva apsolījumiem padara viņu par paraugu tam, kādai tagad vajadzētu būt mūsu kristīgajai dzīvei.

Dažas nākamās dienas padomā par saviem vārdiem un darbiem. Kā tu vari censties nodrošināt, lai viss, ko tu saki, atspoguļotu tavas ticības realitāti? _____

Dieva izraudzītie ļaudis

Aicinot Ābrahāmu būt Viņa kalpam, Dievs izraudzījās ļaudis, kas atklās Viņu pasaulei. Šis aicinājums un izraudzīšana bija Dieva mīlestības un žēlastības darbs. Dieva aicinājums Israēlam bija svarīgs Viņa plānā atjaunot visu cilvēci pēc posta un nevienprātības, ko bija radījuši krišana. Svētā vēsture ir Dieva darbs pie šīs atjaunošanas, un galvenā šī plāna sastāvdaļa ir Israēls kā derības tauta.

Kāpēc Dievs sauc Israēlu par Savu tautu, saskaņā ar 5Moz 7:6–11? Kāpēc Viņš par Saviem ļaudīm izraudzīja Ābrahāma pēcnācējus? _____

Israēla kā Dieva tautas izraudzīšanas centrā ir Dieva mīlestība pret cilvēkiem. Dievs slēdza derību ar Ābrahāmu un viņa pēcnācējiem, lai ar Savu ļaužu starpniecību saglabātu Dieva atziņu un nestu glābšanu cilvēcei (Ps 67:2). Tomēr tas, ka Dievs izraudzīja Israēlu, ir augstākais mīlestības darbs. Ābrahāma pēcnācējiem nebija nekā, ar ko viņi būtu varējuši sev pieprasīt nepelnīto Dieva mīlestību. “Kungs jūs ir iemīlējis un izvēlējies ne tādēļ, ka jūsu būtu vairāk par citām tautām – jūs esat mazākā no visām tautām” (5Moz 7:7).

Lai izvēlētos Sev ļaudis, Dievs izmanto mums nepierastu apgriezto vērtību sistēmu. Ja mēs, izvēloties vadītājus, skatāmies uz spēku, gudrību un pašapziņu, Dievs neizvēlas kalpošanai stīpros un varenos, bet tos, kas izjūt un atzīst savu vājumu, nezināšanu un niecīgumu, lai neviens nevarētu lielīties Viņa priekšā (1kor 1:26–31).

Tomēr aplūkosim priekšrocības, kas viņiem bija: “Israēla tautu Dievs vēlējās padarīt par savu slavu un godību. Tiem tika dotas visas garīgās priekšrocības. Dievs ļaudīm neliedza neko, kas varēja labvēlīgi ietekmēt rakstura veidošanos un tos sagatavot par Viņa pārstāvjiem.

Paklausībā Dieva likumam šī tauta būtu kļuvusi par labklājības brīnumu pasaules nāciju priekšā. Tas, kurš tiem spēja dot gudrību un prasmi dažādos amatos, varēja joprojām būt viņu skolotājs, un, paklausot Viņa likumiem, tie tiktu paaugstināti un kļūtu cēlāki. Ja ļaudis būtu paklausīgi, tie tiktu pasargāti no tām slimībām, kuras skāra citas tautas, un tiktu svētīti ar enerģiju un prāta spējām. Dievs tiem nodrošināja visas iespējas kļūt par lielāko nāciju virs zemes.” (Elena Vaits “Kristus līdzības”, 288. lpp.)

Kādas paralēles mēs varam atrast starp to, ko Dievs darīja senajam Israēlam, un Viņa aicinājumu tiem un to, ko Viņš paveica mūsu labā un kāds ir Viņa aicinājums attiecībā uz mums, septītās dienas adventistiem? Līdzdali savas atbildes Bībeles izpētes grupā! _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elena Vaita “Sentēvi un pravieši” nodaļas “Radišana” (44.–51. lpp.), “Ābrahāma aicināšana” (125.–131. lpp.).

Dieva sākotnējais nolūks, radot cilvēku, atspoguļojas arī ģimenes izveidošanā (1Moz 2:21–24) un sabbatā. Sabats bija paredzēts visai cilvēcei, kā Jēzus skaidri norāda Marka 2:27, 28. Tā universālais raksturs ir redzams pašā Mozus grāmatas ziņojumā, kad Dievs nošķīra septīto dienu ne tikai pirms Israēla kā Viņa derības ļaužu aicināšanas, bet pat pirms grēka ienākšanas. Kāds sabbatam būtu spēcīgs, vienojošs spēks, ja to ievērotu visi cilvēki! Tā bija atpūtas diena, ko Dievs bija paredzējis, lai atgādinātu Ādama un levas pēcnācējiem par viņu kopējo saiti ar Viņu un citam ar citu. “Gan sabats, gan ģimene tika iecelti Ēdenē, un pēc Dieva ieceres tie ir nesaraujami saistīti kopā. Šajā dienā vairāk nekā citās mums ir iespējams dzīvot Ēdenes dzīvi. Dieva plāns ģimenes locekļiem bija, lai tie būtu vienoti darbā un mācībās, kalpošanā un atpūtā, tēvs kā saimes priesteris un abi vecāki kā savu bērnu skolotāji un biedri.” (Elena Vaita “Bērna vadonis”, 535. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā 1. Mozus grāmatas ziņojums par sievietes radišanu no Ādama sāna atklāj ciešo un tuvo saiti, kādai vajadzētu pastāvēt starp vīru un sievieti? Ko tas mums stāsta, kāpēc viscaur Bībelē Dievs izmanto vīra un sievas attiecības kā paraugu tuvumam, kādu Viņš meklē ar Saviem ļaudīm?

2. Lai gan Bābeles torņa stāsts mums māca, ka cilvēku etniskā un valodu dažādība nebija daļa no Dieva sākotnējā plāna cilvēcei, kā mēs varam mūsdienās skatīties pāri šādām dabiskām atšķirībām? Kā draudze vēl joprojām var piedzīvot vienotību un saskaņu, pat ja tā sastāv no daudzu tautību un valodu pārstāvjiem?

3. Kādas paralēles šeit ir atrodamas starp senā Israēla aicināšanu un mūsu kā septītās dienas adventistu aicinājumu? Vēl svarīgāk – kādas mācības mēs varam no tā gūt, lai kļūtu uzticīgāki savam dievišķajam aicinājumam Kristū?

KOPSAVILKUMS:

Dieva sākotnējais plāns pie radišanas bija, lai cilvēce dzīvotu harmonijā un vienotībā kā viena ģimene. Mūsu pirmo vecāku nepaklausība izjauca Dieva plānu. Tomēr Dievs aicināja Ābrahāmu, lai izveidotu tautu, ar kuras starpniecību Viņš var uzturēt dzīvu atjaunošanas apsolījumu, kas ir atrodams tikai Kristū.

ŠĶELŠANĀS IEMESLI

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

5Moz 28:1–14, Jer 3:14–18, Soģ 17:6, 1Kĕn 12:1–16, 1kor 1:10–17, Apd 20:25–31.

ATMIŅAS PANTS:

“Gudrības sākums ir bijāt Kungu, un zināt Svēto ir saprašana” (Sak 9:10).

Vecās Derības pravieši atkārtoti aicināja Israēla tautu paklausīt Dieva norādījumiem. Nepaklausība un bezrūpīgums ievestu atkrišanā un radītu nesaskaņas. Paklausība Dieva likumiem bija paredzēta kā līdzeklis, lai pasargātu ļaudis no dabiskajām grēka sekām un svētītu viņus daudzu svešu tautu vidū. Sekošana Dieva gribai radītu saskaņu starp ļaudīm un stiprinātu viņu kopienas spēju stāties pretī pagānu iebrukumiem un ļaunajai praksei, kas viņus apņēma gandrīz no visām pusēm. Dieva nodoms Viņa ļaudīm bija, lai tie ir svēti un kalpo kā liecinieki tautām, kas dzīvo viņu apkārtnē.

Pēc ebreju atbrīvošanas no Ēģiptes Kungs viņiem teica: “Redziet, es jums mācu likumus un tiesas, ko Kungs, mans Dievs, jums pavēlēja pildīt tajā zemē, kuru jūs ejat iemantot. Turiet un pildiet tos – tā jūs būsit gudri un saprātīgi to tautu acīs, kas, dzirdot par visiem šiem likumiem, sacīs: tiešām, gudra un saprātīga ir šī lielā tauta!” (5Moz 4:5, 6).

Nav šaubu: ja Viņa ļaudis paliktu uzticīgi, viņi būtu saņēmuši lielas svētības un būtu svētība citiem. Toties neuzticība vadīs pie neskaitāmām problēmām, kur viena no daudzām būs vienotības trūkums.

Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. oktobrī.

“Atgriezies, atkritusī Israēla!”

Israēla tautas vēsture ir pilna ar nepaklausības un anarhijas stāstiem, kam seko atgriešanās pie Dieva un paklausības, pēc kā nāca vēl lielāka nepaklausība un konflikti. Šī shēma atkārtojas atkal un atkal. Katru reizi, kad Dieva ļaudis no sirds sekoja Viņa gribai, viņi tika svētīti ar mieru un dzīvību. Katru reizi, kad viņi nepaklausīja un sekoja saviem ceļiem, viņu dzīve kļuva nožēlojama, karu un konfliktu pilna. Pat pirms Israēls iegāja Apsolītajā zemē, Dievs jau bija paredzējis šādu modeli un piedāvāja risinājumu, lai izvairītos no šausmīgajām sekām viņu pieredzē.

Izlasi 5Moz 28:1–14. Kādas svētības nāktu pār Israēlu, ja ļaudis būtu paklausījuši Dieva gribai?

Izlasi Jer 3:14–18. Ko mēs mācāmies no Dieva aicinājuma Israēlam nožēlot un atgriezties pie Viņa? Ko tas mums stāsta par Dieva mīlestību un pacietību pret Viņa ļaudīm? _____

Pārsteidzošais Jeremijas grāmatā ir tas, kā Dievs tiek atklāts kā mīlošs, žēlsirdīgs un dāsns pret Saviem ļaudīm, neskatoties uz viņu sacelšanos, šķelšanos un elkdievību. Dievs nemitīgi aicina Savus ļaudis atgriezties pie Viņa un nožēlot savus ļaunos darbus. Atkal un atkal Dievs apsola atjaunošanu un cerību nākotnei.

“Atgriezies, atkritusī Israēla! – saka Kungs, es neniknošos uz tevi, jo es esmu uzticīgs, saka Kungs, vienmēr nebūšu bargs! Tik zinies savu vainu, ka dumpoji pret Kungu, savu Dievu, blandījies apkārt ar svešiem zem katra zaļoksna koka! Manā balsī tu neklausījies! – saka Kungs” (Jer 3:12, 13).

Jeremijas vārdi tika izteikti vispārējas Dieva Vārda noliegšanas laikā. Lai gan ķēniņa Josijas laikā bija sākušās dažas reformas, lielākā daļa cilvēku neizjuta garīgu pamudinājumu uzticīgi paklausīt Dievam. Viņu grēki, elkdievība un uz sevi vērsta dzīve bija izraisījuši garīgu un politisku sagrāvi. Jo vairāk viņi atkāpās no Dieva prāta īstenošanas, jo briesmīgākas bija viņu nākotnes izredzes. Tomēr ar Jeremijas starpniecību Dievs runāja ar viņiem. Dievs tiem bija paredzējis labāku nākotni, un Viņš ilgojās vest viņus atpakaļ pie labklājības, vienotības un veselības. Bet tas varēja notikt tikai tad, ja viņi dzīvos ticībā – komplektā ar visu to, ko ietver patiesa ticība.

Kādu atšķirību tavā dzīvē ir radījusi paklausība un nepaklausība? _____

Taisni paši savās acīs

Stāsti no Soģu grāmatas atklāj neskaitāmas negatīvas sekas Israēla nesekošanai Kunga gribai. Drīz pēc Israēla ieiešanas Kānaānā ļaudis sāka veidot savu garīgo dzīvi, balsoties uz viņu apkārtņē dzīvojošo kānaāniešu reliģijām – viņi darīja tieši to, ko bija pieteikts nedarīt! Diemžēl tā nebija vienīgā problēma, ko viņi piedzīvoja.

Izlasi Soģu 17:6 un 21:25. Ko šie panti māca par vēl citām problēmām, kas izcēlās Dieva ļaužu vidū? _____

Pārrunājiet, ar kādiem līdzekļiem tika panākta šķelšanās un vienotības trūkums Dieva tautā. Tautas vienotība bija jāatrod viņu uzticīgajā paklausībā derības Kungam – tās derības Kungam, kurā viņi bija iegājuši kopā ar Dievu. Tomēr, darīdami to, kas bija taisns viņu pašu acīs – īpaši ietekmējoties no apkārtējām tautām –, viņi atradās uz katastrofai nolemta ceļa. Mēs visi esam kritušas būtnes, un bez ārējas palīdzības mēs ar savām dabiskajām nosliecēm pavisam noteikti noiesim no ceļa, pa kuru Dievs mūs aicina iet.

Ko šie panti mums stāsta par garīgajiem un sociālajiem nosacījumiem Israēlam soģu laikā?

Soģu 2:11–13 _____

Soģu 3:5–7 _____

“Ar Mozus starpniecību Kungs jau iepriekš paziņoja arī neuzticības sekas. Atsakoties turēt Viņa derību, tie paši sev pārtrauks dievišķās dzīvības plūsmu un nevarēs vairs saņemt Dieva svētības. Laiku pa laikam šo brīdinājumu ievēroja, un tad pārjūdiem un no viņiem uz apkārtējiem ļaudīm izlējās bagātas svētības. Bet daudz biežāk tie savā dzīvē Dievu aizmirsa un nesaskatīja augsto priekšrocību būt par Kunga pārstāvjiem. Viņi nolaupija Tam piederošo kalpošanu un liedza citiem cilvēkiem reliģisku vadību un svētu piemēru. Viņi gribēja piesavināties vīnadārza augļus, pār kuriem tie bija iecelti vienīgi kā pārvaldnieki. Viņu savtība un kāre pēc mantas izraisīja nicināšanu pat pagānos. Tas citām tautām neļāva pareizi izprast Dieva raksturu un Viņa valsts likumus.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 20., 21. lpp.)

Kā mūsu draudzes darbības ietekmē tos, kas ir ap mums? Ko viņi saskata septītās dienas adventistos, kas varētu viņus ietekmēt pozitīvā veidā? _____

Ebreju tautas dalīšanās

Atkrišanas ceļš un tā drausmīgās sekas nenotika vienā naktī. Taču nepareiza izvēle lielās un mazās lietās, kā arī lēmumi, kas bija sakrājušies garo gadsimtu laikā, beigās radīja Dieva ļaudīm nepatīkamas sekas.

Izlasi ķēniņa Rehabeāma stāstu 1ķēn 12:1–16. Kas izraisīja šo drausmīgo šķelšanos Dieva tautā?

“Ja Rehabeāms un viņa nepiedzīvojušie padomdevēji būtu sapratuši dievišķo gribu atiecībā uz Israēlu, tad tie būtu paklausījuši ļaužu prasībai īstenot noteiktas reformas valsts pārvaldē. Bet, neizmantojot šo izdevību Sihemā, kad vajadzēja ņemt vērā cēloņus un sekas, tie zaudēja iespaidu pār daudz ļaudīm. Viņu izteiktais nodoms turpināt Sālamana uzsākto apspiešanu un jūgu vēl tikai palielināt bija pretrunā ar Israēlam paredzēto Kunga plānu un sniedza ļaudīm pietiekami daudz iemeslu, lai šaubītos par viņu motīvu godīgumu. Šajā neprātīgajā, bezjūtīgajā dziņā pavairot varu ķēniņš ar izredzētajiem padomdevējiem parādīja, kādā lepnumā cilvēku var novest stāvoklis un autoritāte.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 90. lpp.)

Ko tālākie apgalvojumi liecina par vajadzību pēc gudrības, lai pieņemtu pareizos lēmumus? Kur meklējams patiesas gudrības avots?

Sak 4:1–9 _____

Sak 9:10 _____

Jēk 1:5 _____

Stāsts par Rehabeāmu un viņa straujo un negudro lēmumu uzlikt viņa ļaudīm vēl vairāk piespiedu darbu ir skumjš notikums Israēla valsts dzīvē. Ķēniņš meklēja padomu pie divām padomdevēju grupām, bet viņa gala lēmums sekot mazāk pieredzējušu sava vecuma jaunu vīriešu padomam izraisīja katastrofu valstībā, ko viņa tēvs Sālamans un vectēvs Dāvids bija cēlušī iepriekšējos 80 gados. Padoms, ka ķēniņam vajadzētu iebiedēt pūli, paziņojot, ka viņš ir vēl skarbāks nekā viņa tēvs, bija muļķīgs padoms. Jaunie padomdevēji uzskatīja, ka atsaukties cilvēku prasībām pēc mazāk darba nebija tas vadības stils, kādu vajadzētu īstenot ķēniņam. Valdniekam vajadzētu, kā viņi teica, parādīt sevi kā bargu un nežēlīgu. Beigās viņš atklājās kā terorists, kas nav pelnījis savu ļaužu lojalitāti un uzticību. Tā Dieva tautā radās šķelšanās, kam nekad nevajadzēja rasties, un konflikti nekad nav bijuši Dieva plānā.

Šķelšanās Korintā

Diemžēl nesaskaņas Dieva tautā nebeidzās pat Jaunās Derības laikos.

Piemēram, Pāvila pirmās vēstules korintiešiem pirmās četras nodaļas ir aicinājums uz vienotību. Esot Efezā, Pāvils bija dzirdējis, ka Korintas draudzē bija radušies dažādi novirzieni. Tāpēc viņš iesāk savu vēstuli ar garu uzrunu par draudzes vienotību un vajadzību izvairīties no šķelšanās. Pāvils ir noraižējies par šādu notikumu attīstību un sniedz inspirētu padomu, kā risināt šo neveiksmīgo situāciju.

Kas saskaņā ar 1kor 1:10–17, šķīriet, ir viņu vienotības trūkuma, šķelšanās un strīdu iemesls?

Pāvils kļuva noraižējies par saviem brāļiem un māsām Korintā, kad kāds no Hloes ļaudīm bija pastāstījis viņam par novirzieniem un strīdiem viņu vidū. Viņa ievadvārdi parāda, cik dziļi noraižējies viņš ir: “Brāļi, es aicinu jūs mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdā, esiet visi vienoti, lai starp jums nav šķelšanās, bet lai jūs būtu saliedēti vienprātībā un kopīgā atziņā.” Viņa risinājums bija atgādināt viņiem, ka viņiem kā kristiešiem ir jābūt “saliedētiem vienprātībā un kopīgā atziņā” (1kor 1:10). Lai arī kas radīja šo sacensību un šķelšanos, Pāvils gribēja, lai tas tiek pārtraukts.

Pāvils atgādina korintiešiem, ka kristieši ir aicināti sekot Kristum, nevis cilvēkiem – lai arī cik talantīgiem, apdāvinātiem vai uzticīgiem. Lai gan likās, ka viņi ir sadalījušies “partijās”, apustulis bez aplinkiem apliecināja, ka šāda nodalīšanās nav saskaņā ar Kristus gribu. Viņš apliecināja, ka kristīga vienotība ir centrēta Kristū un Viņa upurī pie krusta (1kor 1:13).

Kristīgās vienotības avots ir patiesība, kāda tā ir krustā sistajā Jēzū Kristū un nevienā citā, lai arī cik “vērtīgs” kā mentors, sludinātājs vai vadītājs kāds šķīstu. Krusta pakājē mēs visi atrodamies vienā limenī. Mūsu kristības ir Jēzū, kas vienīgais var attīrīt mūs no grēka. Tomēr mums ir jāstrādā pie šīs vienotības Kristū praktiskos veidos.

No tā mums vajadzētu saprast, ka septītās dienas adventisti nevar uzskatīt savu vienotību ticībā un misijā kā pašu par sevi saprotamu. Šķelšanās un strīdi var mazināt mūsu draudzes vienotību, ja vien mīlestība un Kristus virsvaldība nevieno mūs Viņā.

Kā mēs varam mācīties izvairīties no briesmām, par ko Pāvils šeit runā? Kāpēc mums vienmēr vajadzētu uzmanīties no tā, cik daudz mēs uzticamies kādam cilvēkam? _____

“Nāks plēsīgi vilki”

Izlasi Apd 20:25–31. No kā Pāvils brīdina efeziešu vecajus? Kas viņiem bija jādara, lai neļautu tam notikt? _____

Savas kalpošanas laikā Pāvils bieži piedzīvoja pretestību, un viņš zināja, ka būs grūti saglabāt Jēzus Kristus evaņģēlija šķīstumu. Savos atvadu vārdos efeziešu vecajiem viņš izmantoja līdzību par sargkareivjiem no Ec 33:1–6, lai pastāstītu saviem kolēģiem vadītājiem, ka viņi arī ir atbildīgi par evaņģēlija sargāšanu. Viņiem bija jābūt uzticīgiem ganiem savās draudzēs.

Pāvila izteiciens “plēsīgi vilki”, lai aprakstītu viltus skolotājus (Apd 20:29), atgādina līdzīgu Jēzus brīdinājumu, ka viltus skolotāji maskēsies avju drēbēs (Mt 7:15). Šie viltus skolotāji uzradās drīz pēc tam, kad Pāvils izteica šo brīdinājumu, un viņi meklēja laupījumu Āzijas draudzēs, ko Pāvils bija dibinājis. Ef 5:6–14 un Kol 2:8 mēs lasām dažus no Pāvila brīdinājumiem draudzēs Mazāzijā.

Savā otrajā vēstulē Timotejam Pāvils arī brīdina Timoteju, kurš ir atbildīgs par draudzi Efezā, par maldiem draudzē un bezdievību pēdējās dienās.

Izlasi 2Tim 2:14–19 un 3:12–17. Ko Pāvils saka Timotejam par to, kā rīkoties ar viltus skolotājiem un saglabāt vienotību draudzē? _____

Pirmkārt, Timotejam jāpārzina Bībele, mācot “pareizi .. patiesības vārdu” (2Tim 2:15). Pretinde šiem bezjēdzīgajiem strīdiem un spekulācijām ir pareiza izpratne un Dieva dotā vārda mācīšana. Bībeles patiesības ir jāskaidro pareizi, lai neviena Rakstu daļa netiktu atklāta kā pretēja kopējai aīnai, kas atklāta Bībelē, un arī lai pasargātu no nepareiziem skaidrojumiem, kas var būt par iemeslu tam, ka zūd ticība Jēzum. Neatbilstībām un sekundāriem jautājumiem ir jābūt pakļautiem Dieva Vārda principiem, kas sagatavos ticīgos dzīvot uzvarošu dzīvi Kristū. Pāvila otrais ieteikums Timotejam ir tas, ka viņam pašam jāizvairās “no pasaulīgas tukšvārdības” (2Tim 2:16). Nenožīmīgām un spekulatīvām tēmām nav jābūt Timoteja mācīšanā, ja viņš grib būt noderīgs un uzticīgs kalps. Šāda veida sarunas vada tikai pie lielākas bezdievības un neceļ draudzes locekļu ticību (2Tim 2:16). Tikai patiesība vada pie dievbijības un saskaņas ticīgo vidū. Iemesls, kāpēc Timotejam ir jāizvairās un arī jāaicina citus izvairīties no šādām kļūdām, ir tas, ka viņi traucas cauri draudzei kā slimība (2Tim 2:17). Paklausība Dieva Vārdam ir pretinde viltus mācībai (2Tim 3:14–17), kas var apdraudēt draudzes vienotību.

Kā mēs kā draudze varam pasargāt sevi no cilvēkiem, kas ar viltus mācībām var radīt šķelšanos mūsu vidū? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Pravieši un ķēniņi” nodaļa “Valsts sadalīšana” (87.–98. lpp.); grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļa “Bridinājumu un lielu lūgumu vēsts” (298.–308. lpp.).

“Kungs ilgojas, lai Viņa izraudzītie kalpi mācās, kā vienoties saskanīgā darbā. Kādam var likties, ka viņa dāvanas un viņa līdzstrādnieka dāvanas ir pārāk pretējas, lai viņiem būtu iespējams apvienoties saskanīgā darbā, bet, atceroties, ka ir jāaizsniedz dažādi prāti un ka kāds atmetīs patiesību, kā to atklāj viens darbinieks, bet atvērs savu sirdi Dieva patiesībai, ko kādā citā veidā atklās kāds cits darbinieks, viņi ar cerības pilnām sirdīm centīsies strādāt kopā. Viņu talanti, lai arī cik atšķirīgi, visi var būt viena un tā paša Gara pakļautībā. Katrā vārdā un darbā atklāsies laipnība un mīlestība, un, katram strādniekam uzticīgi aizpildot savu norādīto vietu, Kristus lūgšana par Viņa sekotāju vienotību tiks atbildēta un pasaule uzzinās, ka šie ir Viņa mācekļi.” (Elena Vaita “Evaņģēlija kalpi” 483. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Jautājums, ko nozīmē darīt pareizi “paša acīs”, nav nekas jauns. Postmodernisms, kas izaicina ideju par jebkādu centrālu vai visaptverošu intelektuālo vai morālo autoritāti, ir spējīgs sagatavot ceļu morālai anarhijai, no kā Bībele brīdina. Kā mēs, kristieši, un draudze kopumā stājamies pretī šāda veida izaicinājumam?

2. Pārdomājiet stāstu par ķēniņu Rehabeāmu un Israēla šķelšanos (1ķēn 12). Kādas mācības mēs šeit varam gūt mūsdienās?

3. Ko draudzes vadītāji un locekļi var darīt, lai palīdzētu pasargāt no konfliktiem un atsevišķu grupējumu veidošanās vietējā draudzē? Cik svarīgi ir apstādināt šīs problēmas, pirms tās izaug un sāk pūžņot? Kā mēs kā draudzes locekļi varam būt uzmanīgi, lai neiekristu slazdā, kā tas notika ar dažiem Korintā?

4. Izlasiet, kāds ir konteksts pantiem par nesaskaņām Sak 6:16–19. Ko jūs varat no tā mācīties par nesaskaņu profilaksi savā vietējā draudzē?

KOPSAVILKUMS:

Bībelē mēs atrodam situācijas, kas vadīja uz vienotības pārrāvumu. Kad Dieva ļaudis dzīvoja uzticīgā paklausībā, nesaskaņu draudi lielā mērā mazinājās. Slikti lēmumi kopš soģu laikiem, kā arī kopš Rehabeāma valdīšanas laikiem atvēra durvis šķelšanai. Pareiza izpratne par Dieva Vārdu un svētītas pūles paklausīt tam ir vislabākā aizsardzība pret nesaskaņām un strīdiem mūsu vidū.

“LAI VIŅI VISI IR VIENS”

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ 17:1–26, 1Jņ 5:19, Jņ 13:18–30, Jņ 5:20–23, Mk 9:38–41, Atkl 18:4, 1Jņ 2:3–6.

ATMIŅAS PANTS:

“Lai visi būtu viens, itin kā tu, Tēvs, manī un es tevī, tā lai arī viņi būtu mūsos; lai pasaule ticētu, ka tu mani esi sūtījis” (Jņ 17:20, 21).

Jāņa evaņģēlijs paver mums logu, ļaujot ieskatīties, par ko Jēzus bija noraizējies, tuvojoties Viņa nodošanai un nāvei. Piecās īpaši svarīgās nodaļās (Jņ 13–17) mēs saņemam Jēzus pēdējos pamācības vārdus, kas kulmināciju sasniedz vietā, ko reizēm sauc par Viņa “augstā priestera lūgšanu” (Jņ 17. nodaļa).

“Tas ir piemērots apzīmējums, jo mūsu Kungs šajā lūgšanā nodod sevi kā upuri, kurā viņš vienlaicīgi ir gan priesteris, gan upura Jērs. Vienlaikus tā ir nodošanās lūgšana to labā, par ko upuris tiek pienests – par mācekļiem, kas bija klāt augšīstībā, un par tiem, kas pēc tam nāks pie ticības, pateicoties viņu liecībai.” (F. F. Bruce “The Gospel of John” (Grand Rapids: Eerdmans 1983) 328. lpp.)

Šīs lūgšanas centrā ir Jēzus bažas par vienotību starp Viņa mācekļiem un tiem, kas vēlāk ticēs Viņam. Tā bija galvenā tēma Viņa lūgšanā: “Par viņiem es lūdzu, es nelūdzu par pasauli, bet par tiem, kurus tu man esi devis, jo viņi ir tavi. Viss, kas ir mans, ir tavs, un tavs ir mans. Un es tiku pagodināts viņos” (Jņ 17:9, 10).

Neviena diskusija par draudzes vienotību, par mūsu vienotību Kristū nevar būt pilnīga bez rūpīgas uzmanības pievēršanas šai lūgšanai. Ko Jēzus lūdza, par ko Viņš lūdza un kāda šai lūgšanai ir nozīme mūsdienās?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 20. oktobrī.

Jēzus lūdz par Sevi

Augstā priesteru lūgšana ir sadalīta trīs daļās. Pirmkārt, Jēzus lūdz par Sevi (Jņ 17:1–5), tad par Saviem mācekļiem (Jņ 17:6–19) un visbeidzot par tiem, kas vēlāk Viņam ticēs (Jņ 17:20–26).

Izlasi Jņ 17:1–5. Kas ir svarīgākais Viņa lūgšanā un ko tā nozīmē mums? _____

Jēzus vispirms aizlūdz par Sevi. Iepriekš aprakstītajos Jāņa evaņģēlija notikumos Jēzus bija norādījis, ka Viņa stunda vēl nav atnākusi (Jņ 2:4, 7:30, 8:20). Bet tagad Viņš zina, ka Viņa nāves stunda ir pienākusi un Viņam ir nepieciešams spēks, lai pabeigtu Savu misiju. Šis ir laiks lūgšanai.

Jēzus pagodinās Savu Tēvu, darot Viņa gribu, pat ja tas nozīmētu, ka Viņam ir jāpacieš krusts. Tas, ka Viņš pieņēma krustu, nav kaut kāds fatālists. Drīzāk tā Viņš īstenoja Tēva doto autoritāti. Viņš nemira mocekļa nāvē, bet labprātīgi pagodināja Savu Tēvu, piepildot Savas iemiesošanās jēgu: upura nāvi pie krusta par pasaules grēkiem.

Kas ir mūžīgā dzīvība saskaņā ar Jņ 17:3? Ko nozīmē pazīt Dievu? _____

Pirmām kārtām, Jēzus māca, ka mūžīgā dzīvība sastāv no mūsu personīgās Dieva pazīšanas. Tā nav glābšana ar darbiem vai zināšanām, bet drīzāk tas ir Kunga pazīšanas piedziņojums, pateicoties tam, ko Jēzus ir izdarījis mūsu labā pie krusta. Šī pazīšana tiek iegūta, pateicoties personīgām attiecībām ar Tēvu. Mūsu cilvēciskā tieksme ir izpratni par pazīšanu sašaurināt uz faktiem un detaļām, bet Jēzus mērķis ir dziļāks un plašāks: personīgas attiecības ar Dievu. Jēzus pirmā nākšana arī bija ar mērķi vadīt cilvēci tās meklējumos pēc vēl jēgpilnākas un glābjošas Dieva pazīšanas un pēc vienotības savā starpā, uz ko vada šāda pazīšana.

Kāda ir atšķirība starp zināšanām par Dievu un personīgu Dieva pazīšanu? Kādi piedziņojumi jums ir bijuši, kas ir palīdzējuši iepazīt Dievu? _____

Jēzus lūdz par Saviem mācekļiem

Izlasi Jņ 17:9–19. Par ko Jēzus īpaši lūdz attiecībā uz Saviem mācekļiem? _____

Jēzus lūdz par Saviem mācekļiem, kam draud briesmas zaudēt ticību Viņam priekšā stāvošajās dienās, kad Viņš, Jēzus, vairs nebūs ar viņiem miesā. Tādējādi Viņš nodod tos Sava Tēva gādībā.

Jēzus lūgšana ir par to, lai viņi pasaulē tiktu pasargāti. Jēzus nelūdz par pasauli, jo Viņš zina, ka tā pēc savas būtības ir pretēja Tēva gribai (1Jņ 5:19). Bet, tā kā pasaule ir vieta, kur mācekļi veic savu kalpošanu, Jēzus lūdz, lai viņi tiktu pasargāti no ļaunuma. Jēzus ir norūpējies par pasauli. Patiešām, Viņš ir tās Glābējs. Bet evaņģēlija izplatīšana ir saistīta ar to cilvēku liecību, kas ies un sludinās labo vēsti. Tāpēc Jēzum ir jāaizlūdz par viņiem, lai ļaunais viņus neuzvarētu (Mt 6:13).

Tomēr viens mācekļis ir uzvarēts. Iepriekš šajā pašā vakarā Jēzus bija minējis, ka viens no viņiem ir nolēmis Viņu pievilt (Jņ 13:18–30). Kaut arī Jēzus atsaucas uz faktu, ka Rakti ir paredzējuši Jūdas nodevību (Ps 41:9), viņš nebija likteņa upuris. Pēdējā vakarēdiena laikā Jēzus vērsās pie viņa ar mīlestības un draudzības žestu (Jņ 13:26–30). “Pashā svētku laikā Jēzus pierādīja Savu dievišķumu, atklājot nodevēja nolūku. Viņš maigi iekļāva Jūdu kalpošanā mācekļiem. Bet pēdējais mīlestības aicinājums palika neievērots.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 720. lpp.)

Zinot, ka skaudība un greizsirdība var sašķelt mācekļus, kā tas bija noticis iepriekš, Jēzus lūdz pēc viņu vienotības. “Svētais Tēvs, sargā savā vārdā tos, ko tu man esi devis, lai viņi būtu viens, tāpat kā mēs” (Jņ 17:11). Šāda vienotība ir augstāka par to, ko spēj paveikt cilvēks. Tas var būt tikai dievišķas žēlastības rezultāts un dāvana. Viņu vienotība ir nostiprināta Tēva un Dēla vienotībā, un šī vienotība ir obligāts priekšnosacījums efektīvai kalpošanai nākotnē.

Viņu svētīšana un nodošanās patiesībā arī ir nepieciešama kalpošanai. Dieva žēlastības darbs pie mācekļu sirdīm viņus pārveidos. Bet, ja viņiem ir jābūt Dieva patiesības lieciniekiem, viņiem pašiem ir jābūt šīs patiesības pārveidotiem.

Ko nozīmē “nebūt no pasaules”? Kas mūsu dzīvē un dzīvesveidā ir tāds, kas padara mūs “ne no šīs pasaules”? _____

“Tiem, kas Man ticēs”

Pēc Jēzus lūgšanas par Saviem mācekļiem Viņš paplašina Savu lūgšanu ar vārdiem: “Es nelūdzu par viņiem vien, bet arī par tiem, kas tic uz mani caur viņu vārdiem” (Jņ 17:20).

Izlasi Jņ 17:20–26. Kāda bija Jēzus lielākā vēlēšanās attiecībā uz tiem, kas vēlāk ticēs evaņģēlija vēstij? Kāpēc ir svarīgi, lai šī lūgšana tiktu piepildīta? _____

Jēzus lūdza, lai ticīgie nākotnē ir viens, kā Tēvs un Dēls ir viens. Dažās vietās Jāņa evaņģēlijā Jēzus atsaucas uz Tēva un Dēla vienotību. Viņi nekad nerīkojas neatkarīgi viens no otra, bet ir vienmēr vienoti visā, ko viņi dara (Jņ 5:20–23). Viņiem ir kopīga mīlestība uz kritušo cilvēci tik lielā mērā, ka Tēvs bija labprātīgs atdot Savu Dēlu par pasauli, un arī Dēls bija labprātīgs atdot Savu dzīvību par to (Jņ 3:16, 10:15).

Vienotība, par ko Jēzus runā šajā lūgšanā, ir vienotība mīlestībā un nolūkos, kā tas ir starp Tēvu un Dēlu. “Ja jums būs mīlestība savā starpā, visi zinās, ka jūs esat mani mācekļi” (Jņ 13:35). Šīs vienotības atklāšanās mīlestībā dos publisku apstiprinājumu gan viņu attiecībām ar Jēzu, gan ar Tēvu. “Viņu patiesajai vienotībai vajadzētu būt neatvairāmai liecībai par evaņģēlija patiesību.” (Andreas J. Köstenberger “John” Baker Exegetical Commentary on the New Testament (Grand Rapids: Baker Academic 2004), 498. lpp.) Lūk, kā pasaule uzzinās, ka Jēzus ir Glābējs. Citiem vārdiem, šī vienotība, par ko Jēzus lūdza, nevar būt neredzama. Kā pasaule var būt pārliecināta par evaņģēlija uzticamību, ja tā nevar saskatīt mīlestību un vienotību Dieva tautā?

“Dievs vada cilvēkus, lai viņi nostātos pilnīgā vienotībā uz mūžīgās patiesības platformas. [...] Dievs ir paredzējis, lai Viņa ļaudis visi nāk pie vienotības ticībā. Kristus lūgšana tieši pirms Viņa krustā sišanas bija, lai Viņa mācekļi ir viens, kā Viņš ir viens ar Tēvu, lai pasaule ticētu, ka Tēvs Viņu ir sūtījis. Šī visaizkustinošākā un brīnišķīgākā lūgšana pāri laikmetiem sniedzas līdz pat mūsu dienām, jo Viņa vārdi bija: ‘Es nelūdzu par viņiem vien, bet arī par tiem, kas tic uz mani caur viņu vārdiem.’ Cik nopietni tiem, kas sauc sevi par Kristus sekotājiem, vajadzētu censties atbildēt uz šo lūgšanu savā dzīvē!” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 4. sēj., 17. lpp.)

Ko mēs darām savā dzīvē un draudzēs, lai palīdzētu sasniegt tāda veida vienotību, kāda šeit ir atklāta? Kāpēc nomiršana sev ir tik svarīga, ja mēs gribam, lai mūsu draudze būtu vienota, kādai tai vajadzētu būt? _____

Vienotība starp kristiešiem

Izlasi Mk 9:38–41 un Jņ 10:16. Ko Jēzus atbilde apustulim Jānim māca mums par izslēgšanu un ātriem spriedumiem, kurš ir vai nav patiess Jēzus sekotājs? _____

Septītās dienas adventisti sliecas saprast Jēzus lūgšanu Jāņa 17. nodaļā kā tādu, kas tiešā veidā attiecas uz viņu konfesijas vienotību. Mums ir jābūt vienotiem kā draudzei, lai piepildītu savu misiju līdzdalīt triju eņģeļu vēsti pasaulei. Par šo ir maz strīdu.

Bet kā ir ar vienotību ar citiem kristiešiem? Kā mums ir jāizturas pret viņiem tā gaismā, ko Jēzus bija lūdzis?

Nav šaubu, mēs ticam, ka Dievam ir uzticami cilvēki citās draudzēs. Pie tam Bībele mums skaidri ziņo, ka Dievam ir uzticīgi cilvēki pat Bābelē: “Izejiet, mani ļaudis, no tās, lai jūs nebūtu līdzdalīgi viņas grēkos un nesaņemtu viņas sodību” (Atkl 18:4).

Vienlaikus mēs zinām, ka saskaņā ar Atklāsmes grāmatu starp tiem, kas apliecina Kristus vārdu, notiks liela atkrišana un ka pēdējās dienās daudzi viltus kristieši apvienosies cits ar citu un ar valsts varu, lai īstenotu vajāšanas, kas tēlaini aprakstītas Atkl 13:1–17. Tāpēc adventisti vienmēr ir bijuši ļoti uzmanīgi attiecībā uz ekumēnisko kustību aicinājumiem par vienotību ar citām baznīcām.

Kā tad mums vajadzētu attiekties pret citām konfesijām? Elena Vaita par septītās dienas adventistu draudzes sadarbību ar citiem kristiešiem vismaz šajā konkrētajā situācijā raksta šādi: “Kad cilvēks pakļauj savu gribu Dieva gribai, Svētais Gars ietekmēs to cilvēku sirdis, kam Viņš kalpo. Man rādīja, ka mums nevajadzētu izvairīties no kristīgo sieviešu atturības apvienības darbiniecēm. Apvienošanās ar viņām pilnīgas atturības jautājumā neizmainīs mūsu pozīcijas attiecībā uz septītās dienas ievērošanu, un mēs varam parādīt, ka vērtējam viņu pozīcijas atturības jautājumā. Atverot durvis un aicinot apvienoties ar mums atturības jautājumā, mēs nodrošinām viņu palīdzību, un, apvienojoties ar mums, viņas dzirdēs jaunas patiesības, ko Svētais Gars gaida, kad varēs ielikt viņu sirdīs.” (“Welfare Ministry”, 163. lpp.)

Lai gan viņa runāja par konkrētu jautājumu konkrētā laikā, viņa atklāj principu, ko mēs varam ievērot sadarbībā ar citiem kristiešiem, īpaši apvienojoties konkrēta mērķa vārdā.

Pirmkārt, mēs varam strādāt kopā ar viņiem sabiedrības interesēs. Otrkārt, ja mēs apvienojamies ar viņiem, mums to vajadzētu darīt veidā, kas nepakļautu kompromisam mūsu ticību un praksi. Treškārt, mēs varam un mums vajadzētu izmantot šo “vienotību”, lai līdzdalītu citiem dārgās patiesības, ar kurām mēs varam būt svētīti.

Viena ticība, kas atklāta mīlestībā

Jņ 17:3 Jēzus teica, ka mūžīgā dzīvība ir pazīt Dievu. Izlasi 1Jņ 2:3–6. Ko nozīmē pazīt Dievu? Kā mēs ikdienas dzīvē parādām, ka pazīstam Dievu? _____

Lai gan cilvēki mūsdienu sabiedrībā vēlas sevi saukt par likumus ievērojošiem pilsoņiem, šie paši cilvēki bieži vien noniecina Bībeles norādījumu ievērot Dieva baušļus. Daži pat argumentē, ka Dieva žēlastība ir atcēlusi Dieva baušļus. Bet tā nav Bībeles mācība: “Baušļu ievērošana nav stāvoklis, lai pazītu Dievu, bet pazīme, ka mēs pazīstam Dievu/Jēzu un mīlam Viņu. Tāpēc Dieva pazīšana nav tikai teorētiskas zināšanas, bet vada uz rīcību.” (Ekkehardt Mueller “The Letters of John” (Nampa, Idaho: Pacific Press, 2009), 39. lpp.) Jēzus pats uzsvēra: “Ja jūs mani mīlat, turiet manus baušļus.” “Kam ir mani baušļi un kas tos tur, tas mani mīl” (Jņ 14:15, 21). “Mēs zinām, ka mīlam Dieva bērņus, kad mīlam Dievu un pildām viņa baušļus. Jo tā ir mīlestība uz Dievu, ka turam viņa baušļus, un viņa baušļi nav grūti” (1Jņ 5:2, 3).

Izlasi Jņ 13:34, 35. Kādu jaunu bausli Jēzus deva Saviem mācekļiem un kā tas saistās ar ideju par vienotību Jēzus sekotāju vidū? _____

Pavēle mīlēt tuvāko pati par sevi nebija jauna. To var atrast norādījumos, ko Dievs deva Mozum (3Moz 19:18). Jauns ir tas, ka Jēzus pavēlēja Saviem mācekļiem mīlēt citam citu tā, kā Viņš tos mīlējis. Jēzus pašuzpurīgās mīlestības paraugs ir jauna ētika ticīgajiem.

Cik brīnišķīgs standarts ir nolikts mūsu priekšā! Jēzus dzīve bija praktiska mīlestības atklāšanās darbībā. Viss žēlastības darbs ir nepārtraukta mīlestības, pašai dziedzības, pašuzpurēšanās kalpošana. Mēs varam iedomāties, ka Kristus dzīve bija nebeidzama mīlestības un pašuzpurēšanās atklāsme citiem par labu. Principam, kas pamudināja Kristu, vajadzētu mudināt Viņa ļaudis visā viņu rīcībā citam pret citu. Cik spēcīga liecība būtu šāda mīlestība pasaulē! Un cik varenu spēku mūsu vienotībai dos šī mīlestība!

Kā mēs varam mācīties parādīt citiem pašuzpurīgu mīlestību, kādu Jēzus bija atklājis? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Lielā cīņa” nodaļa “Nemainīgais Dieva likums” (443.–446. lpp.). Izlasiet Elenas Vaitas enciklopēdijā šķirkļus “Denominations, Relations to Other” (763., 764. lpp.) un “Roman Catholic Church” (1110. lpp.).

“Lai gan septītās dienas adventisti ir pasaulplaša baznīca ar daudzām vietējām draudzēm, adventisti neuzskata, ka ir Kristus universālā draudze. (..) Tā ir redzama un neredzama, jo sastāv no tiem, kas tic Jēzum un seko Viņam. Šis konkrētais teoloģiskais jautājums tiek pacelts, ja mēs pārdomājam atkrišanu starp kristiešiem, par ko sāpīgi runāts Atklāsmes grāmatā. Šķīstajai Atklāsmes grāmatas 12. nodaļas draudzei ir pretstatīta “netikle” no 19. nodaļas, lielā pilsēta Bābele, kas savukārt ir pretstatīta Jēra līgavai, svētajai pilsētai jeb jaunajai Jeruzālemei no Atkl 21. un 22. nodaļas. Pirmajā gadsimtā universālā draudze bija diezgan redzama, savukārt daudz grūtāk to pamanīt, piemēram, viduslaikos. Tāpēc adventisti neierobežo izpratni par Dieva patieso draudzi ar savu konfesiju, ne arī automātiski paplašina to uz citām kristīgajām baznīcām. Dieva patiesā draudze sastāv no tiem cilvēkiem, kas patiesi Viņam tic. Dievs viņus pazīst. No otras puses, adventisti saka, ka viņi ir Dieva īpašais redzamais gala laika atlikums no Atklāsmes grāmatas 12:17 un 12.–14. nodaļas. Šim atlikumam ir gan vietējs, gan universāls raksturs (Atkl 2:24 un 12:17).” (Ekkehardt Mueller, “The Universality of the Church in the New Testament,” in Ángel Manuel Rodríguez, ed., and “Message, Mission, and Unity of the Church”, 37. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc Jēzus lūgšanas papildīšanās Jāņa ev. 17. nodaļā mūsu draudzei ir tik svarīga? Ko Jēzus ilgas pēc pirmā gadsimta draudzes vienotības atklāj par Viņa ilgām attiecībā uz mūsdienu draudzi?

2. Vai jūsu vietējā draudze ir sadarbojusies ar citu konfesiju kristiešiem kaut kādās jomās? Cik labi tas izdevās? Kā mēs varam strādāt kopā ar viņiem, kad tas ir vajadzīgs, nepakļaujot kompromisam nevienu no patiesībām, kas mums ir dota?

3. Ko atklāj šis citāts no grāmatas “Lielā cīņa”? Kā mēs varam to padarīt reālu mūsu vidū? “Ja tie, kas sevi sauc par Dieva ļaudīm, pieņemtu gaismu, kāda pār viņiem spīd no Dieva Vārda, tad tie sasniegtu vienotību, par ko lūdza Kristus un ko apustulis nosauc par ‘gara vienību ar miera saiti’. Viņš saka: ‘Viena miesa, viens Gars, jo vienai cerībai jūs savā aicinājumā esat aicināti, viens Kungs, viena ticība, viena kristība’ (Ef. 4:3–5).” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 379. lpp.)

KOPSAVILKUMS:

Jēzus kā augstā priestera lūgšana Jāņa 17. nodaļā ir atgādinājums, ka Jēzus vēl joprojām ir nobažījies par draudzes vienotību mūsdienās. Viņa lūgšanai vajadzētu būt mūsu lūgšanai, un mums vajadzētu meklēt veidus, kā nostiprināt savu ticību Dieva Vārdā. Mīlestībai citam pret citu arī vajadzētu raksturot mūsu attiecības ar ikvienu, ieskaitot citus kristiešus, lai arī kādas būtu teoloģiskās atšķirības.

CEĻŠ UZ VIENOTĪBU

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ef 1:3–14, Gal 4:7, Ef 2:11–22, 4:1–6, Mt 20:25–28, Ef 5:15–6:9.

ATMIŅAS PANTS:

“Dievs mums darījis zināmu savas gribas noslēpumu – pēc savas labprātības, ko viņš jau iesākumā bija nolīcis Kristū kā nodomu laiku piepildījumam, – visu apvienot Kristū, gan to, kas debesīs, gan to, kas virs zemes” (Ef 1:9, 10).

Efeza bija galvenais tirdzniecības un ietekmes centrs Mazāzijā. Draudzi Efezā veidoja jūdi, pagāni un cilvēki no visām sociālajām šķirām. Tik liela locekļu dažādība droši vien bija ar tik lielu noslieci uz konfliktiem, cik dažāda ir pasaule, kurā viņi dzīvo. Tādēļ Pāvila bažas par vienotību Kristus sekotāju vidū ir centrālā tēma viņa vēstulē efeziešiem.

Pāvila izpratnei par vienotību ir divas dimensijas: vienotība draudzē, kur kopā vienā miesā ir savesti jūdi un pagāni, un vienotība universā, kur visas lietas debesīs un virs zemes atrod savu augstāko vienotību Kristū.

Šīs vienotības avots ir Kristus. Pāvila izteiciens “Kristū” un “ar Kristu” šajā vēstulē ir lietots daudzas reizes, lai parādītu, ko Dievs ir izdarījis mūsu labā un visa universa labā, pateicoties Jēzus Kristus dzīvei, nāvei un augšāmcelšanai. Dieva augstākais nolūks glābšanas plānā ir no jauna apvienot visas lietas Kristū. Šī vienotība pilnībā atklāsies tikai laiku beigās.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 27. oktobrī.

Svētības Kristū

Izlasi Ef1:3–14. Kas mums ir dots Kristū saskaņā ar Pāvila teikto šajos pantos? _____

Jēzus sekotājiem ir daudz, par ko slavēt Dievu. Kristū Dievs ir izvēlējis pieņemt mūs par saviem dēliem un meitām un atklāt Viņu pasaulei. Pāvils izmanto daudzus salīdzinājumus, lai aprakstītu mūsu jaunās attiecības ar Dievu Kristū. Adopcija, kas ir viens no šiem salīdzinājumiem, runā par šīs nodarbības tēmu – par vienotību. Kristū mēs esam adoptēti un piederam Dieva ģimenei. Šis salīdzinājums ar ģimeni ir arī atsauce uz Dieva derību ar Israēla bērniem. Pāvila vēstules kontekstā pagāni, kas pieņem Jēzu par savu Mesiju, arī ir Dieva bērni, Israēlam dotā apsolījuma mantinieki (Rm 8:17, Gal 4:7). Attiecību ar Kristu ieguvums ir fundamentāls visai kristiešu vienotībai. Šie panti mums arī māca, ka Dieva ilgas vienmēr ir bijušas apvienot visu cilvēci Kristū. Un Dieva ģimenē mēs visi esam Dieva bērni, vienādi milēti un loloti.

Daži samulst, lasot šajā pantā par iepriekšnolemtību (Ef1:5, 11). Apsoļījums, ka Dievs mūs ir izredzējis, lai mēs tiktu glābti, šķietami ietver arī to, ka Dievs kādus ir izraudzījis, lai viņi pazustu. Bet tāda nav Bībeles mācība. Dievs ir sagatavojis glābšanas plānu pirms pasaules radīšanas, lai ikviens varētu tikt glābts. “Jo Dievs tā pasauli mīlēja, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas viņam tic, nepazustu, bet tam būtu mūžīgā dzīvība” (Jņ 3:16, sk. arī 1Tim 2:6, 2Pēt 3:9). Dievs jau iepriekš zina, kurš pieņems Viņa glābšanas piedāvājumu, bet tas nav tas pats, kas iepriekš noteikt kāda cilvēka likteni. Glābšana tiek piedāvāta visai cilvēcei, pateicoties tam, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā. Jautājums ir: kā mēs atsaucamies šim piedāvājumam? Dievs neizmanto piespiešanu, lai kādu glābtu.

“Debesu padomē tika nodrošināts, ka cilvēkam, kaut arī viņš ir pārkāpējs, nevajadzētu iet bojā savā nepaklausībā, bet caur ticību Kristum kā viņu vietniekam un drošībai viņš var kļūt Dieva izraudzīts, iepriekš nolemts pieņemšanai Viņa bērnu pulkā caur Jēzu Kristu saskaņā ar Viņa labo prātu. Dievs grib, lai visi cilvēki būtu glābti, jo Viņš to ir bagātīgi nodrošinājis, dodot Savu vienīgo Dēlu, lai samaksātu atpirkšanas maksu par cilvēku. Tie, kas ies bojā, iznīks tāpēc, ka viņi atsakās būt adoptēti kā Dieva bērni caur Jēzu Kristu.” (Elenas Vaitas komentārs “The SDA Bible Commentary” 6. sēj., 1114. lpp.)

Salaužot sienu

Dažas visdziļākās šķelšanās starp cilvēkiem rada reliģijas, rasu un etniskās atšķirības. Daudzās sabiedrībās identifikācijas karte uzrāda etnisko piederību vai reliģiju, pie kuras cilvēks pieder, un šīs atšķirības bieži ir saistītas ar priekštiesībām vai ierobežojumiem, ar ko cilvēkam ir jāsaskaras ikdienā. Kad rodas kari un konflikti, šīs identifikācijas zīmes un atšķirības bieži kļūst par represiju un vardarbības katalizatoru.

Pāvils Ef 2:11–22 norāda uz labāku ceļu kristīgajai kopienai. Kā vienotība Kristū ietekmē mūsu atšķirības? Kas tika salauzts ar Jēzus nāvi pie krusta? _____

Pāvils aicina efeziešus atcerēties, kāda bija viņu dzīve, pirms viņi bija saņēmuši Dieva žēlastību Kristū. Etniskās, kultūras un reliģiskās atšķirības radīja naidīgumu un konfliktus starp ļaužu grupām. Bet labā ziņa ir tā, ka Kristū mēs visi esam viens un mums ir kopīgs Glābējs un Kungs. Mēs visi piederam pie Dieva ļaudīm. “Bet tagad jūs, kas bijāt tālu, Kristū Jēzū esat kļuvuši tuvi viņa asinīs” (Ef 2:13).

Senajam templim Jeruzālemē bija sadaloša siena, kas nodalīja tās tempļa daļas, kas bija pieejamas tikai etniskajiem jūdiem. Uz šīs sienas bija uzraksts, kas aizliedza svešiniekiem iet tālāk, draudot ar nāves sodu. Pāvils tika apvainots tieši šīs regulas pārkāpšanā, kad viņš pēc misijas ceļojuma iegāja templī. Viņš tika arestēts, jo viņu apsūdzēja, ka viņš tempļa jūdu nodalījumā bija ievēdis efezieti vārdā Trofims (Apd 21:29). Šajā vēstulē Pāvils saka, ka Kristus “ir mūsu miers, jo viņš savā miesā abus darījis par vienu un noārdījis šķērslī – ienaida sienu, kas tos šķīra” (Ef 2:14).

Kristū ticīgie ir Ābrahāma pēcnācēji un saņem sirds apgraizīšanu. Fiziskie apstākļi, ko Dievs deva Ābrahāmam, norādīja uz garīgo apgraizīšanu, ko ticīgie saņems Kristū (sk. 5Moz 10:16). “Viņā jūs esat saņēmuši arī apgraizīšanu – ne to, kas rokām veikta, bet, atbrīvoti no miesas dabas, jūs esat saņēmuši apgraizīšanu Kristū” (Kol 2:11).

Izlasi vēlreiz Ef 2:11–22. Kā mēs redzam paši savā draudzē, cik reāls ir tas, par ko Pāvils šeit raksta? Kādi izaicinājumi paliek? _____

Vienotība vienā miesā

Pāvils ir praktisks savos inspirētajos vārdos efeziešiem. Vienotība, kas pastāv starp jūdiem un pagāniem, starp dažādu kultūru un etniskās izcelsmes cilvēkiem, nav mīts vai vienkārši teorētiska konstrukcija. Tā ir realitāte, kas prasa, lai mēs dzīvotu “tā aicinājuma cienīgi, ar kuru esam aicināti” (Ef 4:1).

Saskaņā ar Ef 4:1–3 kā kristiešiem ir jādzīvo sava aicinājuma cienīgiem? _____

Praktiskais šo tikumu un labo īpašību rezultāts kristīgajā dzīvē palīdz sargāt “vienotību Garā, uzturēdami to ar miera saiti” (Ef 4:3). Visas šīs īpašības sakņojas mīlestībā (1kor 13:1–7). Aktīva mīlestības parādīšana saglabā attiecības starp brāļiem un māsām un veicina mieru un vienotību kristīgajā kopienā un vēl plašāk. Vienotība draudzē parāda Dieva mīlestību unikālā veidā, un to ieraudzīs citi. Draudze ir aicināta būt šāda liecība, īpaši strīdu, šķelšanās un karu laikā.

Izlasi Ef 4:4–6. Kāda viena tēma ir svarīga šajos trīs pantos? _____

Nodaļas pirmajos pantos Pāvils izsaka savu visdziļāko interesi par draudzes vienotību. Viņš iesāk ar pārliecināšanu par vienotību (Ef 4:1–3) un turpina ar septiņu elementu sarakstu, kas vieno ticīgos (Ef 4:4–6). Vienotība ir kas tāds, kas ticīgajiem jau pieder (Ef 4:4–6), pie kā pastāvīgi jāpiedomā, jāpiepūlas un kas jāuztur (Ef 4:1–3), un vienlaicīgi arī nākotnes mērķis, uz ko mēs tiecamies (Ef 4:13).

“Apustulis pārliecina brāļus parādīt savā dzīvē patiesības spēku, ko viņš viņiem bija atklājis. Lēnprātībā un maigumā, pacietībā un mīlestībā viņiem ir jāatklāj Kristus raksturs un Viņa glābšanas svētības. Ir viena miesa un viens Gars, viens Kungs, viena ticība. Kā Kristus miesas locekļus visus ticīgos iedvesmo viens un tas pats gars un cerība. Šķelšanās draudzē apkauno Kristus reliģiju pasaules priekšā un dod patiesības ienaidniekiem izdevību attaisnot savu izvēlēto ceļu. Pāvila norādījumi nav rakstīti tikai draudzei viņa dienās. Dievs bija paredzējis, ka tiem ir jānonāk līdz mums. Ko mēs darām, lai saglabātu vienotību ar miera saītēm?” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 5. sēj., 239. lpp.)

Kādu izvēli mēs tagad varam izdarīt, lai būtu droši, ka esam “tā aicinājuma cienīgi, ar kuru esam aicināti”? _____

Draudzes vadītāji un vienotība

“Ikvienam mums ir dota žēlastība tādā mērā, kādu Kristus to piešķīris” (Ef 4:7). Lai gan glābšana ir dāvana, kas dota visiem cilvēkiem, kas to pieņem, dažas garīgās dāvanas ir dotas noteiktiem cilvēkiem noteiktam mērķim.

Izlasi Ef 4:11. Kādas vadītāju dāvanas Dievs dod draudzei? _____

Saskaņā ar Ef 4:12 kāds ir Dieva nolūks, dodot īpašas vadītāju dāvanas draudzei? Kā šīs dāvanas saistītas savā starpā? _____

Visi kristieši zināmā mērā ir Dieva un evaņģēlija kalpi. Kristus uzdevums Mt 28:19, 20 ir dots visiem kristiešiem: iet darīt par mācekļiem visas tautas, kristīt un mācīt. Kalpošanas darbs nav dots tikai dažiem privilģētajiem, tādiem kā mācītāji un evaņģēlisti, bet visiem, kas nes Kristus vārdu. Neviens nevar pieprasīt atbrīvojumu no evaņģēlija izplatīšanas darba, un neviens draudzes vadītājs nevar teikt, ka viņa kalpošana ir īpaša. Garīgās vadītāju dāvanas īpaši ir domātas, lai pamācītu draudzi. Draudzes vadītāji ir vajadzīgi, lai veicinātu, uzturētu un atbalstītu vienotību.

Pāvila vadītāja dāvanu saraksts arī mums atklāj, ka šīs lomas ir domātas, lai sagatavotu Dieva ļaudis bojā ejošo aizsniegšanai. Dažu īpaši aicināto cilvēku atbildība draudzē ir palīdzēt citiem piepildīt viņu kalpošanu Kristum un pamācīt Kristus miesu, “līdz kamēr mēs visi sasniegsim vienotību ticībā un atziņā uz Dieva Dēlu, līdz sasniegsim vīra briedumu, Kristus pilnības mēru” (Ef 4:13). Jēzus vadības stila paraugam vajadzētu vadīt mūsu kalpošanu. Jēzus nāca, lai kalpotu citiem, nevis lai viņam kalpotu (Mt 20:25–28). Mums ir jāiet un jādara tāpat.

Starp cilvēkiem valda spēcīga tieksme būt neatkarīgiem un nevienam neatskaitīties. Šis mēris ir pārņēmis īpaši rietumu sabiedrību. Tomēr Pāvils atgādina mums, ka neviens kristietis šajā pasaulē nav viens un ka mēs veidojam ticīgo kopienu ar garīgajiem vadītājiem, lai palīdzētu citam citu iedrošināt mūsu kopīgajā ceļojumā. Visi kopā mēs esam Kristus miesas daļa.

Kādas garīgās dāvanas tev ir un kā tu tās izlieto savas vietējās draudzes vienotības veicināšanā?

Cilvēku attiecības Kristū

Kristietība ir attiecību reliģija – tās ir attiecības ar Dievu un citam ar citu. Nav jēgas apgalvot, ka cilvēkam ir dziļas attiecības ar Dievu, ja šīs attiecības neietekmē savstarpējās attiecības. Kristietību nevar izdzīvot vakuumā. Vienotības principi, par ko Pāvils runā efeziešiem rakstītajā vēstulē, ir attiecināmi arī uz to, kā mēs izturamies pret citiem.

Izlasi Ef 5:15–21. Ko Pāvils mums saka 21. pantā? Kādas ir attiecības starp pakļaušanos un vienotību? _____

Pāvila vārdi, ka cits citam jāpadodas, ir saistīti ar frāzi “būt piepildītam ar Garu” (Ef 5:18). Viens no izteicieniem par Gara piepildījumu ir padošanās cits citam. Tas attiecas uz pienācīgu pazemības un taktiskuma attieksmi, kādai mums jābūt pret cilvēkiem. Protams, tā nav dabiska īpašība lielākajai daļai personību, bet gan rezultāts tam, ja Gars dzīvo sirdī. Tā ir tā pati Gara dāvana, kas ir saistīta ar vienotību Kristū. Skatoties no šīs perspektīvas, padošanās ir iekšēja īpašība, kas izsaka mūsu godbijību pret Kristu un Viņa upuri par mums.

Izlasi Ef 5:22–6:9. Kādu ietekmi uz mūsu cilvēciskajām attiecībām atstāj šī savstarpējā pakļaušanās mājās un darbavietās? _____

Zināmā mērā draudzes vienotība ir atkarīga no vienotības mājās. Pāvils uzsver, ka vienotībai, mīlestībai un cieņai, kas pastāv starp vīrieti un sievieti, vajadzētu atklāt Kristus mīlestību pret draudzi, pašuzpurīgu mīlestību. Kristīga cieņa tiek prasīta gan no vīriem un sievietēm, gan arī no draudzes locekļiem. Šai Kristus rakstura īpašībai ir jāatklājas arī attiecībās starp bērniem un vecākiem, starp darba devējiem un darba ņēmējiem. Saskaņai un mieram, kam jāvalda mūsu mājās, vajadzētu valdīt arī draudzes dzīvē.

Kādus principus tu vari paņemt no šiem pantiem mūsdienām, lai labāk saprastu, kā dažādās situācijās izturēties pret savas ģimenes locekļiem vai līdzstrādniekiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elena Vaita “Liecības draudzei” 9. sēj. nodaļa “Vienotības gars” (179.–188. lpp.).

“Kristus neatzina nekādu dalīšanu tautībās, pakāpēs vai pēc ticības pārliecības. Raksu mācītāji un farizeji ilgojās gūt vietēja un nacionāla mēroga labumu no visām Debesu dāvanām un izslēgt pārējo Dieva ģimeni pasaulē. Bet Kristus nāca, lai nojauktu jebkādas dalīšanās sienas. Viņš nāca, lai parādītu, ka Viņa žēlastības un mīlestības dāvana ir tik neierobežota kā gaiss, gaisma vai lietusegāzes, kas atspirdzina zemi.

Kristus dzīve izveidoja reliģiju, kurā nebija izstumto, kurā jūdi un pagāni, brīvie un vergi ir saistīti savstarpējā brālībā, vienlīdzīgi Dieva priekšā. Viņa virzīšanos uz priekšu neietekmēja politiski jautājumi. Viņš nešķiroja cilvēkus tuvākajos un svešiniekos, draugos un ienaidniekos. Viņa sirdi uzrunāja dvēseles slāpes pēc dzīvības ūdens.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 9. sēj., 190., 191. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomājiet šo apgalvojumu: “Efeziešu ceturtajā nodaļā Dieva plāns ir tik skaidri un vienkārši atklāts, ka visi Viņa bērni var turēties pie patiesības. Šeit ir skaidri atklāti līdzekļi, ko Viņš ir devis, lai uzturētu Viņa draudzes vienotību, lai tās locekļi varētu atklāt pasaulei veselīgas reliģijas pieredzi.” (Elenas Vaitas komentārs “SDA Bībeles komentārs” 6. sēj., 1117. lpp.) Ko jūs Ef 4. nodaļā varat saskatīt, kas norāda uz draudzes vienotību? Ko mēs varam darīt, lai palīdzētu šo vienotību nodrošināt?

2. Vienotības jautājumā ļoti centrāla ir vajadzība pēc pazemības un padošanās. Kā draudzē var pastāvēt vienotība bez šīm īpašībām? Ja mēs leposimies par saviem uzskatiem un pozīcijām un nelabprāt ieklausīsimies citos, mums nebūs iespējas gūt vienotību. Kā mēs varam iemācīties šādu pazemību un padošanos?

3. Kā mums var būt vienotība, pat ja mēs ne vienmēr visam piekrītam?

KOPSAVILKUMS:

Savā vēstulē efeziešiem Pāvils sniedz daudzus padomus par to, ko kristiešiem nozīmē būt “Kristū”. Glābšana Jēzū pārveido dzīves praktiskā ziņā. Visas mūsu cilvēku attiecības, ieskaitot attiecības starp brāļiem un māsām draudzē, tiek pārveidotas, pateicoties Kristus spēkam mūsu dzīvē. Šī pārveidošana ir svarīga, lai mums būtu vienotība.

VIENOTĪBAS PIEREDZE AGRĪNAJĀ DRAUDZĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Apd 1:12–14, Apd 2:5–13, Atkl 14:12, Apd 2:42–47, Apd 4:32–37, Apd 5:1–11, 2kor 9:8–15.

ATMIŅAS PANTS:

“Un viņi bija uzticīgi apustuļu mācībai, sadraudzībai, maizes laušanai un lūgšanām” (Apd 2:42).

Draudzes vienotība ir rezultāts kopīgam garīgam piedzīvojumam Jēzū, kas ir Patiesība. “ES ESMU ceļš, patiesība un dzīvība. Neviens nenāk pie Tēva kā vien caur mani” (Jņ 14:6). Kopīgā garīgā ceļojumā un piedzīvojumā tiek kaltas ciešas sadraudzības saites. Pirmajiem adventistiem šāds piedzīvojums bija milleriešu kustībā. Viņu kopīgais piedzīvojums 1844. gadā saistīja viņu sirdis kopā, meklējot izskaidrojumu viņu vilšanās piedzīvojumam. Šis notikums radīja septiņas dienas adventistu draudzi un patiesību par pirmsadventes tiesu un visu citu, ko tā ietver.

Jēzus mācekļu piedzīvojums pēc Viņa pacelšanās debesīs ir apliecinājums Dieva Vārda spēkam, lūgšanām un kopīgai sadraudzībai, radot vienotību un saskaņu starp ticīgajiem ar ļoti atšķirīgu iepriekšējo pieredzi. Arī mūsdienās vēl joprojām ir iespējama šāda pieredze.

“Es gribu apgalvot, ka sadraudzība ir īpaši svarīgs elements kopīgajā pielūgsmē. [...] Lai saprastu garīgo saiti, kas vieno viņu ar citiem ticīgajiem un ar Kungu Jēzu Kristu, nekā cita kristietim nav. [...] Jēzus Kristus vispirms vada dvēseli pie sevis, bet tad Viņš savieno šo dvēseli ar citiem ticīgajiem Viņa miesā, draudzē.” (Robert G. Rayburn, *O Come, Let Us Worship* (Grand Rapids: Baker Book House, 1980), 91. lpp.)

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 3. novembrī.

Sagatavošanās dienas

Pēdējās stundās, kas tika pavadītas ar mācekļiem pirms Viņa nāves, Jēzus apsoliņa, ka Viņš neatstās viņus vienus. Cits Mierinātājs, Svētais Gars, tiks sūtīts, lai būtu kopā ar viņiem kalpošanā. Gars palīdzēs viņiem atcerēties daudzas lietas, ko Jēzus bija teicis un darījis (Jņ 14:26), un vadīs viņus atklāt vēl vairāk patiesības (Jņ 16:13). Savā debesbraukšanas dienā Jēzus atjaunoja šo apsoliņumu. “Jānis kristīja ar ūdeni, bet jūs pēc nedaudz dienām kristīs Svētajā Garā. [...] Bet jūs saņemsiet Svētā Gara spēku, kas nāks pār jums” (Apd 1:5, 8). Svētā Gara spēks tiks dots, lai darītu mācekļus spējīgus liecināt Jeruzālemē, Jūdejā, Samarijā un līdz pat pasaules galam (Apd 1:8).

Izlasi Apd 1:12–14. Ko mācekļi darīja šo desmit dienu perioda beigās? _____

Mēs varam iedomāties, ka šīs desmit dienas bija intensīvas garīgas sagatavošanās laiks, sanāksme, kurā mācekļi dalījās savās atmiņās par Jēzu, Viņa darbiem, mācību un brīnumiem. Viņi bija “vienprātīgi neatlaidīgā Dieva lūgšanā” (Apd 1:14).

“Gaidot apsoliņuma piepildījumu, mācekļi pazemoja savas sirdis patiesā nožēlā un atzina agrāko neticību. Atceroties vārdus, kurus Kristus tiem bija teicis vēl pirms nāves, viņi tagad daudz pilnīgāk izprata to nozīmi. Atmiņā no jauna uzausa aizmirstās atziņas, un viņi tās atgādināja cits citam, nosodot paši sevi, ka tiem nav bijis pareiza priekšstata par Pestītāju. Aina pēc ainas no Jēzus brīnišķīgās dzīves bija viņu acu priekšā. Pārdomājot Viņa nevainojamo, svēto izturēšanos, tie jūta, ka nekāds darbs nebūtu par smagu, neviens upuris par lielu, ja tikai viņi savā dzīvē varētu nodot liecību par Kristus rakstura skaistumu. Ja vien būtu iespējams atgriezt un no jauna pavadīt šos trīs pagājušos gadus, ak, cik pavisam citādāk tie rīkotos! Ja tikai varētu atkal redzēt savu Meistaru, ar kādu nopietnību tie censtos pierādīt, cik dziļi Viņu mīl un cik patiesi nožēlo, ka ar savu neticību vārdos un darbos ir Viņu skumdinājuši! Tomēr mācekļus iepriecināja doma, ka tiem ir piedots, un tie nolēma, ka, cik vien iespējams, savu neticību tagad izpirks, bezbailīgi apliecinot Jēzu cilvēku priekšā. [...] Atstādami visu nevienprātību, visu cenšanos pēc pārkuma, tie tagad vienojās ciešā kristīgā sadraudzībā.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 36., 37. lpp.)

Ko tu vēlētos attiecībā uz savu ticību izdarīt no jauna? Ko tu vari mācīties no tā, ko esi nožēlojis pagātnē, kas var palīdzēt tev veidot labāku nākotni? _____

No Bābeles līdz Vasarsvētkiem

Garīgas sagatavošanās dienas, kas sekoja Jēzus debesbraukšanai, sasniedza kulmināciju Vasarsvētku notikumos. Pirmais pants saka, ka tajā dienā, tieši pirms Svētais Gars tika izliets pār mācekļiem, viņi visi bija kopā, “vienā prātā”, vienā vietā (Apd 2:1).

Vecajā Derībā Vasarsvētki bija otrie no trim galvenajiem svētkiem, kuros bija jāpiedalās visiem Israēla vīriešiem. Tie notika piecdesmitajā dienā (grieķu valodā “pentekoste”, piecdesmitā diena) pēc Pashā. Šo svētku laikā ebreji kā pateicības upuri pienesa Dievam savas vasaras ražas pirmos augļus.

Visticamāk, ka Jēzus laikā Vasarsvētki iekļāva arī Sinajā doto likumu došanas piemiņas svinības (2Moz 19:1). Tādējādi mēs šeit redzam, ka Dieva likuma svarīgums turpinās kā daļa no kristīgās vēsts attiecībā uz Jēzu, kura nāve piedāvā ikvienam, kas nožēlo, piedošanu par Dieva likuma pārkāpšanu. Nav brīnums, ka viens no svarīgajiem pantiem par pēdējām dienām runā gan par likumu, gan par evaņģēliju: “Šeit vajag izturību svētajiem, kuri turas pie Dieva baušļiem un Jēzus ticības” (Atkl 14:12).

Tāpat kā uz Sinaja kalna, kad Mozus saņēma desmit baušļus (2Moz 19:16–25, Ebr 12:18), šajos Vasarsvētkos atklājās vairāki neparasti fenomeni. “Pēkšņi no debesīm nāca šņākoņa, tāda kā stipra vēja brāzma, un piepildīja visu namu, kur viņi sēdēja. Un viņiem parādījās it kā uguns mēles, tās sadalījās un nolaidās uz ikvienu no tiem. Un visus piepildīja Svētais Gars, un viņi sāka runāt svešās mēlēs, kā Gars viņiem deva izrunāt” (Apd 2:2–4).

Izlasi Apd 2:5–13. Kāda ir šī brīnišķīgā notikuma nozīme? _____

Vasarsvētki bija priecīgi svētki, pateicība Kungam par Viņa veltēm. Varbūt šis ir iemesls nepatiesajai apsūdzībai alkohola lietošanā (Apd 2:13–15). Dieva spēks īpaši ir redzams dažādo mēļu runāšanā un dzirdēšanā. Jūdi, kas uz šiem svētkiem Jeruzālemē ieradās no visas plašās Romas impērijas, dzirdēja vēsti par Jēzu, Mesiju, katrs savā valodā.

Vasarsvētki unikālā veidā palīdz likvidēt sākotnējās cilvēces ģimenes izkaisīto stāvokli un dalīšanos etniskajās grupās, kas sākās pie Bābeles torņa. Žēlastības brīnums sākas ar cilvēces ģimenes atkalapvienošanos. Dieva draudzes vienotība globālā mērogā apliecina Viņa valstības būtību, atjaunojot to, kas bija zaudēts Bābelē.

Vienotība sadraudzībā

Atsaucoties uz Pētera svētrunu un aicinājumu uz nožēlu un glābšanu, aptuveni 3 tūkstoši cilvēku izlēma pieņemt Jēzu kā savu Mesiju un Israēlam dotu Vecās Derības apsolījumu piepildījumu. Dievs darbojās pie visu šo cilvēku sirdīm. Daudzi no tālienes bija dzirdējuši par Jēzu un bija devušies uz Jeruzālemi ar cerību ieraudzīt Viņu. Daļa no viņiem jau bija redzējuši Jēzu un dzirdējuši Viņa vēsti par Dieva glābšanu, bet nebija vēl nodevušies Viņam un kļuvuši par sekotājiem. Vasarsvētkos Dievs brīnumainā veidā iejaucās mācekļu dzīvē un izmantoja viņus kā Jēzus augšāmcelšanās lieciniekus. Tagad viņi zina, ka Jēzus vārdā cilvēki var saņemt grēku piedošanu (Apd 2:38).

Izlasi Apd 2:42–47. Ko šie agrīnie Jēzus sekotāji darīja kā ticīgo kopiena? Kas panāca šo brīnišķīgo vienotību sadraudzībā? _____

Ievērojami, ka pirmā aktivitāte, kurā iesaistījās šī jauno ticīgo kopiena, bija apustuļu mācības mācīšanās. Bībeles pamācības ir svarīgs veids, kā veicināt jaunu ticīgo garīgo augšanu. Jēzus bija devis Saviem mācekļiem uzdevumu mācīt viņiem “visu, ko Es jums esmu pavēlējis” (Mt 28:20). Šī jaunā kopiena pavadīja laiku, mācoties no apustuļiem visu par Jēzu. Viņi dzirdēja par Jēzus dzīvi un kalpošanu, Viņa mācību, līdzības un svētrunas, Viņa brīnumus, kas bija izskaidrots kā ebreju Rakstu piepildījums praviešu rakstos.

Viņi arī veltīja laiku lūgšanām un maizes laušanai. Nav skaidrs, vai maizes laušana ir tiešs norādījums uz Kunga Vakarēdienu vai vienkārši atsauc uz kopīgām ēdienreizēm, kā norāda Apd 2:46. Sadraudzības pieminēšana noteikti nozīmē, ka šī jaunā kopiena bieži un regulāri pavadīja kopā laiku gan templī Jeruzālemē, kas vēl joprojām kalpoja kā viņu nodošanās un pielūgsmes centrs, gan viņu privātajās mājās. Viņiem bija cieša kopīgā dzīve. Viņi ēda un lūdza kopā. Lūgšana ir svarīgs ticīgo kopienas elements, tā ir būtiska garīgai augšanai. Šī jaunā kopiena pavadīja laiku pielūgsmē. Mums ir teikts, ka šīs aktivitātes tika darītas “neatmaidīgi”.

Neatmaidīgā sadraudzība radīja labas attiecības ar citiem Jeruzālemē. Jaunie ticīgie ir aprakstīti kā tādi, kas baudīja “labvēlību tautā” (Apd 2:47). Nav šaubu, ka Svētā Gara darbs viņu dzīvē atstāja spēcīgu ietekmi uz tiem, kas bija ap viņiem, un kalpoja kā spēcīgs apliecinājums patiesībai par Jēzu kā Mesiju.

Ko tava vietējā draudze var mācīties par vienotību, sadraudzību un liecību no parauga, kas šeit ir atklāts? _____

Dāsnums un mantkārība

Lūka mums stāsta, ka viens no dabiskajiem sadraudzības rezultātiem, ko piedzīvoja Jēzus sekotāji drīz pēc Vasarsvētkiem, bija viņu savstarpējais atbalsts. “Visi ticīgie turējās kopā, un viss viņiem bija kopīgs. Viņi pārdeva savu mantu un īpašumus un izdalīja visiem, kā kuram vajadzēja” (Apd 2:44, 45).

Mantas un īpašumu nodošana kopīgām vajadzībām nebija kopienas prasība, bet viņu savstarpējās mīlestības dabisks rezultāts sadraudzībā, ko viņi piedzīvoja. Tā ir arī spēcīga viņu vienotības izpausme. Šis savstarpējais atbalsts turpinājās kādu laiku, un mums par to ir dots vairāk detaļu Apd 4. un 5. nodaļā, kā mēs to redzēsim vēlāk.

Šajā kontekstā mēs pirmo reizi sastopamies ar Barnabu. Viņš, šķiet, bija turīgs cilvēks, kam piederēja zeme. Pārdevis savu īpašumu kopienas labumam, viņš naudu atnesa apustuļiem (Apd 4:36, 37). Barnaba ir attēlots kā paraugs, kam sekot.

Izlasi Apd 4:32–37 un 5:1–11. Salīdzini Barnabas uzvedību un attieksmi ar Hananju un Safīru. Kas šim pārim nogāja greizi? _____

Šie cilvēki ne tikai tiešā veidā mēloja Svētajam Garam, bet arī parādīja mantkārību un alkatību. Iespējams, nav neviena cita grēka, kas vēl ātrāk iznīcinātu sadraudzību un brāļu mīlestību kā savtība un mantkārība. Ja Barnaba kalpo kā pozitīvs piemērs agrīnās draudzes sadraudzības garam, Hananja un Safīra ir kas pilnīgi pretējs. Lūka godīgi līdzdala šo stāstu par ne tik tikumīgiem cilvēkiem kopienā.

Dekalogā (2Moz 20:1–17) pēdējais bauslis par alkatību nav tāds kā citi. Ja citi baušļi runā par darbībām, kurās redzamā veidā tiek pārkāpta Dieva griba cilvēcei, tad pēdējais bauslis ir par to, kas ir apslēpts sirdī. Alkatības grēks nav darbība, bet drīzāk domāšanas process. Alkatība un tās pavadone savtība nav redzami grēki, bet grēcīgās cilvēka dabas stāvoklis. Tas kļūst redzams tikai tad, kad atklājas savtīgās darbībās, kā tas notika ar Hananju un Safīru. Vienā ziņā pēdējais bauslis atklāj ļaunuma sakni, kas ir redzama darbībās, ko nosoda visi citi baušļi. Alkatība atver sātana ietekmei, kas mudina melot Dievam, – tieši uz to vadīja arī Jūdas alkatība.

Kādos veidos mēs varam ravēt alkatību no savas dzīves? Kāpēc slava un pateicība par to, kas mums ir, ir spēcīga pretinde šim ļaunumam? _____

Atcerieties trūcīgos

Mantas nodošana kopīgai lietošanai bieži vien bija taustāma vienotības izpausme agrīnajā draudzē. Dāsnums, kas aprakstīts Apustuļu darbu grāmatas pirmajās nodaļās, turpinās vēlāk, kad Pāvils aicina draudzes, ko viņš ir nodibinājis Maķedonijā un Ahajā, ziedot trūcīgajiem Jeruzālemē (sk. Apd 11:27–30, Gal 2:10, Rm 15:26, 1kor 16:1–4). Šī dāvana kļūst par taustāmu izpausmi faktam, ka draudzes, kas galvenokārt sastāv no pagānu ticīgajiem, parāda rūpes un mīlestību saviem brāļiem un māsām Jeruzālemē, kas ir jūdu izcelsmes. Neskatoties uz kultūras un etniskajām atšķirībām, viņi veido vienu miesu Kristū un kopīgi lolo vienu un to pašu evaņģēliju. Šī dalīšanās ar tiem, kam ir vajadzības, ne tikai atklāj vienotību, kas jau pastāv draudzē, bet arī stiprina šo vienotību.

Izlasi 2kor 9:8–15. Ko Pāvils saka, kāds būs dāsnuma rezultāts, kas atklāsies Korintas draudzē?

Vienotības piedzīvojums agrīnajā draudzē mums parāda, ko mūsdienās vēl var darīt. Tomēr vienotība nenotiek bez apzinātas nodošanās no visu ticīgo puses. Agrīnās kopienas vadītāji par savu kalpošanu uzskatīja vienotības veicināšanu Kristū. Kā mīlestība starp vīru, sievu un bērniem ir nodošanās, kas apzināti jāveicina katru dienu, tāpat ir arī ar vienotību draudzē. Vienotība, kas mums ir Kristū, tiek veicināta un darīta redzama daudzos veidos.

Redzami elementi, kas veicināja šo vienotību agrīnajā draudzē, bija lūgšana, pielūgums, sadraudzība, kopīga vīzija un Dieva Vārda pētīšana. Viņi ne tikai izprata savu misiju sludināt evaņģēliju visām tautām, bet arī apzinājās savu atbildību mīlēt un rūpēties citam par citu. Viņu vienotība atklājās dāsnumā un savstarpējā atbalstā vietējā sadraudzībā un plašāk starp draudzēm, pat ja tās šķīra lieli attālumi.

“Viņu labdarība liecināja, ka viņi nav veltīgi saņēmuši Dieva žēlastību. Kas varēja radīt šādu devīgumu, ja ne Gara svētdarīšana? Ticīgo un neticīgo acīs tas bija žēlastības brīnums.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 344. lpp.)

Kādos veidos tu un tava draudze esat piedzīvojuši pret citiem parādītā dāsnuma svētības? Tas ir, kādas svētības saņem tie, kas dod citiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elena Vaita "Apustuļu darbi" nodaļa "Vasarsvētki" (35.–46. lpp.).

"Tāda ticīgo labprātība (Apd 2:44, 45 un 4:32–35) bija Svētā Gara izliešanās sekas. Pie evaņģēlija atgriezītie bija "viena sirds un viena dvēsele". Tos pārvaldīja kopējas intereses – tiem uzticētās misijas panākumi –, un mantkārībai viņu dzīvē nebija vietas. Mīlestība pret brāļiem un lietu, ko tie atbalstīja, bija lielāka par mīlestību uz naudu vai īpašumiem. To darbi liecināja, ka viņi cilvēku dvēseles vērtē augstāk nekā zemes bagātības.

[..] Tā tas būs vienmēr, kad Dieva Gars pārvalda dzīvi. Tie, kuru sirds ir pildīta ar mīlestību pret Kristu, sekos Tā piemēram, kas mūsu dēļ kļuva nabags, lai mēs, pateicoties Viņa nabadzībai, kļūtu bagāti. Laiku, naudu, iespaidu – visas no Dieva rokas saņemtās dāvanas – tie uzskatīs kā līdzekļus, vienīgi lai veicinātu evaņģēlija darbu. Tieši tā notika ar pirmajiem kristiešiem; un, ja šodien draudzē būs redzams, ka Dieva Gara spēkā tās locekļi savu mīlestību ir novērsuši no pasaules lietām un ir labprātīgi pienest upurus, lai citi cilvēki dzirdētu evaņģēliju, tad pasludinātajām patiesībām būs spēcīga ietekme uz klausītājiem." (Elena Vaita "Apustuļu darbi" 70., 71. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārlasi faktoros no šīs nedēļas tēmas, kas palīdzēja radīt vienotību, ko piedzīvoja agrīnā draudze. Kā mēs kā draudze mūsdienās varam darīt līdzīgas lietas? Tas ir, kas mums varbūt trūkst salīdzinājumā ar to, kas bija ticīgajiem toreiz?

2. Kā šīs agrīnās Jaunās Derības draudzes, sniedzot dāsnu ziedojumu, lai palīdzētu trūcīgajiem Jeruzālemē, ir paraugs tam, ko mums vajadzētu darīt? Kā ir ar citiem sociāla rakstura jautājumiem? Kā vietējās draudzes var būt iesaistītas savās kopienās, lai atvieglotu nabadzību un nodrošinātu citas pamatvajadzības?

3. Kādas mācības mēs varam smelties no skumjā Hananjas un Safiras stāsta? Kāda nozīme ir frāzei, kas atrodama Apd 5:5 un 5:11 par "lielajām bailēm", kas nāca pār draudzi šo divu nāves gadījumu dēļ?

KOPSAVILKUMS:

Agrīnā draudze piedzīvoja strauju izaugsmi, jo Jēzus mācekļi apzināti gatavojās apsolītā Svētā Gara izliešanai. Viņu sadraudzība un kopīgā ticība bija līdzekļi, ko izmantoja Svētais Gars, lai sagatavotu viņu sirdis Vasarsvētkiem. Pēc Vasarsvētkiem Svētais Gars turpināja pārveidot jauno kopienas, kā tas atklājās viņu dāsnumā citam pret citu un straujajā draudzes izaugsmē.

VIENOTĪBAS METAFORAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1Pēt 2:9; 2Moz 19:5, 6; Ef 2:19–22; 1kor 3:16, 17; 1kor 12:12–26; Jņ 10:1–11; Ps 23.

ATMIŅAS PANTS:

“Tāpat kā ķermenis ir viens vienīgs, bet tajā ir daudz locekļu un visi daudzie ķermeņa locekļi kopā ir viens ķermenis – tā arī Kristus” (1kor 12:12).

Kā jau katrs, kas ir pētījis Bībeli, zina, tā ir pilna ar salīdzinājumiem un simboliem, kas norāda uz daudz lielāko īstenību. Piemēram, visas Bībeles upurēšanas sistēmas būtība zināmā mērā ir simbols daudz lielākai realitātei: Jēzum un visam glābšanas plānam.

Bībelē ir izmantoti daudzi citi salīdzinājumi, un reizēm tie ir arī dabas pamatelementi – tādi kā ūdens, uguns, vējš. Atkarībā no konteksta šie salīdzinājumi aino garīgas un teoloģiskas patiesības. Piemēram, kad Jēzus teica: “Vējš pūš, kur grib, un tu dzirdi tā skaņu, bet tu nezini, no kurienes tas nāk un kurp iet. Tā ir ar katru, kas piedzimis no Gara” (Jņ 3:8), vējš ir izmantots kā simbols Svētajam Garam.

Bībele izmanto daudzus salīdzinājumus, lai aprakstītu vienotību draudzē, vienotību, ko Dievs aicina parādīt pasaules priekšā. Katrs atsevišķs salīdzinājums pats par sevi nav pilnīgs. Kopā šie salīdzinājumi atklāj daudz par draudzes vienotību, piemēram, draudzes attiecības ar Dievu, locekļu attiecības citam ar citu un draudzes attiecības ar kopienu kā veselumu.

Šīs nedēļas tēma pievērsīsies dažiem no šiem salīdzinājumiem un tam, ko tie mums atklāj par vienotību Kristū.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 10. novembrī.

Dieva ļaudis

Izlasi 1Pēt 2:9, 2Moz 19:5, 5Moz 4:20 un 5Moz 7:6. Ko šie panti stāsta par īpašo Dieva ļaužu stāvokli? _____

Draudze ir cilvēki, bet ne jebkādi cilvēki. Draudze ir Dieva ļaudis, kas pieder Dievam un sauc Dievu par savu Tēvu un Glābēju un kas ir Kristus atpirkti un paklausa Viņam. Šis salīdzinājums uzsver ideju, ka Dievam ļaudis virs zemes ir bijuši kopš glābšanas plāna sākuma un ka Vecās Derības Israēlu turpina draudze Jaunajā Derībā. Kopš Ādama, pirms un pēc plūdiem dzīvojošo sentēvu un Ābrahāma laikiem Dievs ir slēdzis derību ar Saviem ļaudīm, lai tie būtu Viņa mīlestības, žēlastības un taisnības pārstāvji pasaulē.

Dieva ļaudis tiek saukti par “izredzēto paaudzi”, “ķēnišķīgiem priesteriem” un “svētu tautu”. Šie jēdzieni norāda, ka viņi ir nošķirti īpašam nolūkam: “.. lai jūs sludinātu Viņa izcilos darbus” (1Pēt 2:9). Tā ir arī Dieva žēlastības pilnā rakstura atbalss, kā tas ir aprakstīts 2Moz 34:6, 7. “Dievs ir izveidojis draudzi kā savu sevišķo īpašumu, lai tās locekļi varētu atspoguļot Viņa dārgās rakstura īpašības savā personīgajā dzīvē un pasludināt Viņa labestību un žēlastību visiem cilvēkiem.” (The SDA Bible Commentary, 7. sēj., 562. lpp.)

Izlasi 5Moz 7:6–8. Kas mudināja Dievu par Savu tautu izvēlēties Ābrahāma pēcnācējus? Kā tas vēl joprojām ir attiecināms uz mūsdienām? _____

Varbūt mēs jautājam: kura valsts mūsdienās ir pelnījusi nosaukumu “svēta tauta” (vēl viena draudzes metafora)? Neviena. Visas tautas un etniskās grupas sastāv no cilvēkiem, kas nav pelnījuši Dieva mīlestību un žēlastību. Un, lai gan Bībele aicina mūs būt par svētu tautu, Raksti arī māca, ka Israēla izraudzīšana un izveidošana bija pilnībā balstīta uz Viņa mīlestību, nevis uz kādiem nopelniem, ko cilvēki var Viņam pienest. Dieva tautas veidošanās ir mīlošas radišanas akts, un, neskatoties uz grēku un atkrišanu nacionālā līmenī, Dievs turēja Savu apsolījumu Ābrahāmam, ka viņa sēkla, Kristus, glābs Viņa ļaudis. Kā Dieva ļaužu izraudzīšana bija Viņa žēlastības darbs, tieši tāpat ir ar viņu glābšanu. Šī tēma atgādina par mūsu kopīgajām saknēm nepelnītājā Dieva žēlastībā.

Kāpēc mums vienmēr vajadzētu atcerēties svēto patiesību, ka mūsu glābšana balstās uz to, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā, nevis uz to, ko mēs varam izdarīt savā labā, pat ja mēs esam “Dieva ļaudis”? _____

Dieva nams

Vēl viens Dieva ļaužu salīdzinājums Jaunajā Derībā ir Dieva nams. Tā ir akmeņu un ēku metafora, kas izgaismo sarežģīto un savstarpēji atkarīgo cilvēku attiecību raksturu draudzē. Pēteris kristiešus nosauc par “dzīvajiem akmeņiem” (1Pēt 2:5). Šī metafora norāda arī uz pamatīgumu un stabilitāti.

Izlasi Ef 2:19–22. Kādas galvenās idejas Pāvils uzsver šajos pantos? Ko šis salīdzinājums atklāj mums par vienotību draudzē? _____

Šajos pantos Pāvils apvieno divus draudzes salīdzinājumus: viens ir inerts – celtne jeb māja, otrs – dzīvs, ļaužu saime.

Akmens pats par sevi nav īpaši vērtīgs, bet, kad tas ir saistīts kopā ar citiem akmeņiem, tas kļūst par struktūru, kas var pastāvēt dzīves vētrās. Neviens kristietis nevar būt akmens viens pats, bet viņam ir jābūt kopā ar citiem Dieva saimes sadraudzībā. Lai ēka būtu stabila, tā ir jābalsta uz stipriem pamatiem. Jēzus Kristus ir šis pamats un Dieva nama “stūrakmens” (sk. arī 1kor 3:11). Draudze arī pārstātu eksistēt, ja tā nepadarītu Kristu par visu savu aktīvtāšu stūrakmeni. Draudze patiešām ir par Jēzu Kristu: Viņa dzīvi, nāvi, augšāmcelšanos un atgriešanos. Draudze veido ticīgo kopienu, kas ir vienota, lai līdzdalītu labo vēsti par Jēzu pasaulei. Draudzes dienas kārtība ir Jēzus: kas Viņš ir, ko Viņš ir izdarījis mūsu labā un ko Viņš dara mūsos, kā arī ko Viņš piedāvā ikvienam, kas pieņem Viņu par savu Kungu un Glābēju.

Salīdzinājums ar namu ir arī ļoti jēgpilns. Tas balstās uz attiecībām, kādas cilvēkiem ir savā starpā. Šis ir salīdzinājums ar tuviem cilvēkiem – tēvu, māti, brāļiem un māsām. Saites starp ģimenes locekļiem var būt stipras, un tās pavadošā uzticība bieži pārspēj visas citas ārpusē esošās saites. Uzticība veido lielu daļu vienotības, jo kā gan var būt jebkāda vienotība bez uzticības?

Kā šis salīdzinājums attiecas uz draudzi? Draudzes locekļi arī ir daļa no vienas lielas ģimenes. Mēs esam saistīti ne tikai tāpēc, ka piederam cilvēces ģimenei, pateicoties mūsu kopīgajam priekštecim Ādamam, bet arī tāpēc, ka esam saistīti ar Jēzu, otro Ādamu, pateicoties mūsu kopīgajam “jaunpiedzimšanas” piedzīvojumam. Tādējādi mēs kļūstam vienoti cits ar citu ne tikai doktrināro patiesību dēļ, kas mums ir kopīgas, bet arī tāpēc, ka mums ir pieredze kā atgrieztām dvēselēm ar jaunu dzīvi Jēzū.

Skumji, bet ne visiem ir bijusi laba pieredze ar personīgo ģimeni. Tāpēc šis salīdzinājums viņiem varbūt neko daudz nenožīmē. Kā mēs kā draudze tomēr varam kļūt par ģimeni, kas šiem cilvēkiem nekad nav bijusi? _____

Svētā Gara templis

Vēl viens salīdzinājums ar celtni, ko Pāvils izmanto, ir Dieva jeb Svētā Gara templis. Tas ir salīdzinājums ar dārgu un vērtīgu celtni. Gan 1kor 6:19, kur par Svētā Gara templi ir nosaukts cilvēka ķermenis, gan 1kor 3:16, 17 Pāvils salīdzinājumam izmanto vissvētāko un visdārgāko celtni senajos Tuvajos Austrumos – Dieva templi.

Izlasi 1kor 3:16, 17. Ko nozīmē tas, ka draudze ir Svētā Gara templis? No kā viņš brīdina 17. pantā?

Acīmredzot Pāvilam, runājot par draudzi, prātā nav fiziskais templis vai Dieva rezidence. Jaunās Derības grieķu valodas tekstā ir atšķirība starp “tu” vienskaitlī, runājot par vienu cilvēku, un “jūs” daudzskaitlī, runājot par daudziem cilvēkiem. Šajā vietā ir daudzskaitlis. Šī metafora attiecas uz korporatīvu vienību: kristieši Korintā kopā veido Svētā Gara templi, un garīgā ziņā Dievs mājo viņu vidū.

Pāvilam Dievs mājo kristīgā sadraudzībā, tāpēc viņš izsaka brīdinājumu, ka ikviens, kas mēģinās iznīcināt šo sadraudzību, cietīs sekas tiesā. Ticīgo vienotība ir šīs sadraudzības un Dieva klātbūtnes centrā. Lai gan šis pants bieži tiek izmantots, lai runātu par cilvēka rūpēm par savu fizisko miesu (kas, protams, ir tas, kas kristiešiem jebkurā gadījumā ir jādara), tas nav tas, par ko šeit runā Pāvils. Viņa vēsts bija brīdinājums par tiem, kas iznīcina draudzes vienotību.

Iepriekš šajā nodaļā Pāvils runā par to, ko viņš uzskata par izaicinājumu draudzes vienotībai: “Kamēr jūsos ir naidi un ķildas” (1kor 3:3). Šāda attieksme un uzvedība ir paties drauds kristiešu vienotībai un atņem Dieva klātbūtni Viņa templim. Citiem vārdiem, konflikti draudzē var iznīcināt Dieva templi. Tāpēc viņš grib, lai locekļi atmetu nepareizu attieksmi un uzvedību, kas apdraud šo vienotību.

Kad draudzē rodas konflikti, Pāvila padoms korintiešiem ir vēl joprojām izmantojams mūsdienās: “Brāļi, es aicinu jūs mūsu Kunga Jēzus Kristus vārdā, esiet visi vienoti, lai starp jums nav šķelšanās, bet lai jūs būtu saliedēti vienprātībā un kopīgā atziņā” (1kor 1:10).

Naidi, strīdi un šķelšanās – tās nav tikai problēmas, ko draudze piedzīvoja Pāvila dienās. Arī mēs šodien tās piedzīvojam. Kāda ir mūsu katra loma, mēģinot risināt šīs problēmas tā, lai netiktu apdraudēta mūsu vienotība?

Kristus miesa

Varbūt vislabāk zināmais draudzes salīdzinājums, kas visspēcīgāk runā par vienotību tās dažādajās daļās, ir Kristus miesa. “Tāpat kā ķermenis ir viens vienīgs, bet tajā ir daudz locekļu un visi daudzie ķermeņa locekļi kopā ir viens ķermenis – tā arī Kristus. [...] Bet jūs esat Kristus ķermenis un katrs par sevi tā locekļi” (1kor 12:12, 27).

Tieši tāpat kā ķermenis ir vienots veselums, kas sastāv no daudzām dažādām daļām, kur katrai ir atšķirīga funkcija un atbildība, tā ir arī ar draudzi kā Kristus miesu.

Izlasi 1kor 12:12–26. Kā šis salīdzinājums “viena miesa ar daudzām daļām” ir attiecināms uz jūsu vietējo draudzi? Kā tas attiecas uz pasaulplašu organizāciju, piemēram, uz septītās dienas adventistu draudzi? _____

Pāvila mācība 1kor 12 ietver dziļo realitāti, ka patiesa kristīga vienotība nav tikai dažādībā un noteikti ne par spiti dažādībai, bet drīzāk pateicoties dažādībai. Mums nevajadzētu būt pārsteigtiem, ka Svētais Gars ir tas, kas ir šīs dažādības izpausmju avots. Tieši tāpat kā cilvēka miesa ir gan neticami vienota, gan pārsteidzoši atšķirīga, tā tas ideālajā variantā ir arī ar Kristus miesu, kas ar šīs dažādības palīdzību atklāj Kristus miesas pilnīgumu un bagātīgumu.

Šis salīdzinājums tiešā veidā uzrunā mūs kā draudzi. Dažās pēdējās desmitgadēs septītās dienas adventistu draudze ir augusi, pārvarot šķēršļus un robežas. Septītās dienas adventistu draudzi veido cilvēki no gandrīz visām iespējamām kultūrām, vidēm un izcelsmēm. Etniskajām, rasu, kultūras, izglītības un vecuma atšķirībām nedrīkst ļaut mūs sašķelt. Šai dažādībai vajadzētu tikt Svētā Gara veidotai kā spēkam uz vienotību, atklājot patiesību, ka, neskatoties uz šīm atšķirībām, mēs visi esam viens Kristū.

Kā jau mēs redzējām, krusta pakājē mēs visi esam vienlīdzīgi, neskatoties uz to, kas mēs esam vai no kurienes nākam. Tā kā pasaule ap mums kļūst arvien sadrumstalotāka, draudzei ir jāparāda, ka vienotība dažādībā ir sasniedzama. Dieva ļaudis var atklāt evaņģēlija dziedinošo un samierinošo spēku.

Pārsteidzošā kārtā Pāvils mums pasaka, ka šo ideālu var sasniegt: “Kristus ir draudzes galva, pats būdams savas miesas Pestītājs” (Ef 5:23). “Viņš ir savas miesas, Baznīcas, galva” (Kol 1:18). Kā ikviens ticīgais ir garīgi saistīts ar Kristu, tā visa miesa tiek barota ar to pašu ēdienu. Tāpēc mēs nevaram par daudz uzsvērt Dieva Vārda pētīšanas svarīgumu un paklausību tam, ko mēs mācāmies Vārdā, kā arī kopīgos pielūgsmes piedzīvojumus un lūgšanas pēc vienotības Kristus miesā.

Gans un avis

Izlasi Jņ 10:1–11. Kuri draudzes kā ganāmpulka metaforas aspekti runā par vienotību? Sk. arī Ps. 23.

Mūsdienu lielo pilsētu pasaulē ļoti reti var novērot ganāmpulku. Lielākā daļa cilvēku maz zina, kādas attiecības ir starp aitām un ganiem. Tomēr, kad Jēzus stāstīja šo līdzību, cilvēki Viņu saprata labi. Kad Viņš teica: “Es esmu labais gans”, viņi uzreiz uztvēra Viņa atsauci uz Ps 23:1: “Tas Kungs ir mans gans.” Salīdzinājums bija ne tikai skaidrs, bet arī emocionāli pārbagāts, padarot to dzīvu. Seno Tuvo Austrumu kultūrā un arī mūsdienu Vidējos Austrumos gani ir slaveni ar savām rūpēm par avīm, par spīti izaicinājumiem. Gana tēls ir kļuvis par visdārgāko salīdzinājumu Bībelē, kas raksturo Dieva raksturu un Viņa attiecības ar Savu tautu.

Dieva ļaužu salīdzinājums ar avīm ir interesants. Iespaidis, kāds mums bieži ir par aitām, ir viņu padevīgā un miermīlīgā daba. Tādējādi viņas ir atkarīgas no labā gana, kas viņas sargā un vada. Tās bieži vien tiek atklāti uzskatītas par dumjām. Reizēm nevērības dēļ avis pazūd, tad gans tās meklē un ved atpakaļ uz ganāmpulku. Mazos jēriņus bieži ir jānes un par tiem īpaši jā rūpējas. Lai rūpētos par avīm, ir nepieciešama pacietība un sapratne. Daudzējādā ziņā šis ir ideāls salīdzinājums, kā aino draudzi. Draudzes locekļiem ne no kā nav jābaidās, viņi visu var iegūt attiecībās ar Ganu.

Jēzus šajā līdzībā uzsvēra arī to, cik svarīgi ir aitām ieklausīties gana balsī. Dažkārt avju ganāmpulkus ir iespējams pasargāt, ievietojot tos vienā aplokā. Kā tās vēlāk ir iespējams sadalīt? Viss, kas ir vajadzīgs, ir, gana aploka durvīs: “Viņš iet tām pa priekšu, un avis viņam seko, jo tās pazīst viņa balsi” (Jņ 10:4). Klausīšanās Gana balsī draudzei ir vitāla. Patiesībā Dieva ļaužu vienotība un drošība ir atkarīga no tuvuma Viņam un tiešā veidā ir saistīta ar viņu padevīgo paklausību Viņa balsij.

Cilvēkiem parasti nepatīk, ka viņus nosauc par aitām. Kāpēc tas mums tomēr ir tik ļoti atbilstošs apzīmējums? Ko šim salīdzinājumam vajadzētu mums stāstīt par mūsu vajadzību pēc Gana un mūsu vajadzību paklausīt Viņa balsij?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļa “Dievišķais gans” (476.–484. lpp.), grāmatā “Counsels for the Church” nodaļa “The Church on Earth” (240.–243. lpp.).

“Jeruzālemes tempļa, kā arī visur esošo grieķu-romiešu struktūru kontekstā Jaunās Derības autori izmanto tempļa metaforu, lai padarītu ticīgos spējīgus vizualizēt draudzes svētumu, Dieva lomu draudzes dibināšanā un augšanā, Kristus un Gara darba noteicošo raksturu un ticīgo solidaritāti draudzē. Ja salīdzinājums būtu par arhitektūru, tad tas būtu visdrīzāk kaut kas statisks, nekustīgs. Tomēr metaforā bieži akcentēts būvēšanas process. Mēs drīzāk esam “mudināti vizualizēt stāstu par būvēšanas procesu, nevis pabeigtu celtni”. Draudzei ir piešķirta brīnišķīga priekštiesība tās dzīvē un stāstā pazemīgi atklāt “dzīvā Dieva templi” (2kor 6:16).” (John McVay, “Biblical Metaphors for the Church: Building Blocks for Ecclesiology,” in Ángel Manuel Rodríguez, ed., *Message, Mission, and Unity of the Church* (Hagerstown, Md.: Review and Herald®, 2013), 52. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārdomā salīdzinājumus, kas Bībelē aino draudzi. Kurš jums patīk visvairāk? Kāpēc jūs vairāk saista tieši šis? Dažas citas draudzes metaforas ir atrodamas šajos pantos: 1Tim 3:15, 2Tim 2:3–5, 1Pēt 2:9. Ko vēl šīs metaforas māca par draudzi?

2. “Dievs grib, lai Viņa ļaudis ir vienoti visciešākajās kristīgas sadraudzības saitēs. Uzticība mūsu brāļiem ir būtiska draudzes uzplaukumā. Darbības vienotība ir svarīga reliģiskas krīzes brīdī. Viens pārsteidzīgs solis, viena bezrūpīga rīcība var iegrūst draudzi grūtībās un pārbaudījumos, no kuriem tā var gadiem ilgi neatgūties.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 3. sēj., 446. lpp.) Ko šim brīdinājumam vajadzētu mums mācīt par to, cik uzmanīgiem mums ir jābūt, sargājot draudzes vienotību? Kāda loma ir katram no mums šajā svētajā atbildībā?

3. Svētdienas pētījumā bija uzsvērts, ka pat kā “Dieva ļaudīm” mums ir jāpaļaujas uz Dieva žēlastības pilno glābšanu un nekad uz mūsu pašu nopelnu. Vai mēs pat nevarētu teikt, ka mūsu paļaušanās uz Dieva nopelnu glābšanas nodrošināšanā ir tā, kas mūs padara par “Dieva ļaudīm”? Kāpēc šis ir vai nav pamatots uzskats?

KOPSAVILKUMS:

Jaunā Derība izmanto dažādas metaforas, lai ilustrētu gan draudzes raksturu, gan misiju. Vēl svarīgāk, šīs metaforas māca, ka Dievs uzmanīgi vēro Savus ļaudis un viņus sargā. Šie salīdzinājumi arī māca, ka Dieva ļaudis ir sarežģītā veidā saistīti cits ar citu un ka mēs cits citam esam vajadzīgi, lai darītu darbu, uz ko esam acināti.

KAD RODAS KONFLIKTI

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Apd 6:1–6, Apd 10:1–23, Mt 5:17–20, Apd 11:3–24, Apd 15:1–22, Am 9:11, 12.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo jūs visi, kas esat uz Kristu kristīti, esat ietērti Kristū. Tur nav ne jūda, ne grieķa, tur nav ne verga, ne brīvā, tur nav ne vīrieša, ne sievietes—jūs visi esat viens Jēzū Kristū” (Gal 3:27, 28).

Viens no visgrūtākajiem uzdevumiem jebkurai kristīgajai kopienai ir saglabāt vienotību, kad rodas viedokļu atšķirības jautājumos, kas attiecas uz draudzes identitāti un misiju. Šīs atšķirības var novest pie postošām sekām.

Mūsdienu kristīgās kopienas ne ar ko neatšķiras no tām, ko mēs redzam Jaunajā Derībā. Cilvēki ir cilvēki, un domstarpības nezudīs arī svarīgos jautājumos. Pirmie kristieši piedzīvoja dažus konfliktus, kas radās no savstarpējiem aizspriedumiem un no Vecās Derības stāstu un rīcības atšķirīgiem skaidrojumiem. Konflikti būtu varējuši iznīcināt draudzi jau pašā sākumā, ja nebūtu uzmanīgu apustuļu un vadītāju, kas meklēja Svētā Gara vadību un pētīja Rakstus, lai risinātu šo spriedzi.

Pirms dažām nedēļām mēs pētījām, kā pirmkristiešu draudze piedzīvoja vienotību. Šajā nedēļā mēs aplūkosim, kā agrīnā draudze risināja iekšējos konfliktus, kas mazināja tās vienotību un apdraudēja izdzīvošanu. Kādi bija šie konflikti, kā tie tika risināti un ko mēs varam mūsdienās mācīties no šiem piedzīvojumiem?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 17. novembrī.

Etniski aizspriedumi

Izlasi Apd 6:1. Kāds jautājums agrīnajā draudzē bija par iemeslu sūdzībām par negodīgumu un nevienlīdzīgu pārtikas sadali atraitnēm? _____

Daži agrīnie kristieši, kā izrādījās, bija aizspriedumaini pret grieķu izcelsmes atraitnēm savā vidū un deva viņām mazāk pārtikas nekā ebreju izcelsmes atraitnēm. Šī saskatītā nevienlīdzība radīja nesaskaņas agrīnajā ticīgo kopienā. Pants nepasaka, vai favorītisms bija vai nebija reāls. Tas pasaka tikai to, ka daži cilvēki domāja, ka tā bija. Konflikts apdraudēja draudzes vienotību jau pašā sākumā. Cik pārsteidzoši, ka etniska šķelšanās draudzē bija redzama jau tik ātri.

Izlasi Apd 6:2–6. Kādus vienkāršus soļus spēra agrīnā draudze, lai atrisinātu šo pārpratumu?

Agrīnā draudze strauji auga, un šī augšana uzlika apustuļiem smagas nastas. Šo septiņu vīru iecelšana, ko parasti sauca par “diakoniem” (lai gan Jaunā Derība viņus tā nesauc), mazināja spriedzi Jeruzālemes draudzē un ļāva iesaistīties draudzes kalpošanā vairāk cilvēkiem.

Apustuļi uzmanīgi ieklausījās grieķu valodā runājošo ticīgo sūdzībās un lūdza viņiem risinājumu. Septiņu vīru kā apustuļu palīgu izraudzīšanās tika atstāta šai grupai, un viņi ieteica septiņus mācekļus, kas visi bija no grieķu valodā runājošajiem. Par šiem vīriem runāja, ka viņi ir “ar labu reputāciju, Svētā Gara un gudrības pilni” (Apd 6:3). Apustuļu kalpošana, kas līdz tam ietvēra gan Dieva Vārda sludināšanu, gan pārtikas sagādāšanu atraitnēm, tika sadalīta divās daļās, kur katra darīja līdzvērtīgu kalpošanu evaņģēlija pasludināšanā. Lūka izmanto šo pašu vārdu “kalpošana” (diakonia), runājot gan par apustuļu kalpošanu Vārda sludināšanā (Apd 6:4), gan par diakonu kalpošanu, izdalot ēdienu (Apd 6:1).

Ko nozīmīgu tu saskati faktā, ka vadītāji sasauca kopā daudzus ticīgos (Apd 6:2), lai mēģinātu rast risinājumu? _____

Pagānu atgriešanās

Pagānu atgriešanās pie Jēzus Kristus evaņģēlija ir notikums Apustuļu darbu grāmatā, kas sagatavoja platformu vislielākajam konfliktam agrīnās draudzes dzīvē un apdraudēja tās pastāvēšanu un misiju.

Izlasi Apd 10:1–23. Kādi elementi šajos pantos norāda, ka Svētais Gars darbojās pie daudzu cilvēku sirdīm, lai sagatavotu pagāniem ceļu pieņemt evaņģēliju? _____

Pēterim atklāsme droši vien likās dīvaina. Tā viņu šokēja, jo kā uzticīgs jūds viņš nekad nebija pieskāries nešķīstam vai apgānītam ēdienam, kā to prasīja likums (sk. 3Moz 11, Ec 4:14 un Dan 1:8). Tomēr šīs atklāsmes nolūks nebija uzturs, bet gan barjeras starp jūdiem un pagāniem, traucējot izplatīties evaņģēlijam. Šādas barjeras senajā pasaulē bija tikpat izplatītas kā mūsdienās.

Pirmajās desmitgadēs kristietību pamatā veidoja jūdi, kas bija pieņēmuši Jēzu par Vecās Derības pravietojumos apsolīto Mesiju. Šie agrīnie ticīgie bija uzticīgi jūdi, kas paklausīja likumam, kā tas viņiem bija mācīts. Viņi neuzskatīja, ka Jēzus Kristus evaņģēlijs būtu izdzēsis vai atcēlis Vecās Derības priekšrakstus (sk. Mt 5:17–20).

Izlasi Apd 10:28, 29, 34, 35. Kā Pēteris saprata, kāda bija Jopā saņemtās atklāsmes nozīme? Kas viņu mudināja to tā skaidrot? _____

“Apustuļu darbos” mēs redzam, ka Svētais Gars bija sagatavojis ceļu pagāniem, lai viņi tiktu uzņemti kristīgās kopienas sadraudzībā. Viņi to varēja darīt bez apgraizīšanas un nekļūstot vispirms jūdi. Par to, ka tā patiešām bija Dieva griba, Pēteri un viņa draugus pārliecināja Svētā Gara izliešanās pār Kornēliju un viņa namu līdzīgā veidā, kā Jēzus mācekļi bija to piedzīvojuši Vasarsvētku dienā (Apd 10:44–47). Ja Svētais Gars pagāniem tiktu dots tādā pašā veidā, kā tas tika dots jūdiem, tad ir acīmredzams, ka apgraizīšana nav priekšnosacījums, lai cilvēks sāktu ticēt Jēzum kā Mesijam. Šie secinājumi radīja platformu lielākajam teoloģiskajam konfliktam starp agrīnajiem kristiešiem.

Gars vada

Ziņas par to, kas bija noticis ar Kornēliju Cēzarejā, drīz sasniedza kristīgās kopienas vadītājus Jeruzālemē, un viņi lūdza Pēteri sniegt viņiem ziņojumu par to, kas bija noticis. Viņus aizskāra tas, ko Pēteris bija izdarījis, jo saskaņā ar viņu jūdisko Mozus likuma izpratni uzticīgiem jūdiem nebija ļauts ēst kopā ar pagāniem (Apd 11:3).

Izlasi Apd 11:4–18. Ko Pēteris teica, lai izskaidrotu Svētā Gara darbu un Viņa vadību šajā notikumā? Kas bija galvenais, ko viņš gribēja pateikt, atsaucoties uz to, kas bija noticis? _____

Lai gan daži uzdeva jautājumus par to, cik likumīga bija Pētera darbība un lēmums kristīt šos pagānus, bija pietiekami daudz liecinieku (Apd 11:12), kas apliecināja, ka Svētais Gars patiešām atklāja savu klātbūtni tādā pašā veidā kā Vasarsvētkos. Svētā Gara vadība šajā gadījumā ir neapstrīdama un dāvana atzīta. “To dzirdējuši, viņi norimās, sāka slavēt Dievu un teica: ‘Tātad arī pagāniem Dievs ir devis atgriešanos no grēkiem, lai tie dzīvotu!’” (Apd 11:18).

Izlasi Apd 11:19–24. Kas pēc tam notika agrīnās draudzes dzīvē? _____

Varbūt kāds Jeruzālemē domāja, ka tas, kas notika ar Kornēliju un viņa namu, ir izņēmums un ka šāds notikums neatkārtosies. Bet tāds nebija Svētā Gara nolūks. Kad Jēzus mācekļi bija izkaisīti ārpus Jeruzālemes un Jūdejas robežām vajāšanu dēļ, kas bija izcēlušās pēc Stefana nāves (Apd 8:1), un devās uz Samariju, Fenīciju, Kipru un Antiohiju, arvien vairāk pagānu pieņēma Jēzu par savu Glābēju. Tieši to Jēzus bija paredzējis (Apd 1:8). Lai arī cik brīnīšķīgs bija šis pagānu pieplūdums, ja mēs noliekam sevi agrīno jūdu ticīgo vietā, tad nav grūti redzēt, ka viņi nebija īsti pārliecināti, kā reaģēt.

Kā mēs paši varam turēties pie šauriem uzskatiem par draudzi un mūsu vēsti, kas var traucēt mūsu liecībai? _____

Jeruzālemes koncils

Izlasi Apd 15:1, 2 un Gal 2:11–14. Kādi divi jautājumi izraisīja nopietnu konfliktu agrīnajā draudzē? _____

Drauds draudzes vienotībai, ko piedzīvoja agrīnie kristieši, bija reāls un smags. Daži jūdu kristieši domāja, ka glābšana ir iespējama tikai tiem, kas pieder Dieva derības ļaudīm, un tas ietvēra arī to, ka apgraižšana ir obligāta prasība. Šie jūdu ticīgie arī uzskatīja, ka daļa no uzticīga dzīvesveida ir izvairīšanās no jebkādiem kontaktiem ar pagāniem, kas varētu apdraudēt viņu pašu glābšanu.

Jūdiem bija ļoti stingras tradīcijas jautājumā par viņu biedrošanos ar pagāniem. Šīs tradīcijas ātri kļuva par klupšanas akmeni jaunajai kristiešu kopienai, kad apustuļi sāka aizsniegt pagānus, kas vēlējās kļūt par Jēzus sekotājiem. Tā kā Mesija ir Dieva derības ļaužu Glābējs, kā tas bija pravietots Vecajā Derībā, vai tad pagāniem nebija vispirms jāklūst jūdiem un tad jāseko tiem pašiem derības noteikumiem, ja viņi gribēja būt glābti?

Izlasi Apd 15:3–22. Kādi bija daži jautājumi, par ko runāja Jeruzālemes koncila laikā? _____

Šeit pacelto jautājumu saknes meklējamas konfliktos par Vecās Derības stāstu skaidrojumiem attiecībā uz apgraižšanu un attiecībām ar pagāniem. Kad apustuļu vecākie un delegāti no Antiohijas apsēdās kopā, šķita, ka diskusija turpinās ilgu laiku bez kāda risinājuma.

Bet tad Pēteris, Barnaba un Pāvils teica savas runas. Pētera runa atsaucās uz atklāsmi, ko Dievs viņam bija devis, un uz Svētā Gara dāvanu, kas pavēra ceļu misijai pagānu vidū. Tad Pāvils un Barnaba līdzdalīja savus stāstus par to, ko Dievs bija caur viņiem darījis pagānu vidū. Rezultātā daudzas acis atvērās jaunai patiesībai. Pēteris teica: “Mēs ticam, ka caur Kunga Jēzus žēlastību tiksīm izglābti tāpat kā viņi” (Apd 15:11). Evaņģēlija gaismā bija izirušas gadsimtiem ilgas tradīcijas.

Vai jebkad ir bijis laiks, kad tu mainīji savas domas par kādiem dziļi iesakņotiem uzskatiem? Ko tu mācījies no piedzīvotā, kas varētu palīdzēt tādā reizē, kad atkal apšaubīsi savu izpratni par kādu ticības pamatmācību? _____

Grūts risinājums

Bija vajadzīgs zināms Antiohijas draudzes uzticības līmenis, lai sūtītu pārstāvjus uz Jeruzālemi meklēt vislabākos risinājumus viņu konfliktam. Tomēr pēc pārrunām starp apustuļiem un vecajiem Jēkabs, Jēzus brālis, kurš, šķiet, bija sapulces vadītājs, izteica spriedumu par to, ko vajadzētu izdarīt (Apd 15:13–20). Koncils pieņēma lēmumu, ka pagāniem, lai kļūtu par kristiešiem, nav nepieciešams kļūt par jaunajiem jūdiem, paklausot visiem ceremoniālā likuma aspektiem, ieskaitot apgraizīšanu.

Izlasi Am 9:11, 12 un Jer 12:14–16. Kādus pravietojumus izteica šie Vecās Derības pravieši attiecībā uz Israēla kaimiņu tautām? _____

Jēkabam citējot Am 9. nodaļu, mēs redzam netiešas norādes uz tautu glābšanu citās Vecās Derības praviešu grāmatās. Dieva nodoms bija glābt visu pasauli ar Israēla liecības un piedzīvojumu palīdzību. Dieva aicinājums Ābrahāmam ietvēra svētību visām tautām caur viņu un viņa pēcnācējiem (1Moz 12:1–3). Svētā Gara vadība, Pētera, Barnabas un Pāvila kalpošana pagānu vidū un daudzu pagānu atgriešanās bija pierādījumi, kurus nevarēja nolikt malā. Šīs liecības palīdzēja kristīgās kopienas vadītājiem Jeruzālemē saprast, ka nu ir piepildījušies Vecās Derības pravietojumi. Dievs jau bija devis likumus, kas regulēja pagānu klātbūtni Israēlā un kādi ierobežojumi attiecās uz viņiem (3Moz 17, 18). Jēkabs savā lēmumā arī atsaucās uz šiem likumiem (Apd 15:29). Ikvienam bija acīmredzams, ka Dievs aicināja pagānus pievienoties Viņa ļaudīm un iegūt glābšanu Jēzū. Svētā Gara vadība sniedza viņiem dziļāku izpratni par Rakstiem un atklāja viņiem svarīgas patiesības, ko viņi iepriekš nebija pamanījuši.

Apd 15:30–35 atklāj ticīgo atbildi Antiohijā tam, kas tika nolemts Jeruzālemē: “Izlasījuši tie nopriecājās par iedrošinājumu” (Apd 15:31).

Šeit Apustuļu darbos mēs redzam spēcīgu paraugu tam, kā agrīnajā draudzē, pakļaujoties Dieva Vārdam, kopā ar mīlestību, vienotību un uzticību Svētā Gara vadībā varēja novērst to, kas varēja radīt lielu vienotības krīzi.

Ko šis ziņojums mums māca par to, cik svarīgi mums ir ne tikai ieklausīties tajā, ko citi saka, bet arī padomāt, ka viņiem varbūt ir taisnība, pat ja tas, ko viņi saka, nav tieši tas, ko mēs gribam dzirdēt? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Apustuļu darbi” nodaļas “Patiesības meklētājs” (131.–142. lpp.), “Jūdi un pagāni” (188.–200. lpp.).

“Lai izšķirtu šo jautājumu, kopā netika aicināta visa kristiešu saime. “Apustuļi un vecaji”, iespaidīgi un spriest spējīgi vīri, izstrādāja un pieņēma lēmumu, ko vēlāk pārsvarā atzina visas kristīgās draudzes. Tomēr ne visi ar to bija apmierināti. Atradās grupa godkārīgu un pašpaļāvīgu brāļu, kas tam nepiekrita. Šie vīri darbā iesaistījās paši uz savu atbildību. Tie atļāvās daudz kurnēt un meklēt kļūdas, ieteikdami jaunus plānus un cenzdamies graut to darbinieku pūles, kurus Dievs bija izraudzījis evaņģēlija mācīšanai un vēsts pasludināšanai. Jau no paša sākuma draudzei bija jāstāpjas ar tādiem kavēkļiem, un tā tas turpināsies līdz laika galam.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 196., 197. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādus konfliktu risināšanas soļus, kas apskatīti šīs nedēļas stāstos, var izmantot jūsu draudzes kopienā, ja tajā rodas nesaskaņas? Lai gan viens no jautājumiem, ar ko cīnījās draudze, bija teolģisks, ko mēs no šiem ziņojumiem varam mācīties, kas var palīdzēt draudzei, kad kultūras, politiski vai etniski jautājumi apdraud tās vienotību? Kādus svarīgus principus mēs varam paņemt no tā, ko esam redzējuši?

2. Izlasi vēlreiz E. Vaitas citātu. Neskatoties uz pozitīvo iznākumu, daži tik un tā nebija apmierināti. Kādu mācību mums vajadzētu smelties no šīs skumjās realitātes?

KOPSAVILKUMS:

Agrīno draudzi apdraudēja iekšēji konflikti par daudziem jautājumiem, kas varēja atstāt postošu ietekmi uz to. Mēs redzējam, kā draudze – Svētā Gara vadībā un padodoties Dieva Vārdam – varēja atrisināt šos konfliktus un novērst šķelšanās.

VIENOTĪBA TICĪBĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Apd 4:8–12, Apd 1:11, Mt 25:1–13, Ebr 9:11, 12, 2Moz 20:8–11, 1kor 15:51–54.

ATMIŅAS PANTS:

“Un nav pestīšanas nevienā citā, nedz cits vārds zem debess ir cilvēkiem dots, kurā mums lemta pestīšana” (Apd 4:12).

Septītās dienas adventisti 1888. gadā piedzīvoja intensīvu debašu periodu par dažu izšķirošu Bībeles pantu skaidrojumu. Kamēr mācītāji un draudzes vadītāji strīdējās par to, kas ir desmit rāgi Dan 7. nodaļas pravietojumā un likums Gal 3:24, daži saprata, kā viņu naidīgā attieksme citam pret citu iznīcina sadraudzību un draudzību un tādējādi sabojā draudzes vienotību un misiju.

Elena Vaita dziļi nožēloja šo lietu stāvokli un iedrošināja visus, kas bija iesaistīti šajās diskusijās, rūpīgi domāt par viņu attiecībām ar Jēzu un kā mīlestībai uz Jēzu ir jāatklājas uzvedībā, īpaši kad mēs kaut kam nepiekrītam. Viņa arī teica, ka mums nevajadzētu gaidīt, ka visi draudzē būs vienisprātis visos Bībeles pantu skaidrojumos.

Tāču viņa arī uzsvēra, ka mums vajadzētu meklēt vienotību izpratnē, kad runa ir par būtiskiem adventistu ticības pamatmācības punktiem (sk. Elena Vaita “Counsels to Writers and Editors”, 28.–32. lpp.). Šajā nedēļā mēs aplūkosim dažas izšķirošas Bībeles mācības, kas padara mūs par adventistiem un kas veido mūsu vienotību ticībā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 24. novembrī.

Glābšana Jēzū

Lai gan mums kā septītās dienas adventistiem ir daudz kopīga ar citām kristīgajām organizācijām, mūsu ticības apliecība veido unikālu Bībeles patiesību sistēmu, ko nesludina neviens cits kristīgajā pasaulē. Šīs patiesības palīdz mums apzināties sevi kā Dieva gala laika atlikumu.

Izlasi Apd 4:8–12, 10:43. Kādu nozīmi Pēteris piešķir Jēzum Kristum savā izpratnē par glābšanas plānu? _____

Apustulis Pāvils iepazīstināja korintiešus ar labo vēsti, “ka Dievs Kristū pasauli samierina ar sevi” (2kor 5:19). Kristus nāve ir līdzeklis mūsu izlīgumam ar Tēvu, uzceļot tiltu pāri bezdibenim, ko ir radījis grēks un nāve. Gadsimtiem ilgi kristieši ir pārdomājuši Jēzus nāves, augšāmcelšanās un izlīguma nozīmi, ko Viņš nāca īstenot. Šis izlīguma process ir nosaukts par salīdzināšanu, kas ir stāvoklis, kurā divas puses ir saskaņā vai “kā viens”. Līdz ar to salīdzināšana norāda uz saskaņu attiecībās, un atsvešināšanās gadījumā šī saskaņa būs izlīguma rezultāts. Draudzes vienotība tādējādi ir šī izlīguma dāvana.

Ko uzskaitītie panti māca par Jēzus nāves un augšāmcelšanās nozīmi?

Rm 3:24, 25 _____

1Jņ 2:2 _____

1Jņ 4:9, 10 _____

1Pēt 2:21–24 _____

Lai gan mums ir kopīga ticība Kristus nāvei un augšāmcelšanai ar citām kristīgām organizācijām, mēs to sludinām “mūžīgā evaņģēlija” kontekstā (Atkl 14:6), kas ir daļa no Atklāsmes grāmatas 14:6–12 triju eņģeļu vēsts. Mēs kā septītās dienas adventisti uzsveram šīs vēstis, ko nedara neviena cita kristīga organizācija.

Kā tu vari mācīties visu laiku savā priekšā turēt Kristus nāves un augšāmcelšanās realitāti un cerību, ko tā piedāvā? _____

Kristus otrā nākšana

Apustuļi un pirmie kristieši uzskatīja Kristus atgriešanos kā “svētlaimīgo cerību” (Tit 2:13), un viņi sagaidīja, ka visi Rakstu pravietojumi un apsolījumi tiks piepildīti otrajā nākšanā. Septītās dienas adventisti vēl joprojām stipri turas pie šīs pārliecības. To nepārprotami apliecina mūsu nosaukums “adventisti”. Visi, kas mīl Kristu, ar nepacietību gaida dienu, kad viņi varēs vaigu vaigā vienoties sadraudzībā ar Viņu. Līdz tai dienai Kristus otrās nākšanas apsolījums uz mums kā Dieva ļaudīm atstāj vienojošu ietekmi.

Ko šie panti mums māca par Kristus nākšanas veidu? Ar ko tas atšķiras no dažiem populāriem uzskatiem par Kristus nākšanu? Apd 1:11, Mt 24:26, 27, Atkl 1:7, 1Tes 4:13–18, Atkl 19:11–16.

Bībele mums atkārtoti apliecina, ka Jēzus nāks atkal, lai paņemtu Viņa atpirktos ļaudis. Nevajadzētu prātot par to, kad tas notiks, jo Jēzus pats apliecināja: “Bet to dienu vai stundu neviens nezina – nedz eņģeļi debesīs, nedz Dēls, vienīgi Tēvs” (Mt 24:36). Mēs ne tikai nezinām, kad Kristus atgriezīsies, mums ir arī skaidri pateikts, ka mēs to nezināsim.

Savas kalpošanas beigās Jēzus stāstīja līdzību par desmit jaunavām (Mt 25:1–13), lai ilustrētu draudzes piedzīvoto, gaidot Viņa otro nākšanu. Divas jaunavu grupas aino divu veidu ticīgos, kas apliecina, ka viņi gaida Jēzu. Virspusēji skatoties, šīs abas grupas šķiet līdzīgas, bet, Jēzus nākšanai kavējoties, kļūst redzama patiesā atšķirība starp tām. Viena grupa, neskatoties uz kavēšanos, ir uzturējusi dzīvu savu ticību un atbilstoši garīgi sagatavojusies. Ar šo līdzību Jēzus vēlējas iemācīt Saviem mācekļiem, ka kristīgā pieredze nav balstīta uz emocionālu sajūsmu vai entuziasmu, bet gan uz nepārtrauktu paļaušanos uz Dieva žēlastību un neatlaidību ticībā, pat ja nav taustāmu pierādījumu Dieva apsolījumu piepildījumam. Jēzus aicina mūs vēl joprojām “būt modriem” un gataviem Viņa nākšanai jebkurā laikā.

Lai gan jau mūsu nosaukums “septītās dienas adventisti” apliecina, cik svarīga mums ir otrā nākšana, kā mēs varam personīgajā dzīvē uzturēt dzīvu otrās nākšanas realitāti? Kā mēs varam, gadiem ejot, neizdarīt kļūdas, par kurām Jēzus brīdināja līdzībā par desmit jaunavām?

Jēzus kalpošana Debesu svētnīcā

Vecajā Derībā Dievs pamācīja Mozu celt telti vai svētnīcu, kas kalpotu kā Viņa “mājoklis” šeit virs zemes (2Moz 25:8). Pateicoties kalpošanai tajā, svētnīca bija vieta, kur Israēla tautai tika mācīts glābšanas plāns. Vēlāk, ķēniņa Sālamana laikos, pārnēsājamo telti nomainīja krāšņs templis (1ķēn 5–8). Gan svētnīca, gan templis tika veidoti pēc Debesu svētnīcas parauga, “patiesajā teltī, kuru ir uzslējis Kungs, nevis kāds cilvēks” (Ebr 8:2, sk. arī 2Moz 25:9, 40).

Viscaur Bībelē tiek pieņemts, ka Debesis ir svētnīca, kas kalpo kā Dieva galvenā mītne. Zemes svētnīcas kalpošana bija “minipravietojumi” par glābšanas plānu un Jēzus kā priestera kalpošanu Debesīs.

Izlasi Ebr 8:6, 9:11, 23, 23–28 un 1Jņ 1:9–2:2. Ko šie panti mums māca par Jēzus kā priestera kalpošanu Debesīs? _____

Kopš Viņa debesbraukšanas Debesu svētnīca ir vieta, kur Kristus vada Savu priestera kalpošanu mūsu glābšanai (sk. Ebr 7:25). Tāpēc mēs tiekam iedrošināti: “Tad nu ar drošu prātu tuvosimies žēlastības tronim, lai tiktu apžēloti un saņemtu žēlastību, kas nāk kā palīdzība īstā brīdī” (Ebr 4:16).

Tāpat kā zemes svētnīcā bija divas priesteru kalpošanas fāzes – pirmā bija ikdienas kalpošana svētajā vietā un otrā reizi gadā vissvētākajā vietā – Bībele arī apraksta šīs divas Jēzus kalpošanas fāzes Debesīs. Viņa kalpošanu svētajā vietā Debesis raksturo aizlūgšana, piedošana, izlīgšana un atjaunošana. Nožēlojošajiem grēciniekiem ir tieša pieeja pie Tēva, pateicoties Jēzus starpniecībai (1Jņ 2:1). Kopš 1844. gada Jēzus kalpošana vissvētākajā vietā notiek tiesas un šķīstīšanas aspektā, kas reizi gadā tika veikta Izlīguma dienā (3Moz 16). Svētnīcas šķīstīšanas kalpošana ir balstīta arī uz Jēzus izlietajām asinīm. Salīdzināšana, kas tika veikta šajā dienā, bija kā ēna pēdējam Kristus nopelna darbam, likvidējot grēka klātbūtni un panākot pilnīgu izlīgumu Universā ar vienu saskanīgu valdību Dieva vadībā. Šī divu fāžu kalpošanas doktrīna ir unikāls adventistu devums visa glābšanas plāna izpratnē.

Sabats

Cita svarīga Bībeles mācība, kurai tic un ko pauž septītās dienas adventisti, ir septītās dienas sabats. Šī ir galvenā doktrīna, kas nes vienotību un sadraudzību mūsu vidū. Šī ir mācība, kurai sekojam mēs vienīgi, ar ļoti retiem izņēmumiem.

Sabats ir Dieva dāvana cilvēcei kopš radīšanas nedēļas (1Moz 2:1–3). Radīšanas laikā bija trīs noteikti dievišķi darbi, ko Dievs veica sabatā: (1) Viņš atpūtās sabatā, (2) Viņš svētīja šo dienu un (3) Viņš to darija svētu. Šie trīs darbi izveidoja sabatu kā Dieva īpašo dāvanu, padarot cilvēci spējīgu piedzīvot Debesu realitāti virs zemes, apstiprinot radīšanu sešās dienās. Kāds labi pazīstams rabīns Abrahāms Jošua Hešels (Abraham Joshua Heschel) nosauca sabatu par “pili laikā”, par svētu dienu, kad Dievs satiekas ar Saviem ļaudīm īpašā veidā.

Ko sekojošie panti māca par sabata nozīmi cilvēkiem? 2Moz 20:8–11, 5Moz 5:12–15, Ec 20:12, 20.

Savās ilgās sekot Jēzus paraugam (Lk 4:16) septītās dienas adventisti ievēro septītās dienas sabatu. Jēzus piedalīšanās sabata dievkalpojumos atklāj, ka Viņš apstiprināja to kā atpūtas un pielūgsmes dienu. Daži no Viņa brīnumiem tika darīti sabatā, lai mācītu mums dziedināšanas dimensiju (gan fizisko, gan garīgo), kas nāk līdž ar sabata svinēšanu (sk. Lk 13:10–17). Apustuļi un pirmie kristieši saprata, ka Jēzus nav atcēlis sabatu. Arī viņi paši to ievēroja un apmeklēja dievkalpojumu šajā dienā (Apd 13:14, 42, 44, 16:13, 17:2, 18:4).

Vēl viena skaista sabata dimensija ir šī diena kā zīme mūsu atbrīvošanai no grēka. Sabats ir piemiņa tam, ka Dievs izglāba Israēla tautu no verdzības Ēģiptē, līdž atpūtai Viņa apsolītajā Kānaānas zemē (5Moz 5:12–15). Neskatoties uz Israēla neveiksmi pilnībā ieiet šajā atpūtā atkārtotās nepaklausības un elkdievības dēļ, Dievs vēl joprojām apsola, ka “sabata miers ir saglabāts Dieva tautai” (Ebr 4:9). Visi, kas vēlas ieiet šajā atpūtā, var ieiet tajā, ticot glābšanai, ko nodrošina Jēzus. Sabata ievērošana simbolizē garīgo atpūtu Kristū un to, ka mēs ļaunajam nevis uz saviem darbiem, bet uz Viņa nopelnu, kas glābj mūs no grēka un dod mums mūžīgo dzīvību (sk. Ebr 4:10, Mt 11:28–30).

Kādos taustāmos veidos sabats ir palīdzējis jums piedzīvot vienotību un sadraudzību, ko Kristus ilgojas dot Saviem ļaudīm? _____

Nāve un augšāmcelšanās

Radot pasauli, "Dievs izveidoja no zemes pišļiem cilvēku un iepūta viņa nāsīs dzīvības dvasi, un cilvēks kļuva par dzīvu būtni" (1Moz 2:7). Šis cilvēka radīšanas ziņojums atklāj, ka dzīvība nāk no Dieva. Vai nemirstība ir iekšējs šīs dzīvības aspekts? Bībele saka, ka tikai Dievs ir nemirstīgs (1Tim 6:16), nemirstība nav cilvēkiem dota piedzimstot. Pretstatā Dievam cilvēks ir mirstīgs. Raksti salīdzina mūsu dzīves ar dūmiem, "kas redzami īsu brīdi un tūlīt pat gaist" (Jēk 4:14) un nāvē mūsu dzīvība nonāk miegam līdzīgā stāvoklī, kurā nav apziņas (sk Māc 9:5, 6, 10; Ps 146:4; Ps 115:17; Jņ 11:11–15).

Lai gan cilvēki ir piedzimuši mirstīgi un pakļauti nāvei, Bībele runā par Jēzu Kristu kā par nemirstības avotu un atklāj, ka Viņš dod nemirstības un mūžīgās dzīvības apsolījumu visiem, kas tic Viņa glābšanai. "Dieva dāvana ir mūžīgā dzīvība Kristū Jēzū, mūsu Kungā" (Rm 6:23, NKJV). Jēzus "ir apstādinājis nāvi un caur evaņģēliju gaismā vedis dzīvību un neiznīcību" (2Tim 1:10). "Jo Dievs tā pasauli mīlēja, ka deva savu vienpiedzimušo Dēlu, lai ikviens, kas viņam tic, nepazustu, bet tam būtu mūžīgā dzīvība" (Jņ 3:16). Tāpēc ir cerība dzīvībai pēc nāves.

Izlasī 1kor 15:51–54 un 1Tes 4:13–18. Ko šie panti mums stāsta par dzīvi pēc nāves un kad cilvēkam tiks dota nemirstība? _____

Apustulis Pāvils skaidri pasaka, ka Dievs dod cilvēkiem nemirstību nevis nāves brīdī, bet drīzāk augšāmcelšanas brīdī, kad atskanēs pēdējā bazūne. Lai gan ticīgie saņem mūžīgās dzīvības apsolījumu brīdī, kad viņi pieņem Jēzu par savu Glābēju, nemirstība tiek dota tikai pie augšāmcelšanas. Jaunā Derība neko nesaka par ideju, ka dvēseles dodas uz Debesīm uzreiz pēc nāves. Šai mācībai saknes ir pagānismā, seno grieķu filosofijā. Tā nav atrodama ne Vecajā, ne Jaunajā Derībā.

Kā mūsu izpratne par nāvi palīdz mums vairāk novērtēt otrās nāšanas apsolījumu? Kā šis uzskats spēcīgā viedā apvieno mūs kā septītās dienas adventistus? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Counsels to Writers and Editors” nodaļa “The Foundations, Pillars and Landmarks” (28.–32. lpp.). Izlasiet Elenas Vaitas enciklopēdijā šķirkli “Doctrines, Importance of” (778., 779. lpp.).

Mums kā septītās dienas adventistiem ir kopīgas ticības pamatmācības ar dažām citām kristīgām organizācijām. Centrā, protams, ir uzskats par glābšanu tikai ticībā, pateicoties Jēzus salīdzinošajai un aizvietojošajai nāvei. Mēs kopā ar citiem kristiešiem uzskatām, ka mūsu taisnība ir atrodamā nevis mūsu pašu darbos, bet Kristus taisnībā, kas mums tiek piešķirta ticībā un ir nepelnīta žēlastības dāvana. Vai arī kā rakstīja Elena Vaita: “Pret Kristu izturējās tā, kā bijām pelnījuši mēs, lai pret mums varētu izturēties tā, kā ir pelnījis Viņš. Viņš tika nosodīts mūsu grēku dēļ, kuros Viņam nebija nekādas daļas, lai mēs varētu tikt taisnoti Viņa taisnībā, kurā mums nav nekādas daļas. Viņš cieta nāvi, kas bija mūsu, lai mēs varētu iegūt dzīvību, kas ir Viņa.” (“Laikmetu ilgas”, 25. lpp.) Vienlaikus, ņemot mūsu pamatmācības kā vienotu veselumu, ieradumi un dzīvesveids, kas rodas no šīs ticības, padara mūs unikālus kristīgajā pasaulē. Tā tam ir arī jābūt. Ja tas tā nav, tad kāpēc lai mēs kā septītās dienas adventisti eksistētu? Mūsu mīlestībai uz Jēzu un uz mācību, ko mēs sludinām, vajadzētu būt visspēcīgākajam vienojošajam faktoram mūsu vidū.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grāmatā “Ticība un darbi” (103. lpp.) Elena Vaita taisnošanu pielīdzina grēku piedošanai. Kā piedošana un taisnošana Kristū kļūst par pamatu mūsu sadraudzībai ar brāļiem un māsām?

2. Padomājiet par to, cik svarīgas mūsu doktrīnas ir draudzes vienotības kontekstā. Tas ir, kas ir savedis kopā miljoniem cilvēku ar tik dažādu etnisko, reliģisko, politisko un kultūras piederību, ja ne mūsu kopīgā ticības apliecība? Ko tas mums stāsta par to, cik svarīgas ir doktrīnas, nevis tikai misija un evaņģēlijs, – arī draudzes vienotības kontekstā?

3. Jau mūsu nosaukums “septītās dienas adventisti” norāda uz divām svarīgām mācībām – septītās dienas sabbatu un otro nākšanu. Viena daļa no mūsu nosaukuma norāda uz radišanu, otra – uz glābšanu. Kā šīs divas mācības ir saistītas savā starpā un kādos veidos tās kopā īsi un kodolīgi aptver būtību, kas mēs esam?

KOPSAVILKUMS:

Septītās dienas adventistiem ir daudz kopīgu pamatmācību. Dažas no tām mums ir kopīgas ar citiem kristiešiem, citas – nav. Šīs mācības kā vienots veselums veido mūsu draudzes identitāti un ir pamats mūsu vienotībai Jēzū.

PĀRLIECINOŠĀKAIS PIERĀDĪJUMS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ 11:51, 52; Ef 2:13–16; 2kor 5:17–21; Ef 4:25–5:2; Rm 14:1–6; Apd 1:14.

ATMIŅAS PANTS:

“To viņš nesacīja no sevis, bet, būdams tā gada augstais priesteris, pravietoja, ka Jēzum būs jāmirst par tautu. Un ne vien par šo tautu, bet arī tādēļ, lai izklīdinātos Dieva bērnus savāktu vienkop” (Jņ 11:51, 52).

Pagājušajā nedēļā mēs mācījāmies, kā vienotība kļūst redzama, pateicoties kopīgai vēstij, kas balstīta uz Jēzu kā Glābēju un uz Rakstu patiesībām, kurām ir jātiek akcentētām gala laikā. Mēs esam tie, kas mēs esam, pateicoties vēstij, ko Dievs mums ir iedevis, un aicinājumam to izplatīt pasaulē.

Šajā nedēļā mēs pievērsīsimies draudzes redzamajai vienotībai, kā tā izpaužas kristiešu ikdienas dzīvē un draudzes misijā. Saskaņā ar Jēzus mācību draudze nepasludina vienkārši Dieva glābšanas un izlīguma vēsti. Draudzes vienotība pati par sevi arī ir būtiska šī izlīguma izpausme. Pasaulē, ko ir pārņēmis grēks un sacelšanās, draudze stāv kā redzama lieciniece Kristus glābjošajam darbam un spēkam. Bez draudzes vienotības un solidaritātes krusta glābjošais spēks pasaulē būtu tik tikko redzams. “Vienotība ar Kristu rada vienotības saites citam ar citu. Šī vienotība ir vispārliecinošākais Kristus majestātes un tikumības, kā arī spēka atņemts grēkus pierādījums pasaulei.” (Elenas Vaitas komentārs “The SDA Bible Commentary” 5. sēj., 1148. lpp.)

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. decembrī.

Zem Jēzus krusta

Līdzīgi daudzām citām garīgām svētībām, ko Dievs dod Saviem ļaudīm, arī draudzes vienotība ir Dieva dāvana. Vienotība nav cilvēces radīta, pateicoties mūsu pūlēm, labajiem darbiem un nodomiem. Pamatā šo vienotību, pateicoties Savai nāvei un augšāmcelšanai, rada Jēzus Kristus. Ticībā pieņemot Viņa nāvi un augšāmcelšanos ar kristībām un mūsu grēku piedošanu, savienojoties kopīgā sadraudzībā un izplatot triju eņģeļu vēstis pasaulei, mēs esam savienībā ar Viņu un vienotībā cits ar citu.

Izlasi Jņ 11:51, 52 un Ef 1:7–10. Kurš notikums Jēzus dzīvē ir pamats vienotībai mūsu kā septītās dienas adventistu vidū? _____

“To viņš [Kajafa] nesacīja no sevis, bet, būdams tā gada augstais priesteris, pravietoja, ka Jēzum būs jāmirst par tautu. Un ne vien par šo tautu, bet arī tādēļ, lai izklidinātos Dieva bērņus savāktu vienkop” (Jņ 11:51, 52). Cik dīvaini, ka Dievs izmantoja Kajafu, lai izskaidrotu Jēzus nāves nozīmi, pat ja Kajafa nezināja, ko viņš dara, nosodot Jēzu uz nāvi. Priesterim arī nebija ne jausmas par to, cik dziļš bija viņa apgalvojums. Kajafa domāja, ka viņš izsaka tikai politisku apgalvojumu. Toties Jānis to izmantoja, lai atklātu pamatpatiesību par to, ko nozīmē Jēzus aizvietojošā nāve visiem uzticīgajiem Dieva ļaudīm, kas kādu dienu tiks sapulcināti “vienkop”.

Lai arī kam mēs kā septītās dienas adventisti ticam, lai arī kādu vēsti mēs vienīgie sludinām, mūsu vienotības pamats pastāv mūsu kopīgajā Kristus nāves pieņemšanā mūsu labā.

Pie tam mēs piedzīvojam šo vienotību Kristū arī kristībās. “Ticībā uz Jēzu Kristu jūs visi esat Dieva bērņi, jo jūs visi, kas esat uz Kristu kristīti, esat ietērpti Kristū” (Gal 3:26, 27). Kristības ir vēl viena saite, kas mums adventistiem ir kopīga, jo tās simbolizē mūsu ticību Kristum. Mums ir kopīgs Tēvs, tādējādi mēs visi esam Dieva dēli un meitas. Un mums ir kopīgs Glābējs, kura nāvē un augšāmcelšanā mēs esam kristīti (Rm 6:3, 4).

Lai arī kādas kultūras, sociālas, etniskas un politiskas atšķirības eksistē starp mums kā septītās dienas adventistiem, kāpēc mūsu kopīgajai ticībai Jēzū vajadzētu sniegties pāri visām šīm atšķirībām? _____

Kalpojot izlīgšanai

Mūsu pasaule ir slavena nekārtības, nemieru, karu un konfliktu dēļ. Visi šie faktori ietekmē mūsu dzīvi personīgā, kopienas un nacionālā līmenī. Reizēm šķiet, ka visa mūsu dzīve ir konfliktā. Bet vienotības trūkums un nekārtība nevaldīs mūžīgi. Dievs atrodas misijā panākt kosmisku vienotību. Dieva mūžīgais izlīgšanas plāns nes mieru un veselumu, turpreti grēks ir radījis nesaskaņas.

Ef 2:13–26 Pāvils atklāj principus, kas parāda, kā Kristus rīkojās, lai nestu mieru starp ticīgajiem: pateicoties Viņa nāvei pie krusta, Jēzus gan jūdus, gan pagānus izveidoja kā vienu tautu un iznīcināja etniskās un reliģiskās barjeras, kas viņus šķīra. Ja Kristus bija spējīgs to izdarīt ar jūdiem un pagāniem pirmajā gadsimtā, cik daudz vairāk Viņš var noārdīt jebkuras rasu, etniskās un kultūras barjeras un sienas, kas sadala draudzes ļaudis mūsdienās?

Sākot no šīs vietas, mēs varam aizsniegt pasauli.

Pāvils 2kor 5:17–21 apliecina, ka Kristū mēs esam jauni radījumi, salīdzināti ar Dievu. Kas tad ir mūsu kalpošana šajā pasaulē? Kādas šķēlšanās mēs savās kopienās kā vienota draudzes organizācija varam radīt? _____

Kā Dieva jaunie radījumi ticīgie saņem svarīgu kalpošanu – trīskāršu izlīguma kalpošanu. (1) Mūsu draudzi veido ticīgie, kas kādreiz bija atsvešinājušies no Dieva, bet, pateicoties Kristus upura glābjošajai žēlastībai, tagad ir vienoti ar Dievu Svētajā Garā. Mēs esam atlikums, kas aicināts pasludināt pasaulei gala laika vēsti. Mūsu kalpošana ir aicināt tos, kas vēl joprojām ir atsvešinājušies no Dieva, izlīgt ar Viņu un pievienoties mums misijā. (2) Draudze ir arī Dieva ļaudis, kas ir izlīguši cits ar citu. Būt vienotiem Kristū nozīmē, ka mēs esam vienoti cits ar citu. Tas nav nekāds augsts ideāls, tai ir jābūt redzamai realitātei. Izlīgšana citam ar citu, miers un harmonija starp brāļiem un māsām ir neķlūdīga liecība pasaulei, ka Jēzus Kristus ir mūsu Glābējs un Pestītājs. “Ja jums būs mīlestība savā starpā, visi zinās, ka jūs esat mani mācekļi” (Jņ 13:35). (3) Pateicoties šai izlīguma kalpošanai draudze stāsta universam, ka Dieva atpestīšanas plāns ir patiesi un spēcīgi. Lielā cīņā ir par Dievu un Viņa raksturu. Draudzei izkopjot vienotību un izlīgšanu, universs redz Dieva mūžīgo gudrību darbībā (sk. Ef 3:8–11).

Praktiska vienotība

1902. gadā Elena Vaita rakstīja: “Katram kristietim ir jābūt tam, kas bija Kristus uz šīs Zemes. Viņš ir mūsu paraugs, ne tikai savā nevainīgajā šķīstumā, bet arī pacietībā, maigumā un rakstura pievilcībā.” (Elena Vaita “Signs of the Times” 1902. gada 16. jūlijs) Šie vārdi atgādina Pāvila aicinājumu filipiešiem: “Lai jūsos ir tādas pašas domas kā Kristū Jēzū” (Fil 2:5).

Izlasi Ef 4:25–5:2 un Kol 3:1–17, tad atbildiet uz šiem diviem jautājumiem: kādās dzīves jomās mēs esam īpaši aicināti parādīt savu uzticību Jēzum? Kā mums sabiedriskajā dzīvē ir jābūt Jēzus evaņģēlija lieciniekiem? _____

Ir daudzi citi Bībeles teksti, kas aicina kristiešus sekot Jēzus paraugam un būt dzīviem Dieva žēlastības lieciniekiem. Mēs esam arī aicināti rūpēties par citu cilvēku labklājību (Mt 7:12), nest cits cita nastas (Gal 6:2), dzīvot vienkāršībā un pievērsties iekšējam garīgumam, nevis ārējai izrādei (Mt 16:24–26, 1Pēt 3:3, 4), un kopt veselīgas dzīves ieradumus (1kor 10:31).

“Mīļotie, es jūs kā ienācējus un svešiniekus šajā pasaulē aicinu atturēties no miesas iekārēm, kas visas karo pret dvēseli. Esiet krietni, dzīvojot starp pagāniem, lai par tām lietām, kurās tie nosoda jūs kā ļaundarus, tie, vērodami jūsu labos darbus, slavē Dievu piemeklēšanas dienā” (1Pēt 2:11, 12). Cik bieži mēs pārāk zemu novērtējam kristīgā rakstura ietekmi uz tiem, kas mūs vēro? Pacietība, kas atklājas grūtos brīžos, disciplinēta dzīve spriedzes un konfliktu vidū, maigs gars, reaģējot uz nepacietīgiem un skarbiem vārdiem, ir Jēzus gara pazīmes, ko mēs esam aicināti atdarināt. Kā septītās dienas adventisti mēs kopā esam liecinieki pasaulē, kas neizprot Dieva raksturu. Mēs kļūstam par spēku uz labu un Dievam par godu. Kā Kristus pārstāvji ticīgie var būt pazīstami ne tikai sava morālā taisnīguma dēļ, bet arī pateicoties viņu praktiskajai interesei par citu cilvēku labklājību. Ja mūsu reliģiskie piedzīvojumi būs patiesi, tie paši atklāsies un ietekmēs pasauli. Vienota ticīgo organizācija, kas atklāj Kristus raksturu pasaulei, būs patiešām spēcīga liecība.

Kāda veida liecību tu atklāj citiem? Ko citi cilvēki var atrast tavā dzīvē, kas liktu viņiem ilgoties sekot Jēzum? _____

Vienotība dažādībā

Apustulis Pāvils Romiešiem 14. un 15. nodaļā runā par jautājumiem, kas dziļi bija sašķēlušī draudzi Romā. Viņa reakcija uz šiem jautājumiem bija tāda, ka viņš aicināja romiešus parādīt iecietību un pacietību citam pret citu un nešķelt draudzi šo jautājumu dēļ. Ko mēs varam mācīties no šī padoma?

Izlasi Rm 14:1–6. Kāds sirdsapziņas jautājums lika draudzes locekļiem Romā tiesāt, nevis būt sadraudzībā citam ar citu? _____

Visticamāk, ka šie jautājumi bija saistīti ar jūdu ceremoniālo nešķīstību. Saskaņā ar Pāvilu šie bija “strīdi par dažādiem viedokļiem” (Rm 14:1), norādot, ka tie nav glābšanas, bet pieredzes jautājumi, kuriem vajadzētu būt atstātiem katra personīgai sirdsapziņai (sk. Rm 14:5).

Šie strīdi bija vispirms par to, kāda veida pārtika tika ēsta. 3. Mozus grāmatas 11. nodaļā aizliegto dzīvnieku ēšana nebija problēma, ko Pāvils šeit aizskar. Nav pierādījumu, ka agrīnie kristieši būtu sākuši ēst cūkgaļu vai citus nešķīstus dzīvniekus Pāvila kalpošanas laikā, un mēs zinām, ka Pēteris šādu pārtiku nelietoja (sk. Apd 10:14). Arī tas, ka vājie ēda tikai dārzeņus (Rm 14:2) un ka cīņa ietvēra arī dzērienus (Rm 14:17, 21), norāda, ka bažas ir saistītas ar ceremoniālu nešķīstību. Vēl tālāk to apliecina vārds “nešķīsts” (koinos), kas izmantots Rm 14:14. Šis vārds ir izmantots Vecās Derības sengrieķu tulkojumā attiecībā uz apgānītiem dzīvniekiem, nevis uz nešķīstajiem dzīvniekiem no 3Moz 11. nodaļas. Acimredzot bija daži cilvēki Romas sabiedrībā, kas nepiedalījās sadraudzības mielastos, jo viņi nebija pārliecināti, ka ēdiens ir pienācīgi sagatavots vai ka tas nav bijis upurēts elkiem.

Tas pats attiecas uz dažu dienu ievērošanu. Tas neattiecas uz iknedēļas sabata ievērošanu, jo mēs zinām, ka Pāvils to ievēroja regulāri (Apd 13:14, 16:13, 17:2). Šī visdrīzāk ir atsauce uz dažādažām jūdu svinamajām vai gavēņa dienām. Pāvila nodoms šajos pantos nav aicināt būt iecietīgiem pret tiem, kas ir nopietni un apzinīgi, ievērojot šos rituālus, lai gan viņi tos neuzskatīja par glābšanas līdzekļiem. Vienotība kristiešu vidū atklājās pacietībā un iecietībā, kaut arī mēs ne vienmēr visam piekritam, īpaši tad, ja tas nav būtiski mūsu ticībai.

Grupā pārrunājiet šo jautājumu: Vai ir kaut kas, kam tic un ko dara septītās dienas adventisti, kas visiem, kas sevi sauc par adventistiem, nav jāpieņem un jātic? _____

Vienotība misijā

Salīdzini mācekļu garastāvokli Kunga Vakarēdiena laikā Lk 22:24 un īsi pirms Vasarsvētku piedzīvojuma Apd 1:14 un 2:1, 46. Kas radīja tādu izmaiņu viņu dzīvē? _____

Apd 1:14 un 2:46 frāze “vienprātīgi” nozīmē arī “pasargāti vienā prātā”. Tas nāca kā rezultāts tam, ka viņi bija kopā vienā vietā, lūgšanās meklējot piepildījumu Jēzus apsolījumam sūtīt viņiem Mierinātāju.

Gaidot viņiem bija viegli sākt kritizēt citam citu. Daži varēja norādīt uz to, ka Pēteris aizliedza Jēzu (Jņ 18:15–18, 25–27), un uz Toma šaubām par Jēzus augšāmcelšanos (Jņ 20:25). Viņi varēja atcerēties Jāņa un Jēkaba lūgumu pēc visietekmīgākajām vietām Jēzus valstībā (Mk 10:35–41) vai to, ka Matejs bija kādreizējais nicinātais muitnieks (Mt 9:9).

Tomēr “šīs sagatavošanās dienas bija dziļas sirds pārmeklēšanas dienas. Mācekļi izjuta savu garīgo vajadzību un sauca uz Kungu pēc svēta svaidījuma, lai viņi būtu gatavi dvēseļu glābšanas darbam. Viņi nelūdza tikai pēc svētības paši sev. Viņus nospieda dvēseļu glābšanas nasta. Viņi saprata, ka evaņģēlijs ir jānes pasaulei, un viņi lūdza pēc spēka, ko Kristus bija apsolījis.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 37. lpp.)

Sadraudzība starp mācekļiem un viņu lūgšanu intensitāte sagatavoja viņus šai svarīgajai pieredzei Vasarsvētkos. Nākot tuvāk Dievam un noliekot malā savas personīgās atšķirības, mācekļi bija Svētā Gara sagatavoti kļūt par bezbailīgiem un drosmīgiem Jēzus augšāmcelšanās lieciniekiem. Viņi zināja, ka Jēzus ir piedēvis viņu daudzus trūkumus, un tas deva viņiem drosmi doties uz priekšu. Viņi zināja, ko Jēzus bija paveicis viņu labā. Viņi zināja, ka glābšanas apsolījums ir atrodams Viņā, un tādējādi “ticīgo centieni bija atklāt Kristus rakstura līdzību un strādāt Viņa valstības paplašināšanai.” (Turpat, 48. lpp.) Nav brīnums, ka Kungs bija spējīgs darīt caur viņiem varenas lietas. Kāda mācība draudzei mūsdienās!

Vienmēr ir tik viegli atrast citu cilvēku dzīvē lietas, kas ir nepareizas. Kā mēs varam mācīties nolikt malā citu cilvēku kļūdas cēlāka mērķa dēļ – lai darītu Dieva gribu vienotā draudzē?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Evaņģelizācija” nodaļa “Vienotība dažādībā” (98.–103. lpp.).

Tālākais citāts palīdz atklāt, kā agrīnā draudze, vienota Kristū, spēja saglabāt vienotību, neskatoties uz atšķirībām viņu vidū, tādējādi kļūstot par spēcīgu liecinieku pasaulei. “Rakstos ir atklāts, kā draudzē Svētais Gars vadīja agrīno draudzi lēmumu pieņemšanas procesā. Tas tiek darīts vismaz trijos savstarpēji cieši saistītos veidos: atklāsmes (piem., Gars teica ļaudīm, ko darīt, Kornēlija, Hananjas un Filipa atklāsmes un varbūt arī lozes vilkšana), Raksti (draudze nonāca pie secinājuma, kurā tika izmantoti Raksti) un saskaņa (Gars darbojās no kopienas iekšpuses un radīja saskaņu, gandrīz nemanot, pateicoties dialogam un pētīšanai, līdz draudze saprata, ka Gars tajā ir darbojies). Šķiet, ka, piedzīvojot kultūras, doktrināras un teoloģiskas cīņas starp ticīgajiem kopienā, Svētais Gars darbojās, pateicoties saskaņai lēmumu pieņemšanas procesā. Šajā procesā mēs redzam aktīvu ticīgo kopienas un ne tikai tās vadītāju lomu, kā arī lūgšanas svarīgumu, lai spētu izšķirt lietas. Svētā Gara vadība ir jūtama visā kopienas izpratnē par Dieva Vārdu, kopienas piedzīvojumos un tās vajadzībās, kā arī tās vadītāju piedzīvojumos, viņiem kalpojot. Dažādi draudzes lēmumi tika pieņemti Svētā Gara vadītā procesā, kurā Raksti, lūgšanas un pieredze bija teoloģisko pārdomu elementi.” (Denis Fortins “Svētais Gars un draudze”, publicēts Ángel Manuel Rodríguez, ed., “Message, Mission, and Unity of the Church”, 321., 322. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā izejiet cauri savām atbildēm uz trešdienas jautājumu par to, kā mēs izlemjam, kuras mācības un darbības mums kā septītās dienas adventistiem ir būtiskas un kuras nav.
2. Kā mums vajadzētu izturēties pret kristiešiem citās konfesijās, kas arī tic Jēzus nāvei un augšāmcelšanai?

KOPSAVILKUMS:

Vispārlicinošākais pierādījums vienotībai ir tas, ka brāļi un māsas mīl cits citu tā, kā to darīja Jēzus. Mūsu grēku piedošana un glābšana, kas mums kā adventistiem ir kopīga, ir vislabākās mūsu sadraudzības saites. Tādā veidā mēs varam Kristū parādīt pasaulei savu vienotību un liecību par mūsu kopīgo ticību. Mēs neesam aicināti uz ko mazāku.

VIENOTĪBA UN SALAUZTAS ATTIECĪBAS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

2Tim 4:11, Flm 1–25, 2kor 10:12–15, Rm 5:8–11, Ef 4:26, Mt 18:15–17.

ATMIŅAS PANTS:

“Ja, būdami Dieva ienaidnieki, guvām izlīgumu ar Dievu viņa Dēla nāvē, daudz vairāk, būdami izlīguši, tiksim izglābti viņa dzīvībā” (Rm 5:10).

Kā mēs redzējam, pat pēc Vasarsvētkiem attiecības starp ticīgajiem reizēm bija sa-spilētas. Jaunās Derības ziņojumi atkārtoti parāda veidus, kā draudzes vadītāji un atsevišķi locekļi tika galā ar šādiem izaicinājumiem. Šie principi ir ārkārtīgi vērtīgi mūsdienu draudzei. Tie atklāj pozitīvus rezultātus, kas var notikt tad, ja mēs izmantojam Bībeles principus, lai risinātu konfliktus un saglabātu mūsu vienotību Kristū.

Šīs nedēļas tēmā mēs pievērsīsimies atjaunotajām attiecībām un tam, kā cilvēciskās attiecības ietekmē mūsu vienotību Kristū. Svētā Gara kalpošana rada cilvēku ciešākas attiecības ar Dievu un citam ar citu. Tā ietver barjeru salaušanu mūsu attiecībās citam ar citu. Īsāk sakot, vislielākā evaņģēlija spēka izpausme nav obligāti tas, ko draudze saka, bet gan kā tā dzīvo.

“Ja jums būs mīlestība savā starpā, visi zinās, ka jūs esat mani mācekļi!” (Jņ 13:35). Bez šīs mīlestības visa mūsu runāšana par draudzes vienotību nekur neaizvedīs.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. decembrī.

Atjaunota draudzība

Pāvils un Barnaba strādāja kopā, liecinot par Jēzu. Bet viņiem bija dažādi viedokļi par to, vai viņi var uzticēties tādām bailīgam cilvēkam kā Jānis Marks (Apd 15:36–39). Evaņģēlija sludināšanas iespējamās briesmas bija pamudinājušas Jāni Marku kādā brīdī pamest Pāvilu un Barnabu un atgriezties mājās (Apd 13:13).

“Šī aiziešana lika Pāvilam notiesāt Marku un pat smagi. Barnaba turpretī bija noskaņots viņu attaisnot viņa pieredzes trūkuma dēļ. Viņš jutās noraizējies, ka Marks varētu pavisam pamest kalpošanu, jo viņš redzēja viņā īpašības, kas varētu palīdzēt viņam kļūt par noderīgu darbinieku Kristum.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 170. lpp.)

Lai gan Dievs izmantoja visus šos vīrus, viņu strīda jautājums bija jāatrisina. Apustulim, kas sludināja žēlastību, vajadzēja parādīt žēlastību jaunajam sludinātājam, kas viņu bija pievilis. Piedošanas apustulim bija jāamācās piedot. Jānis Marks izauga Barnabas vadībā (Apd 15:39), un beigās arī Pāvila sirdi pārmaiņas bija redzami ietekmējušas.

Kā Pāvila vēstules Timotejam un draudzei Kolosā atklāj viņa atjaunotās attiecības ar Jāni Marku un uzticību šim jaunajam sludinātājam? Kol 4:10, 11, 2Tim 4:11. _____

Lai gan detaļas Pāvila izlīgšanai ar Jāni Marku ir virspusējas, Bībeles ziņojums ir skaidrs. Jānis Marks kļuva par vienu no apustuļa uzticamajiem pavadoņiem. Pāvils rekomendēja Jāni Marku kā līdzstrādnieku draudzei Kolosā. Pāvils mūža noslēgumā lielā mērā iedrošināja Timoteju ņemt Jāni Marku līdz uz Romu, jo viņš varēja būt “noderīgs .. kalpošanā” (2Tim 4:11). Jaunais sludinātājs bagātināja Pāvila, kam viņš acimredzami bija piedēvis, kalpošanu. Barjera starp viņiem bija salauzta, un viņi varēja strādāt kopā evaņģēlija darbā. Lai arī kādi strīdi bija viņu starpā un lai arī cik taisns Pāvils varēja būt savās acīs attiecībā uz savu agrāko attieksmi pret Jāni Marku, tagad tas viss bija aiz muguras.

Kā mēs varam mācīties piedot tiem, kas mūs ir ievainojuši vai pieviluši? Vienlaikus kāpēc piedošana ne vienmēr ietver pilnīgu iepriekšējo attiecību atjaunošanu? Kāpēc tam tā vienmēr arī nav jābūt? _____

No verga par dēlu

Atrodoties cietumā Romā, Pāvils satika aizbēgušu vergu vārdā Onēsims, kurš bija aizbēdzis no Kolosas uz Romu. Pāvils zināja, ka viņš personīgi pazīst Onēsima kungu. Vēstule Filemonam ir Pāvila personīgs aicinājums viņa draugam par atjaunotām attiecībām ar aizbēgušu vergu.

Pāvilam attiecības bija svarīgas. Apustulis zināja, ka salauztas attiecības ir kaitīgas garīgai augšanai un draudzes vienotībai. Filemons bija draudzes vadītājs Kolosās. Ja viņš turētu sirdī rūgtumu pret Onēsimu, tas sabojātu viņa kā kristieša liecību un draudzes liecību neticīgajai kopienai.

Izlasi Flm 1–25. Kādus svarīgus principus par atjaunotām attiecībām mēs šeit varam atrast? Atcerieties, atslēgvārds ir “principi”. _____

Pirmajā brīdī ir pārsteidzoši, ka Pāvils nerunā spēcīgāk pret vergturības ļaunumu. Bet Pāvila stratēģija ir daudz efektīvāka. Evaņģēlijs ideālajā variantā salauž visas šķiru atšķirības (Gal 3:28, Kol 3:10, 11). Apustulis sūtīja Onēsimu atpakaļ pie Filemona, nevis kā vergu, bet kā savu dēlu Jēzū un kā Filemona “mīļoto brāli” Kungā (Flm 16).

Pāvils zināja, ka aizbēgušiem vergiem nav nekādu nākotnes izredžu. Viņi varēja jebkurā brīdī tikt arestēti. Viņi tika nolemti dzīvei trūkumā un nabadzībā. Bet tagad Onēsims kā Filemona brālis Kristū un labprātīgs darbinieks varēja piedzīvot labāku nākotni. Filemona vadībā viņam varēja tikt nodrošināts ēdiens, pajumte un darbs. Salauztu attiecību atjaunošana varēja ienest dramatiskas izmaiņas viņa dzīvē. Viņš kļuva “uzticīgs un mīļš brālis” un evaņģēlija līdzstrādnieks kopā ar Pāvilu (Kol 4:9). Pāvils bija tik dedzīgs, tik nelokāms savās ilgās pēc izlīgšanas viņu starpā, ka viņš bija gatavs apmaksāt no savas kabatas jebkurus finansiālus izdevumus, kas varēja rasties no tā, kas bija noticis starp abiem Jēzus sekotājiem.

Nemot vērā šos evaņģēlija principus, ko tu vari no tiem mācīties, lai tiktu galā ar jebkādu spriedzi un grūtībām, pat ar šķelšanos, kāda var pastāvēt attiecībās ar citiem? Kā šie principi var pasargāt no vienotības laušanas tavā vietējā draudzē? _____

Garīgās dāvanas vienotības nodrošināšanai

Kā mēs redzējām iepriekš šajā tēmā, draudzei Korintā bija dziļas problēmas. Kādus principus Pāvils izdala 1kor 3:5–11, 12:1–11 un 2kor 10:12–15 dziedināšanai un atjaunošanai, kas ir tik svarīgi draudzes vienotībai? _____

Šajos pantos apustulis izgaismo draudzes vienotībai kritiskus principus. Viņš norāda, ka Jēzus izmanto dažādus darbiniekus, lai paveiktu dažādas kalpošanas savā draudzē, pat ja visi strādā kopā Dieva valstības celšanai (1kor 3:9).

Dievs mūs aicina uz sadarbību, nevis sacensību. Katrs ticīgais ir Dieva apdāvināts, lai kalpotu Kristus miesai un kopienai (1kor 12:11). Nav lielāku vai mazāku dāvanu. Visas ir nepieciešamas Kristus draudzei (1kor 12:18–23). Mūsu Dieva dotās dāvanas nav domātas savtīgai izrādei, un Svētais Gars tās ir devis kalpošanai, lai izplatītu evaņģēliju.

Jebkāda salīdzināšana ar citiem ir negudra, jo viņi liks mums justies vai nu mazdūšīgiem, vai augstprātīgiem. Ja mēs domāsim, ka citi ir daudz “pārāki” par mums, mēs jutīsimies nomākti, kad salīdzināsim sevi ar viņiem, un viegli kļūsim mazdūšīgi, lai arī kādā kalpošanā mēs atrastos. No otras puses, ja mēs domājam, ka mūsu pūles Kristus labā ir efektīvākas nekā citu darbs, mēs jutīsimies lepni, bet no šīm jūtām vajadzētu sargāties ikvienam kristietim.

Abu veidu attieksme izkropļo mūsu efektivitāti Kristus darbā un sadraudzību savā starpā. Strādājot tajā ietekmes sfērā, ko Kristus mums ir iedevis, mēs atradīsim prieku un apmierinājumu savā liecībā Kristum. Mūsu darbs papildinās citu locekļu pūles, un Kristus draudze gūs lielus panākumus valstības labā.

Vai vari atcerēties kādu, kura dāvanas kalpošanā ir likušas tev justies greizsirdīgam?

(Nav pārāk grūti, vai ne?) Tajā pašā laikā cik bieži tu esi juties lepns par savām dāvanām salīdzinājumā ar citiem? Pāvila bažas ir kritiķu būtņu vienmēr pastāvošā realitāte.

Neskatoties uz to, uz kuru pusi mēs krītam, kā mēs varam mācīties nesavtīgo attieksmi, kas ir nepieciešama, lai saglabātu mūsu vienotību Kristū? _____

Piedošana

Kas ir piedošana? Vai piedošana attaisno kāda cilvēka uzvedību, kad mums nodarīts pāri? Vai mana piedošana ir atkarīga no uzbrucēja nožēlas? Ko tad, ja kāds, kas mani ir apbēdinājis, nav pelnījis manu piedošanu?

Kā šie panti palīdz mums saprast piedošanas bībelisko raksturu? Rm 5:8–11; Lk 23:31–34; 2kor 5:20, 21; Ef 4:26. _____

Kristus uzņēmās iniciatīvu, lai mēs varētu izlīgt ar Viņu. “Dieva labestība vada uz atgriešanos” (Rm 2:4). Kristū mēs esam salīdzināti ar Dievu, kamēr vēl bijām grēcinieki. Mūsu nožēla un grēku atzīšana nerada izlīgšanu. To izdarīja Kristus nāve pie krusta. Mūsu daļa ir pieņemt to, kas ir izdarīts mūsu labā.

Tā ir patiesība, ka mēs nevaram saņemt piedošanas svētības, kamēr neatzīstam savus grēkus. Tas nenozīmē, ka mūsu atgriešanās rada piedošanu Dieva sirdī. Piedošana bija Viņa sirdī visu laiku. Toties grēku atzīšana padara mūs spējīgus to saņemt (1Jņ 1:9). Grēku atzīšana ir vitāli svarīga ne tāpēc, ka tā izmaina Dieva attieksmi pret mums, bet tāpēc, ka tā izmaina mūsu attieksmi pret Viņu. Kad mēs padodamies Svētā Gara pārlicinošajam spēkam, lai nožēlotu un atzītu savu grēku, mēs tiekam izmainīti.

Piedošana arī ir svarīga mūsu pašu garīgajai labklājībai. Ja mums neizdodas piedot tiem, kas mums ir nodarījis pāri (pat ja viņi nav pelnījuši piedošanu), tad tas mūs var ievainot vairāk nekā viņus. Ja kāds cilvēks ir tev izdarījis pāri un sāpes moka sirdi tāpēc, ka tu nevari piedot, tad tu ļauj viņiem ievainot sevi vēl vairāk. Cik bieži šādas jūtas un ievainojumi ir šķelšanās un spriedzes iemesls draudzē! Neatrisināta sāpe starp draudzes locekļiem ievaino Kristus miesu.

Piedošana ir otra cilvēka atbrīvošana no mūsu nosodījuma, jo Kristus ir atbrīvojis mūs no Viņa nosodījuma. Tas neattaisno otra rīcību pret mums. Mēs varam izlīgt ar kādu, kas mums ir izdarījis pāri, jo Kristus ir panācis izlīgumu ar mums, kad mēs Viņam izdarījām pāri. Mēs varam piedot, jo mums ir piedots. Mēs varam mīlēt, jo mēs esam mīlēti. Piedošana ir izvēle. Mēs varam izvēlēties piedot, neskatoties uz cita cilvēka rīcību vai attieksmi. Šis ir patiesais Jēzus gars.

Kā pievērsšanās piedošanai, kas mums ir Kristū, var mums palīdzēt mācīties piedot citiem? Kāpēc šī piedošana ir tik būtisks aspekts mūsu kristīgajā pieredzē? _____

Atjaunošana un vienotība

Izlasi Mt 18:15–17. Kādus trīs soļus Jēzus iedod, lai palīdzētu mums risināt konfliktus, kad mums izdara pāri kāds cits draudzes loceklis? Kā mums vajadzētu attiecināt šos vārdus uz savu pašreizējo situāciju? _____

Jēzus ilgas, dodot padomu Mt 18. nodaļā, ir paturēt savstarpējo konfliktu draudzes iekšienē, cik vien mazā grupā ir iespējams. Viņa mērķis ir, lai konfliktā iesaistītie cilvēki atrisina problēmu paši. Tieši tāpēc Jēzus saka: “Ja tavs brālis pret tevi grēko, tad ej un uzrādi viņu vainu, kad esat divatā” (Mt 18:15). Pieaugot konfliktā iesaistīto skaitam, var rasties vēl lielāks strīds un tas vēl vairāk var ietekmēt kristiešu sadraudzību. Cilvēki nostājas divās frontēs, un tiek novilkta kaujas līnijas. Bet, kad kristieši mēģina atrisināt savas atšķirības paši – kristīgas mīlestības un savstarpējas izpratnes garā –, rodas izlīguma gaisotne. Atmosfēra ir tieši tāda, lai Svētais Gars varētu darboties viņos, mēģinot atrisināt viņu domstarpības.

Dažreiz personīgs aicinājums atrisināt konfliktu ir neefektīvs. Šādos gadījumos Jēzus aicina mūs ņemt līdzi vienu vai divus palīgus. Šim otrajam solim izlīgšanas procesā vienmēr jāseko pirmajam solim. Nolūks ir savest cilvēkus kopā, nevis attālināt viņus vēl vairāk. Viens vai divi, kas pievienojas cietušajiem, nenāk, lai pierādītu savu viedokli vai lai pievienotos kāda apvainošanā. Viņi nāk kristīgā mīlestībā un līdzjūtībā kā padomdevēji un lūgšanu partneri, lai piedalītos divu atsvešinātu cilvēku samierināšanā.

Ir gadījumi, kad nestrādā neviens mēģinājums problēmu atrisināt. Šajā gadījumā Jēzus pamāca mūs nest jautājumu draudzes priekšā. Viņš noteikti nerunā par sabata rīta dievkalpojuma pārvēršanu par personīgā konflikta risināšanas brīdi. Atbilstoša vieta, kur runāt par jautājumu, ja pirmie divi soļi nav palīdzējuši samierināt abas puses, ir draudzes padome. Kristus nolūks atkal ir samierināt. Tas nav apsūdzēt vienu pusi un attaisnot otru.

“Neļauj aizvainojumam nobriest līdz ļaunprātībai. Neļauj brūcei pūžņot un izlauzties ārā saindētos vārdos, kas sabojā to prātus, kas to dzird. Neļauj rūgtām domām turpināt piepildīt tavu un viņa prātu. Esi pie sava brāļa un pazemībā un nopietnībā runā ar viņu par lietu.” (Elena Vaita “Evaņģēlija kalpi”, 499. lpp.)

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas enciklopēdijā rakstu “Piedošana” (825., 826. lpp.).

“Ja strādnieku pašu dvēselēs mājo Kristus, ja visa savtība ir atmesta, ja nav sacensības gara, ne cīņas par pārkumu, ja pastāv vienotība, ja viņi dara sevi svētus, tā ka ir jūtama mīlestība citam pret citu, tad pār viņiem nāks Svētā Gara žēlastības straumes tikpat noteikti, kā Dieva apsolījumi nekad necieš neveiksmi nevienā sīkumā.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis” 1. sēj., 175. lpp.)

“Lai pastāvētu lielajā Kunga dienā ar Kristu kā mūsu patvērumu, mūsu augsto torni, mums ir jānoliek malā visa skaudība, visas cīņas par pārkumu. Mums ir pilnībā jāiznīcina šo nesvēto lietu saknes, lai tās nevarētu atkal uzdzīgt. Mums ir pilnībā jānoliek sevi Kunga pusē.” (Elena Vaita “Pēdējo dienu notikumi”, 190. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi Kol 3:12–17. Pārrunā jiet kristīgās īpašības, pēc kurām Pāvils iedrošina dzīties draudzei Kolosā. Kāpēc šīs īpašības ir pamats jebkurai konflikta atrisināšanai? Kā tie mūs vada, ieviešot dzīvē principus, ko Jēzus mums ir iedevis Mt 18:15–18?

2. Izlasi vēlreiz Kol 3:12–17 un mācības, kas atrodamas šajos pantos. Kāpēc šīs lietas ir tik ārkārtīgi būtiskas draudzes vienotībai?

3. Ja mēs raugāties uz mūsu draudzi, tas ir, septītās dienas adventistu draudzi kopumā, kas ir vislielākā lieta, kas mūs attur no tāda veida vienotības, kas ir nepieciešama, lai aizsniegtu pasauli? Vai tās ir mūsu mācības un doktrīnas? Protams, ka ne. Tās ir lietas, ko Dievs mums ir uzticējis pasludināt pasaulei. Varbūt problēma ir tikai mūsos, mūsu savstarpējās attiecībās, mūsu maznozīmīgajās greizsirdībās, mūsu ķildās, mūsu savtībā, mūsu ilgās pēc pārkuma un daudzās citās lietās. Kāpēc tev vajadzētu lūgt pēc Svētā Gara spēka, lai ienestu izmaiņas, kurām jānotiek tevī, pirms mēs redzam vienotību visā draudzē?

KOPSAVILKUMS:

Jēzus Kristus evaņģēlijs nozīmē dziedināšanu un pārveidošanu. Kad tas nāk, tam nav iespējams neietekmēt mūsu attiecības ar citiem. Bībele sniedz mums spēcīgus principus un piemērus tam, kā mums var būt labas un tuvas attiecības ar citiem – pat grēcīgā pasaulē.

VIENOTĪBA PIELŪGSMĒ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl 4:8, 11; Mt 4:8, 9; Dan 3:8–18; Atkl 14:9; Atkl 14:6, 7; Apd 4:23–31.

ATMIŅAS PANTS:

“Un es ieraudzīju citu eņģeli lidojam augstu debesīs. Viņam bija dots sludināt mūžīgo evaņģēliju zemes iedzīvotājiem – ikvienai tautai, ciltij, valodai un ļaudīm. Viņš runāja varenā balsī: bīstieties Dieva un slavējiet viņu, jo viņa tiesas stunda ir klāt, pielūdziet to, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus!” (Atkl 14:6, 7).

Drīz pēc Vasarsvētku dienas pirmkristieši daudz laika pavadīja pielūgsmē. “Un viņi bija uzticīgi apustuļu mācībai, sadraudzībai, maizes laušanai un lūgšanām” (Apd 2:42). Prieks, kas nāca no Jēzus kā Mesijas pazišanas, Vecās Derības pravietojumu piepildīšanās pildīja viņu sirdis ar pateicību Dievam. Kāda priekštiesība ir zināt šo brīnišķīgo patiesību! Pirmkristieši izjuta vajadzību pavadīt laiku kopā sadraudzībā, pētīšanā un lūgšanā, lai pateiktos Dievam par Viņa atklāsmi Jēzus dzīvē, nāvē un augšāmcelšanā, kā arī par to, ko Viņš ir izdarījis viņu dzīvē.

Jēzus Kristus draudze pēc definīcijas ir pielūgsmes kopiena, ko Dievs ir izsaucis esamībā, lai tā būtu par “garīgu namu, lai jūs būtu par svētu priesterību Dievam un pienestu garīgus, Dievam tīkamus upurus caur Jēzu Kristu” (1Pēt 2:5). Pateicība Dievam, kas izteikta kopienas pielūgsmē, pārveido cilvēku sirdis un prātus Dieva rakstura līdzībā un sagatavo viņus kalpošanai.

Šis nedēļas tēma pievēršas pielūgsmes nozīmei un tam, kā tā saglabā vienotību Jēzus sekotāju vidū.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 15. decembrī.

Pielūdzot mūsu Radītāju un Pestītāju

Diskusijās par pielūgsmi mēs bieži izceļam pielūgsmes elementus – ko pielūgsmē ietver un kā tā tiek veikta. Bet kāda ir pielūgsmes dziļākā nozīme? Ko nozīmē pielūgt Dievu? Un kāpēc mēs to darām? Dāvids Ps 29:2 apliecina: “Atzīstiet Kunga vārda godu! Klanieties Kungam svētajos mitekļos” (Ps 29:2). Psalmis mums norāda pareizajā virzienā, lai saprastu pielūgsmes nozīmi. Pielūgt Kungu nozīmē atdot Viņam slavu un godu, kas Viņam pienākas.

Izlasi Atkl 4. un 5. nodaļu. Kādus iemeslus Dieva un Jēzus, Dieva Jēra, pielūgsmēi nosauc Debesu būtnes? Sk. Atkl. 4:8, 11; 5:9, 10, 12, 13.

Pielūgsmē Debesu troņa zālē, kad Jēzus tiek iepazīstināts kā Dieva Jērs un pasaules Glābējs, ir bijību iedvesošā. Pielūgsmē notiek, kad Dieva radība atsaucas Viņam ar apbrīnas un pateicības vārdiem par to, ko Viņš ir izdarījis. Pielūgsmē ir pateicīga cilvēka reakcija uz Dieva radīšanu un glābšanu. Laiku beigās atpestītie arī pievienosies apbrīnā un uz Dieva glābšanu atsauksies līdzīgā veidā. “Un viņi dzied Dieva kalpa Mozus dziesmu un Jēra dziesmu: ‘Lieli un apbrīnojami ir tavi darbi, Kungs Dievs, Visuvaldītāj; taisni un patiesi ir tavi ceļi, tu, kas esi ķēniņš pār tautām’” (Atkl 15:3, 4).

Tāpēc pielūgsmē ir mūsu ticības atsaukšanās Dievam par Viņa varenajiem darbiem. Pirmkārt, par to, ka Viņš mūs ir radījis, un, otrkārt, par to, ka Viņš mūs ir atpircis. Pielūgsmē mēs piensam Dievam slavu, cieņu, godbijību, mīlestību un paklausību, ko, kā mēs uzskatām, Viņš ir cienīgs saņemt. Protams, tas, ko mēs zinām par Dievu kā mūsu Radītāju un Glābēju, nāk no tā, ko Viņš mums ir atklājis Rakstos. Tas, ko kristieši zina par Dievu, vēl pilnīgāk atklājās Jēzus personā un kalpošanā (sk. Jņ 14:8–14). Tāpēc kristieši pielūdz Jēzu kā savu Glābēju un Pestītāju, jo Viņa upura nāve un augšāmcelšanās ir pašā pielūgsmes būtībā.

Kad kristieši nāk kopā pielūgsmē, mūsu pielūgsmēi vajadzētu nākt no šīs godbijības un pateicības sajūtas.

Padomājiet par to, kas mums ir dots Kristū kā mūsu Radītājā un Glābējā – no kā Viņš mūs ir pasargājis un ko Viņš mums visiem piedāvā, tā kā Viņš labprātīgi nomira mūsu vietā. Kāpēc šīm patiesībām vajadzētu būt visas mūsu pielūgsmes pamatā?

Nepareiza pielūgsme

Izlasi Mt 4:8, 9. *Kas bija Jēzus trešā kārdināšana tuksnesī?* _____

Ar lepnumu un augstprātību sātans pasludināja sevi par šīs pasaules tiesīgo valdnieku, visu tās bagātību un krāšņuma īpašnieku, pieprasot visu virs zemes dzīvojošo godu un cieņu, it kā viņš būtu radījis pasauli. Kāds apvainojums Dievam Radītājam! Sātans atklāja, ka viņš precīzi zina, kas ir pielūgsme: cieņas un goda atdošana universa tiesīgajam īpašniekam.

Salīdziniet šo trīs ebreju draugu piedzīvojumus Dan 3. nodaļā (īpaši 8.–18. pantu) un gala laika varu no Atkl 13:4 un 14:9–11. Kas tiek likts uz spēles gala laikā? Kas ir galvenais jautājums abos ziņojumos? _____

Sākot ar Kainu un Ābelu un līdz pat trim ebreju pušiem Babilonijā un pēdējiem notikumiem attiecībā uz “zvēra zīmi” (Atkl 16:2), sātans mēģina nodibināt nepareizas pielūgsmes sistēmu, kas ved cilvēkus prom no patiesā Dieva, un novirzīt pielūgsmi uz sevi. Galu galā jau pirms krišanas viņš gribēja būt līdzīgs Dievam (Jes 14:14). Tā nav sagādīšanās, ka tieši tāpat, kā trīs jaunie vīrieši piedzīvoja nāves draudus, ja vien viņi nepielūgs “tēlu”, pēdējās dienās Dieva uzticīgie ļaudis piedzīvos nāves draudus, ja arī viņi nepielūgs “tēlu”. Kāpēc pielūgt “tēlu”, ja mēs esam aicināti pielūgt patieso Dievu?

“Svarīgas ir mācības, kas mums ir jāmācās no ebreju jauniešu piedzīvojumiem Dura klajumā. [...] Spriedzes laiks Dieva ļaužu priekšā aicinās uz ticību, kas nedrīkstēs grīloties. Viņa bērniem ir jāatklāj, ka Viņš ir vienīgais viņu pielūgsmes objekts un ka nekādi apsvērumi, pat ne dzīvība, nevar piespiest viņus piekāpties pat ne vismazākajai viltus pielūgsmei. Uzticīgai sirdij grēcīgu, mirstīgu cilvēku pavēles būs nenozīmīgas, salīdzinot ar mūžīgā Dieva Vārdu. Patiesībai paklausīs, pat ja rezultāts būs apcietinājums, gūstniecība vai nāve.” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi”, 512., 513. lpp.)

Kādos dažādos veidos mēs pat tagad varam tikt kārdināti pielūgt kaut ko citu, nevis Vienīgo, kas ir pielūgsmes cienīgs? Kā viltus pielūgsme var kļūt par viltīgāku draudu, nekā mēs aptveram? Kas ir tās dažas lietas, kuras pielūgt mēs pat tagad varam tikt kārdināti? _____

Pirmā eņģeļa vēsts

Septītās dienas adventisti redz Atkl 14:6–12 trīs eņģeļu vēstis attēlojam savu misiju un vēsts būtību tieši pirms Jēzus otrās nākšanas (Atkl 14:14–20). Šīs ir svarīgās vēstis, kas ir jāsludina “skaļā balsī” visiem Zemes iedzīvotājiem.

Izlasi Atkl 14:6, 7. Kāda ir pirmā eņģeļa vēsts un ko tā stāsta par Dievu? Kāpēc šajā vēstī ir atsauce uz pielūgsmi? _____

Pirmā no trim eņģeļu vēstīm pasludina vēsti visai pasaulei. Tas ir Mt 24:14 izteiktā Jēzus pravietojuma papildījums. Šo trīs eņģeļu aprakstā un viņu misijā ir jūtama neatliekamība un steiga. Pirmā vēsts mudina ļaudis pievērsties Dievam, jo “tiesas stunda ir atnākusi” (Atkl 14:7). Jēzus otrā nākšana ir tiesas katalizators.

“Bīstieties Dievu,” eņģelis saka (Atkl 14:7). Tiem, kas neņem Dievu nopietni, šī vēsts un aicinājums darboties radīs bailes. Bet Jēzus sekotājus šis aicinājums mudina parādīt bijību un cieņu. Viņi paceļ acis uz Dievu un redz Viņa apsolījumu papildījumu. Viņus pārņem pateicība pret Dievu.

“Pielūdziet to, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus!” (Atkl 14:7). Šī valoda nekļūdīgi norāda uz sabata bausli un tā norādi uz radīšanu (sk. 2Moz 20:8–11). Radīšanas Dievs, kas iecēla sabatu Viņa radošā spēka piemiņai, ir Tas, ko pielūdz un bīstas.

Interesanti ir atzīmēt, ka laiku beigās pielūgsmē ir norādīta kā galvenais jautājums lielajā cīņā, lai noteiktu cilvēka uzticību. Šis pasaulplašais paziņojums ir aicinājums pielūgt Radītāju.

“Galvenais jautājums pēdējā krīzē būs pielūgsmē. Atklāsmes grāmata skaidri norāda, ka pārbaudījums nebūs pielūgsmes noliegšana, bet drīzāk tas, kam kalpo. Gala laikā pasaulē būs tikai divas ļaužu grupas: tie, kas bīstas un pielūdz patieso Dievu (11:1, 18; 14:7), un tie, kas ienīst patiesību un pielūdz pūķi un zvēru (13:4–8, 14:9–11). [...] Tā kā pielūgsmē ir galvenais jautājums pēdējā konfliktā, nav brīnums, ka Dievs sūta Savu gala laika evaņģēliju, aicinot zemes iedzīvotājus uztvert Viņu nopietni un pielūgt Viņu kā Radītāju, kas vienīgais ir pielūgsmes cienīgs.” (Ranko Stefanovic “Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation” (Berrien Springs, Mich.: Andrews University Press, 2002), 444., 445. lpp.)

Bībeles pētīšana un sadraudzība

Izlasi Apd 2:42. Kādi bija daži no pirmo kristiešu pielūgsmes elementiem? _____

“Un viņi bija uzticīgi apustuļu mācībai, sadraudzībai, maizes laušanai un lūgšanām” (Apd 2:42). No draudzes agrīnajiem brīžiem pielūgsmi ir raksturojusi Dieva Vārda pētīšanas centrālā loma, ko mums ir devuši apustuļi. Pirmie kristieši bija uzticīgi Rakstu pētīšanā, tajā, kas ir teikts par Mesiju Jēzu. Viņi bija pastāvīgā sadraudzībā dalīties cits ar citu svētībās, ko Dievs viņiem ir devis, un iedrošināt ikvienu viņu garīgajā gājumā ar Dievu. Vārdā viņi atrada svētas patiesības, kas kļuva par pamatu viņu vēstij pasaulē.

Ko šie panti saka par Dieva Vārda pētīšanas svarīgumu sadraudzībā ar citiem ticīgajiem?

2Kor 22:8–13 _____

Apd 17:10, 11 _____

2Tīm 3:14–17 _____

“Kad vien tiek pasludinātas evaņģēlija patiesības, tie, kas godīgi ilgojas darīt pareizi, tiek vadīti pie čaklas Rakstu izpētes. Ja šīs zemes vēstures noslēdzošajās ainās tie, kam ir pasludinātas pārbaudošās patiesības, sekotu berejiešu paraugam, pētot Rakstus ik dienas, un salīdzinātu viņiem nestās vēstis ar Dieva Vārdu, tad mūsdienās būtu liels skaits Dieva likumam uzticīgu tur, kur tagad ir salīdzinoši maz.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 232. lpp.)

Mēs esam vienoti ļaudis patiesību dēļ, ko sludinām, – patiesību, ko atrodam Dieva Vārdā. Tā bija patiesība par Dieva draudzi pirmajos gados, un tā ir patiesība arī mūsdienās. Dieva Vārda pētīšana veido pamatu gan mūsu Dieva pielūgsmei, gan mūsu vienotībai kā ļaudīm, kas ir aicināti pasludināt triju eņģeļu vēstis pasaulei. Kad mēs kā ģimene nākam kopā sadraudzībā un pielūgsmē, Raksti uzrunā mūs ar Dieva vārdiem, lai sagatavotu mūs misijai un Jēzus otrajai nākšanai.

Cik stipri tu esi iesakņojies tajā, kam mēs ticam? Tas ir, vai tu esi pietiekami pamatots, lai stāvētu stipri nāves priekšā, līdzīgi trim ebreju puisiem? _____

Maizes laušana un lūgšana

Lai arī kādus izaicinājumus piedzīvoja pirmā draudze, viņi bija vienoti kopīgajā ticībā Jēzum un patiesībā, ko Viņš ir uzticējis viņiem izplatīt pasaulē. Lūk, to Pēteris sauca par “patiesību, kas jums tagad ir” (2Pēt 1:12, RV). Un tādējādi, būdami vienoti patiesībā, viņi izteica savu vienotību daudzos veidos.

“Un viņi bija uzticīgi .. sadraudzībai, maizes laušanai un lūgšanām” (Apd 2:42). Šī norāde par maizes laušanu, iespējams, attiecas uz sadraudzības maltīti vai uz ikdienas maltīti, ko līdzdalija starp ticīgajiem. Kaut kādā brīdī sadraudzības mielasta laikā kāds izlūda īpašu svētību pār maizi un dzērienu Jēzus nāves un augšāmcelšanās piemiņai, gaidot Viņa drīzo atgriešanos. Pirmie kristieši tādā veidā veltīja savu laiku, lai pieminētu Jēzus dzīves un kalpošanas nozīmi, un viņiem patika par to runāt sadraudzības mielastos. Maltītes, kurās viņi dalījās, kļuva par pielūgsmes brīžiem. “Dienu no dienas tie vienprātībā pulcējās templī; bet mājās tie lauza maizi un kopīgi ēda līksmībā un sirds vienkāršībā, slavēdami Dievu un baudīdami labvēlību tautā. Un Kungs ik dienas pievienoja viņu pulkam aizvien jaunus izglābtos” (Apd 2:46, 47). Nav šaubu, šis kopīgais sadraudzības laiks lielā mērā palīdzēja stiprināt vienotības sajūtu, kas viņiem bija Jēzū.

Kādi piemēri mums ir Apustuļu darbu grāmatā par pirmo kristiešu kopīgajām lūgšanām? Par ko viņi lūdza?

Apd 1:14 _____

Apd 4:23–31 _____

Apd 12:12 _____

Agrīnajai draudzei patika iespēja tiešā veidā runāt ar Dievu, un, sanākot kopā, tā nekad nepalaida garām lūgšanas. Pāvils vēstulē Timotejam min lūgšanas svarīgumu, kristiešiem esot kopā (1Tim 2:1). Arī efeziešiem viņš uzsvēra vajadzību pēc lūgšanas: “Ar lūgšanām un aizlūgšanām lūdziet Dievu Garā ik brīdī! Esiet pastāvīgi nomodā un nepārtrauktā lūgšanā par visiem svētajiem, arī par mani” (Ef 6:18, 19).

Kādos veidos mēs varam piedzīvot dziļāku vienotību ar aizlūgšanas spēka palīdzību? Kā šī lūgšana palīdz vienot mūs kā draudzi? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas enciklopēdijā šķirkļus “Prayer” (1044.–1046. lpp.) un “Worship” (1290., 1291. lpp.).

“Sabata kā radišanas piemiņas svarīgums ir tas, ka tas atklāj patieso iemeslu, kāpēc pielūgsmē pienākas Dievam – jo Viņš ir Radītājs un mēs esam Viņa radījumi. Tāpēc sabats atrodas dievišķās pielūgsmes pašos pamatos, jo tas māca šo lielo patiesību visiespaidīgākajos veidos, kā to nedara nekas cits. Patiesais pamats dievišķai pielūgsmēi – ne tikai septītajā dienā, bet visā pielūgsmē, – ir atrodamas atšķirībā starp Radītāju un Viņa radījumiem. Šis fakts nekad nevar kļūt novecojis, un to nedrīkst aizmirst.” (J. N. Andrews “History of the Sabbath”, 27. nod.) Cilvēku prāta priekšā vienmēr bija jātur šī patiesība, ka Dievs ir iecēlis sabatu Ēdenē, un kamēr fakts, ka Viņš ir mūsu Radītājs, turpina būt iemesls, kāpēc mums vajadzētu Viņu pielūgt, sabats turpinās būt tā zīme un piemiņa. Ja sabats tiktu ievērots vispārīgi, cilvēku domas un pieķeršanās jūtas tiktu vadītas pie Radītāja kā pie pielūgsmes un godbijības objekta, un nekad nebūtu elkdievju, ateistu vai neticīgo. Sabata ievērošana ir uzticības zīme patiesajam Dievam, ‘Viņam, kas ir radījis Debesis un zemi, jūru un ūdens avotus’. Seko tas, ka vēsts, kas pavēl cilvēkiem pielūgt Dievu un ievērot Viņa baušļus, īpaši aicinās viņus ievērot ceturto bausli.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 437., 438. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Tā kā pielūgsmes, radišanas un glābšanas koncepti Bībelē ir tik cieši saistīti, kā tu domā, kā sabata svinēšana var būt Dieva pretinde pret viltus pielūgsmi? Kāda ir sabata loma gala laikā Atkl 14:6, 7? Kāpēc pirmā eņģeļa vēstī ir pieminēts sabats?

2. Mēs bieži runājam par pielūgsmi kā par satura jautājumu – ko mums vajadzētu darīt un ko nevajadzētu darīt pielūgsmes laikā. Vai ar to pietiek? Kas patiesībā ir pielūgsmē? Kā tava vietējā draudze piedzīvo jēgpilnu pielūgsmi?

3. Dažās sabiedrībās kristīgās kopienas pielūgsmē lēnām tiek aizmirsta vai atmesta, pat adventistu kopienās. Ko tava vietējā draudze var darīt, lai stātos pretī šai tendencei?

KOPSAVILKUMS:

Pielūgsmē ir kristieša pateicīga atbilde Dievam par Viņa glābšanas dāvanu. Tā ir arī būtisks elements kristīgās kopienas vienotības un sadraudzības pieredzē. Bez lūgšanas un Bībeles pētīšanas ilgās uzzināt Dieva patiesību mūsu kopienas nepiedzīvos vienotību Kristū.

DRAUDZES ORGANIZĀCIJA UN VIENOTĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ef 5:23–27; Mt 20:25–28; Tit 1:9; Mt 16:19; Gal 6:1, 2; Mt 28:18–20.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet tā lai nav starp jums. Kas no jums grib būt liels, tas lai ir jūsu kalps. Un, kas jūsu vidū grib būt pirmais, tas lai ir jūsu vergs” (Mt 20:26, 27).

Mēs kā septītās dienas adventisti esam protestantu kristieši, kas ticam, ka glābšana ir tikai ticībā tam, ko Jēzus Kristus ir paveicis cilvēces labā. Mums nav vajadzīga draudze vai draudzes hierarhija, lai gūtu labumu no tā, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā. To, ko mēs gūstam no Kristus, mēs gūstam tiešā veidā no Viņa kā mūsu Vietnieka pie krusta un kā mūsu Augstā Priestera Debesu svētnīcā.

Neskatoties uz to, draudze ir Dieva radīta, un Dievs to ir nolīcis šeit mūsu dēļ, nevis kā glābšanas līdzekli, bet kā transporta līdzekli, lai palīdzētu mums izteikt un padarīt redzamu šo glābšanu pasaulei. Draudze ir organizācija, ko Jēzus ir radījis evaņģēlija izplatīšanai pasaulē. Organizācija ir svarīga, jo tā nostabilizē un padara spējīgu draudzes misiju. Bez draudzes organizācijas Jēzus glābjošā vēsts nevarētu tik efektīvi tikt nodota citiem. Draudzes vadītāji arī ir svarīgi, lai veicinātu vienotību un atklātu Jēzu.

Šajā nedēļā mēs pētīsim, kāpēc draudzes organizācija ir svarīga misijai un kā tā var veicināt draudzes vienotību.

Lūdzu, iepazīstieties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. decembrī.

Kristus ir draudzes galva

Kā mēs jau redzējām iepriekš šajā tēmā, Jaunās Derības draudzi aino ķermeņa metafora. Draudze ir Kristus miesa. Šī metafora netieši norāda uz vairākiem draudzes aspektiem un saistību starp Kristu un Viņa ļaudīm. Draudze kā Kristus miesa ir no Viņa atkarīga visdziļākajā savā būtībā. Viņš ir Galva (Kol 1:18, Ef 1:22) un draudzes dzīvības Avots. Bez Viņa nebūtu draudzes.

Draudze gūst savu identitāti no Kristus, jo Viņš ir tās Avots, Pamats un Izveidotājs. Tomēr draudze ir kas vairāk nekā šīs lietas, lai arī cik tās ir svarīgas mūsu identitātei. To, kas ir draudze, nosaka Kristus un Viņa Vārds, kā tas ir atklāts Rakstos. Tādējādi draudze savu identitāti un nozīmi gūst no Kristus.

Ef5:23–27 Pāvils attiecības starp Kristu un Viņa draudzi izmanto, lai ilustrētu, kāda veida attiecībām vajadzētu būt starp vīru un sievu. Kādas ir galvenās domas par attiecībām starp Kristu un Viņa draudzi?

Lai gan mēs varam vilcināties pieņemt padošanās ideju, ņemot vērā to, kā vadītāji pagājušajos gadsimtos to ir ļaunprātīgi izmantojuši, draudzei vienlīga ir jābūt pakļautai Galvai, Kristum, un tai ir jāatzīst Viņa autoritāte. Kristus kā draudzes Galvas atzīšana palīdz mums atcerēties, kam pieder mūsu galējā uzticība – Kungam un nevienam citam. Draudzei jābūt organizētai, bet šai organizācijai vienmēr ir jābūt padotai Jēzus autoritātei, patiesajam draudzes Vadītājam.

“Draudze ir celta uz Kristu, kas ir tās pamats, un tai jāpaklausa Kristum, kas ir arī tās galva. Tā nedrīkst būt atkarīga no kāda cilvēka, cilvēks nedrīkst to pārvaldīt. Daudzi apgalvo, ka viņu atbildīgais pienākums draudzē piešķir tiesības noteikt, kam citiem ticēt un ko darīt. Šādu uzskatu Dievs neatbalsta. Kristus paskaidro: ‘Jūs visi esat brāļi.’ Visi ir pakļauti kārdināšanām, un visi var maldīties. Vadības ziņā mēs nevaram paļauties ne uz vienu mirstīgu būtni. Ticības Klints ir Kristus dzīvā klātbūtne draudzē. Uz to var paļauties ikviens, pat visvājākais, bet tie, kas paši iedomājas, ka ir ļoti stipri, izrādīsies pavisam vāji, ja par savu stiprumu nebūs padarījuši Kristu.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 414. lpp.)

Kā mēs mācāmies būt atkarīgi no Kristus, nevis no “mirstīgas būtnes”, ko ir tik viegli darīt?

Vadītājs kā kalps

Kopā ar mācekļiem pavadītās kalpošanas laikā Jēzus atkārtoti piedzīvoja brīžus, kad Viņu aizkaitināja alkas pēc varas, kas, kā likās, viņiem piemita. Apustuļi izrādījās norūpējušies par to, lai kļūtu par spēcīgiem vadītājiem Jēzus valstībā (Mk 9:33; Lk 9:46). Pat tad, kad mācekļi kopā ēda pēdējās vakariņas, viņu starpā nepārprotami bija jūtamas šīs kundzības un pārākuma jūtas (Lk 22:24).

Vienā šādā reizē Jēzus skaidri izteica savas domas par garīgo vadīšanu starp Viņa ļaudīm. Kādus vadības principus mēs mācāmies no Jēzus vārdiem Mt 20:25–28? Kā mēs varam atklāt šos principus savā dzīvē un īpaši savā draudzē? _____

Šajā kodolīgajā rindkopā Jēzus atklāj mums divus autoritātes modeļus. Pirmais ir romiešu ideja par autoritāti. Šajā modelī elite atrodas hierarhiski pār citiem. Elitei ir vara pieņemt lēmumus un sagaidīt pakļaušanos no tiem, kas ir zem viņiem. Jēzus skaidri atmata šo autoritātes modeli, sakot: “Bet tā lai nav starp jums!” Tā vietā Viņš mācekļiem atklāja pārsteidzošu un jaunu autoritātes modeli, kas bija pilnīgi pretējs hierarhiskajam modelim, ar ko viņi bija pazīstami.” (Darius Jankiewicz, “Serving Like Jesus: Authority in God’s Church,” *Adventist Review*, March 13, 2014, 18. lpp.)

Autoritātes koncepts, ko Jēzus atklāj šajā stāstā, ir balstīts uz diviem atslēgvārdiem: kalps (“diakonos”) un vergs (“doulos”). Bībeles tulkojumos pirmais vārds bieži tiek tulkots kā “kalpotājs”, bet otrs – kā “vergs”. Lai gan Jēzus nevēlējās atcelt visas varas struktūras, tas, ko Viņš gribēja uzsvērt, bija, ka draudzes vadītājiem vispirms ir jābūt kalpiem un Dieva ļaužu vergiem. Viņu pozīcijas nav domātas, lai īstenotu varu pār cilvēkiem vai uzkundzētos pār viņiem, vai arī lai iemantotu prestižu un reputāciju. “Kristus veidoja valstību uz citiem principiem. Viņš aicināja cilvēkus nevis uz valdīšanu, bet uz kalpošanu, lai stiprie nestu vājo nespēju. Vara, pozīcijas, talanti, izglītība noliek tās īpašnieku zem lielākas atbildības kalpot saviem līdzcilvēkiem.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas”, 550. lpp.)

Izlasi Jāņa 13:1–20. Kādu vadītāja paraugu Jēzus atklāja Saviem mācekļiem? Ko Jēzus vēl joprojām cenšas mums iemācīt šajos pantos? Kā mēs varam atklāt šeit redzamo principu visā savā rīcībā ar citiem – gan draudzē, gan ārpus tās? _____

Sargājot draudzes vienotību

Izlasi 2Tim 2:15 un Tit 1:9. Kādi svarīgi uzdevumi saskaņā ar Pāvila padomu Timotejam un Titam ir uzticīga draudzes vadītāja un vecākā atbildība? _____

Ievēro, cik ļoti Pāvils uzsver doktrīnu un mācību šķīstumu. Tas ir svarīgi vienotībai, īpaši tāpēc, ka mēs varam teikt: mūsu mācība ir tā, kas vieno mūsu draudzi vairāk nekā jebkas cits. Kā adventistiem, kā cilvēkiem no tik dažādām sabiedrības šķirām, kultūrām un izcelsmēm, mūsu vienotība ar Kristu ir atrodamā patiesības izpratnē, ko Kristus mums ir devis. Ja mēs vairs nesaprotam šīs mācības, tad būs tikai haoss un šķelšanās, jo īpaši tuvojoties galam.

“Piesaucot Dievu un Kristu Jēzu, kas tiesās dzīvus un mirušus, un piesaucot viņa atnākšanu un viņa Valstību, es tevi mudinu: sludini Dieva vārdu, esi gatavs to darīt gan laikā, gan nelaikā, atmasko, norāj, iedrošini ar neatlaidīgu pacietību un mācīšanu. Būs laiks, kad ļaudis vairs necietīs veselīgo mācību, bet, savas iekāres dzīti, pulcinās sev tādus skolotājus, kas glaimo viņu dzirdei. Viņi novērsīs savas ausis no patiesības un pievērsīsies mītiem” (2Tim 4:1–4).

Ar šiem vārdiem Pāvils pievērs savas inspirētās domas Jēzus otrajai nākšanai un tiesas dienai. Apustulis izmanto visu Dieva doto autoritāti (sk 1Tim 1:1), lai sniegtu Timotejam šo svarīgo padomu. Pēdējo dienu kontekstā, kad viltus mācības ir pārpilnībā un vairojas morāles trūkums, Timotejam ir jāsludina Dieva Vārds. Tā ir kalpošana, uz ko viņš ir aicināts.

Daļa no Timoteja mācīšanas misijas ir pārliecināt, norāt un pierunāt. Šie darbības vārdi atgādina par Rakstos atklāto vadību (2Tim 3:16). Skaidrs, ka Timoteja darbs ir sekot, mācīt un ieviest to, ko viņš atrod Rakstos, un tas jādara ar pacietību un izturību. Skarbi un smagi rājieni reti kad vada grēcinieku pie Kristus. Ievērojot to, ko rakstīja Pāvils, un sekojot tam Svētā Gara vadībā ar vadītāja kā kalpa attieksmi, Timotejs varēja kļūt par spēcīgu vienojošu spēku draudzē.

Kādos praktiskos veidos mēs varam palīdzēt savas draudzes vadītājiem saglabāt vienotību draudzē? Kā mēs varam pārliecināties, ka vienmēr esam spēks uz vienotību, nevis uz šķelšanos un strīdiem? _____

Draudzes disciplīna

Viens no galvenajiem draudzes organizācijas uzdevumiem ir tikt galā ar disciplīnu. Tas, kā disciplīna palīdz saglabāt draudzes vienotību, reizēm ir jūtīgs jautājums, un to var viegli pārprast. No Bībeles perspektīvas skatoties, draudzes disciplīna ir balstīta uz divām svarīgām jomām: doktrīnu tīrības un draudzes dzīves un ieradumu tīrības.

Kā mēs jau redzējām, Jaunā Derība neatceļ Bībeles mācības tīrības svarīgumu, rodoties atkrišanai un viltus mācībām, īpaši gala laikā. Tas pats attiecas uz kopienas cienījamo stāvokli, sargājoties no amorāluma, negodīguma un izvirtības. Šī iemesla dēļ Raksti tiek atzīti kā “noderīgi mācībai, grēka atmaskošanai, labošanai, audzināšanai taisnīgumā” (2Tim 3:16).

Izlasi Mt 16:19 un 18:15–20. Kādus principus Jēzus deva draudzei attiecībā uz disciplīnu un to cilvēku brīdināšanu, kas bija vainīgi? _____

Bībele atbalsta disciplīnas konceptu un mūsu atbildību citam pret citu garīgajā un morālajā dzīvē. Viena no draudzes atšķirības pazīmēm ir tās svētums vai nošķirtība no pasaules. Mēs noteikti atrodam Bībelē daudzus piemērus grūtām situācijām, kas prasīja izlēmīgu rīcību no draudzes puses amorālas uzvedības gadījumā. Morāles standartiem draudzē ir jātiek saglabātiem.

Kādiem principiem šie panti māca mums sekot, risinot grūtus jautājumus draudzē? Mt 7:1–5; Gal 6:1, 2. _____

Mēs nevaram noliegt Bībeles mācību par vajadzību pēc disciplīnas draudzē. Bet ievērojiet glābjošo raksturu daudzos no šiem brīdinājumiem. Cik vien iespējams, disciplinēšanai vajadzētu būt glābjošai. Mums ir jāatceras arī, ka mēs visi esam grēcinieki un ka visiem ir vajadzīga žēlastība. Tādējādi, administrējot disciplinēšanu, mums tas ir jādara pazemībā un dedzīgi apzinoties mūsu pašu kļūdas.

Kā mēs savā rīcībā ar tiem, kas kļūdās, varam mācīties rīkoties vairāk ar glābjošu attieksmi nekā ar nosodījumu? _____

Organizācija ar misijas mērķi

Kā jau mēs redzējām visā šajā ceturksnī, mēs kā draudze esam organizēti un vienoti misijai, cilvēku aizsniegšanai. Mēs neesam vienkārši sociāls klubs līdzīgi domājošiem cilvēkiem, lai sanāktu kopā un stiprinātu cits citu tajā, kam mēs ticam (lai gan arī tas var būt svarīgi). Mēs esam savesti kopā, lai līdzdalītu pasaulei patiesību, ko mēs paši esam sākuši mīlēt.

Mt 28:18–20 Jēzus Saviem mācekļiem deva pēdējās instrukcijas par viņu misiju pasaulei.

Nosakiet atslēgvārdus Jēzus pavēlē. Ko šie vārdi ietver draudzei mūsdienās? _____

Jēzus lielais uzdevums Viņa mācekļiem ietver četrus galvenos darbības vārdus: ejiet, dariet par mācekļiem, kristijiet un māciet. Saskaņā ar grieķu gramatiku galvenais vārds šajos pantos ir “darīt par mācekļiem”, bet pārējie trīs darbības vārdi norāda, kā to var izdarīt. Cilvēki par mācekļiem kļūst tad, kad ticīgi iet pie visām tautām, lai sludinātu evaņģēliju, kristītu un mācītu ievērot Jēzus teikto.

Draudzei atsaucoties šim uzdevumam, Dieva valstība tiek paplašināta, un arvien vairāk cilvēku no visām tautām pievienojas to rindām, kas pieņem Jēzu kā Glābēju. Viņu paklausība Jēzus pavēlei tikt kristītiem un ievērot Viņa mācības rada jaunu universālu ģimeni. Kad jaunie mācekļi paši iet un dara par mācekļiem, viņi var būt pārliecināti par Jēzus klātbūtni katru dienu. Mateja evaņģēlijs sākas ar paziņojumu, ka Jēzus dzimšana ir “Dievs ar mums” (Mt 1:23), un beidzas ar apsolījumu par Jēzus pastāvīgo klātbūtni ar mums līdz Viņa otrajai nākšanai.

“Kristus neteica Saviem mācekļiem, ka viņu darbs būs viegls. [...] Viņš pārliecināja viņus, ka Viņš būs ar tiem un, ja viņi ies uz priekšu ticībā, viņi to darīs zem Visvarenā vairoga. Viņš aicināja viņus būt drosmīgiem un stipriem. Jo kāds, kas ir varenāks nekā eņģeļi, būs viņu rindās—Debesu armijas Virspavēlnieks. Viņš ir pilnībā nodrošinājis viņu darba turpinājumu un uzņēmis uz Sevi atbildību par tā veiksmi. Kamēr viņi paklausīs Viņa vārdam un strādās sadarbībā ar Viņu, viņi necietīs neveiksmi.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi”, 29. lpp.)

Pārdomā Jēzus klātbūtnes apsolījuma nozīmi līdz Viņa otrajai nākšanai. Kā šī apsolījuma realitātei vajadzētu ietekmēt mūs, kad mēs cenšamies izpildīt uzdevumu, ko Jēzus mums ir devis? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Testimonies to Ministers and Gospel Workers” nodaļa “Individual Responsibility and Christian Unity” (485.–505. lpp.), grāmatā “Evanģēlija kalpi” nodaļa “Vienotība dažādībā” (498.–503. lpp.) un Elenas Vaitas enciklopēdijā šķirkļi “Church” un “Church Organization”.

“Labas vadīšanas principi ir attiecināmi uz visām sabiedrības formām, ieskaitot draudzi. Tomēr vadītājam draudzē ir jābūt vairāk nekā tikai vadītājam. Viņam ir jābūt arī kalpam. Pastāv acīmredzama atšķirība starp vadītāju un kalpu. Kā ir iespējams vadīt un kalpot vienlaikus? Vai vadītājs neieņem goda vietu? Vai viņš nepavēl un negaida, ka citi viņam paklausīs? Kā viņš ieņem zemāko vietu kā kalps, pieņemot pavēles un tās piepildot?”

Lai atrisinātu paradoksu, mums ir jāraugās uz Jēzu. Viņš maksimāli īstenoja vadītāja kā kalps principu. Visa Viņa dzīve bija kalpošana. Un vienlaikus Viņš bija vislielākais vadītājs, kāds pasaulē jebkad redzēts.” (G. Arthur Keough “Our Church Today: What It Is and Can Be” (Washington, D.C., and Nashville: Review and Herald, 1980), 106. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pakavējieties vairāk pie domas par vadītāju kā kalpu. Vai mēs varam atrast tam paraugus laicīgajā pasaulē? Kādus?
2. Izlasi vēlreiz Mt 20:25–28. Ko tas mums stāsta par to, kā Dievs saprot vārda “liels” nozīmi (Mt 20:26) pretstatā tam, kā šo vārdu saprot pasaule?
3. Ja viens no draudzes vadītāja uzdevumiem ir saglabāt vienotību, ko mums vajadzētu darīt, kad draudzes vadītāji kļūp, kad viņu cilvēciskums neļauj viņiem būt pilnīgam paraugam?
4. Kāpēc ir tik svarīgi, ka mēs vadām draudzi žēlastības un mīlestības garā attiecībā pret tiem, kas kļūdās? Kāpēc Mt 7:12 vienmēr vajadzētu būt svarīgākajam mūsu prātos šī procesa laikā?

KOPSAVILKUMS:

Labā draudzes organizācija ir būtiska draudzes misijai un ticīgo vienotībai. Kristus ir draudzes Galva, un draudzes vadītājiem, vadot Dieva ļaudis, ir jāseko Viņa paraugam. Vienotība tiek saglabāta, pateicoties uzticīgai Dieva Vārda mācībai un dzīvojot uzticībā šim Vārdam.

NOSLĒDZOŠĀ VIENOTĪBAS ATJAUNOŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jņ 14:1–3, Jes 11:1–10, Atkl 21:1–5, 1Tes 4:13–18, Atkl 22:1–5, Jes 35:4–10.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet pēc viņa apsolījuma mēs gaidām jaunas debesis un jaunu zemi, kur taisnība mājō”
(2Pēt 3:13).

Viens no vislielākajiem apsolījumiem Bībelē ir Jēzus apsolījums atgriezties. Bez tā mums nav nekā, jo mūsu cerības balstās uz šo apsolījumu un to, ko tas nozīmē mūsu dzīvē. Kad Kristus nāks Debesu padebešos, viss, kas ir laicīgs un cilvēku radīts, tamdēļ īslaicīgs un reizēm bezjēdzīgs, tiks aizslaucīts prom. Pēc tūkstošgades Debesīs šī zeme ar tās kariem, badu, slimībām un traģēdijām tiks radīta no jauna un kļūs par mājvietu atpestītajiem, beidzot vienota ar savu Kungu un cits ar citu.

Cerība uz Kristus otro nākšanu ir galvenā tēma Jaunajā Derībā, un gadsimtiem ilgi kristieši ir ilgojušies pēc šī apsolījuma piepildīšanās. Kā septītās dienas adventisti mēs arī gaidām Viņa atgriešanos. Jau pats mūsu nosaukums pasludina šo cerību.

Šajā noslēdzošajā tēmā mēs aplūkosim šo apsolījumu un to, ko tas nozīmē kristiešu vienotībai. Cilvēciski ierobežojumi un vājības bieži ir izaicinājums mūsu vienotībai Kristū. Bet mums vairs ilgāk nebūs jāmeklē risinājumi savai nevienprātībai, jo tādas vairs nebūs. Jēzum nākot otrreiz, mēs būsim viens ar Kungu, beidzot apvienoti vienā atjaunotā ģimenē.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 29. decembrī.

Pārliecība par Kristus atgriešanos

Jņ 14:1–3 ir vislabāk zināmais Jēzus otrās nākšanas apsolījums. Ko šis apsolījums stāsta par to, kāda dzīve atpestītajiem būs uz jaunās Zemes? _____

Pirmie kristieši uzskatīja Kristus atgriešanos par “svētlaimīgo cerību” (Tit 2:13). Viņi gaidīja, ka visi Rakstu pravietojumi un apsolījumi tiks piepildīti, Kristum nākot otrreiz, jo tas ir kristiešu dzīves galvenais mērķis. Visi, kas mīl Kristu, gaida to dienu, kad viņi varēs vaigu vaigā satikties ar Viņu. Viņa vārdi šajos pantos norāda uz tuvajām attiecībām, kādas mums būs ne tikai ar Jēzu, bet arī citam ar citu.

Kristieši tic šim apsolījumam, jo Bībele nodrošina tā piepildīšanos. Mums ir šāda pārliecība, jo mēs ticam Jēzus vārdiem: “Es nākšu atkal” (Jņ 14:3). Kā tika pravietota Kristus pirmā nākšana, tieši tāpat paredzēta arī Viņa otrā nākšana – jau Vecajā Derībā. Pirms plūdiem Dievs teica pravietim Hanoham (Ēnoham, tulk. piez.), ka Mesijas nākšana godībā pieliks punktu grēkam. Viņš pravietoja: “Redzi, nāk Kungs ar savu svēto eņģeļu pulkiem spriest tiesu visiem un atmākot visas dvēseles, ceļot gaismā viņu bezdievīgos darbus, ko tās grēkojušas, un visus nejaukos vārdus, ko šie bezdievīgie grēcinieki ir runājuši pret viņu” (Jūd 14, 15).

Tūkstoš gadus pirms Jēzus nākšanas uz šo zemi arī ķēniņš Dāvids pravietoja Mesijas nākšanu, lai sapulcinātu kopā Dieva ļaudis. “Nāk mūsu Dievs un neklusē – viņam pa priekšu iet rijēja uguns, viņam visapkārt stipra vētra! Viņš sauc debesīm augšā un zemei, lai tiesātu savu tautu: pulcējiet pie manis uzticīgos, kas upurēdami slēdza ar mani derību” (Ps 50:3–5).

Jēzus otrā nākšana ir cieši saistīta ar Viņa pirmo nākšanu. Pravietojumi, kas paredzēja Viņa dzimšanu un kalpošanu (piemēram, 1Moz 3:15, Mih 5:2, Jes 11:1, Dan 9:25, 26), ir pamats mūsu cerībai un uzticībai apsolījumiem par Viņa otro nākšanu. Kristus “ir atklājies, lai izdeldētu grēkus, sevi pašu upurēdams [...] tā arī Kristus ir upurēts reizi par visām reizēm, lai daudzu cilvēku grēkus izdeldētu; viņš atklāsies otrreiz – ne vairs grēku dēļ, bet par pestīšanu” (Ebr 9:26, 28).

Kādos veidos tu jau tagad vari gūt cerību un mierinājumu otrās nākšanas apsolījumā? _____

Atjaunošanas apsolījums

Izlasi Jes 11:1–10. Kāds apsolījums ir dots Israēlam un ko tas saka par atpestīto mūžīgo mājvietu? _____

Bībele sākas ar zemes radīšanas stāstu (1Moz 1, 2). Tas ir apraksts skaistai un harmoniskai pasaulei, kas uzticēta mūsu pirmajiem vecākiem Ādamam un Ievai. Perfekta pasaule un mājas cilvēcei, ko radījis Dievs. Bībeles pēdējās divas nodaļas arī runā par to, ka Dievs radīja pilnīgu un harmonisku pasauli atpestītajai cilvēcei (Atkl 21, 22), bet šajā reizē pareizāk ir teikt “pārradīšana”, zemes atjaunošana no grēka posta.

Daudzās vietās Bībele paziņo, ka šis mūžīgās atpestīto mājas būs reāla vieta, nevis iedomāta fantāzija vai sapnis. Atpestītie varēs redzēt, dzirdēt, saost, pieskarties un sajūst jauno pieredzi, jauno dzīvību. Jesajas 11. nodaļas pravietojums ir skaists pants, kas paredz Mesijas nākšanu, radot jaunu laikmetu. Tas pārtrauks visu vardarbību un iesāks mūžīgu mieru. Dieva valdīšana uz šīs jaunās zemes nodibinās universālu saskaņu.

Izlasi Atkl 21:1–5. Kas pazudis uz mūžīgiem laikiem šīs jaunās saskaņas rezultātā? _____

Elena Vaita rakstīja, kas sagaida atpestītos: “Mūžības gadiem ritot, tie atnesīs bagātākas un krāšņākas atklāsmes par Dievu un Kristu. Pieaugot zināšanām, vairošies mīlestība, cieņa un laime. Jo vairāk cilvēki mācīsies par Dievu, jo vairāk viņi apbrīnos Viņa raksturu. Jēzum atverot viņu priekšā pestīšanas bagātības un pārsteidzošos sasniegumus lielajā cīņā ar sātanu, atpirkto sirdis sit spēcīgāk un viņi ar stingrāku roku spēlēs savas zelta arfas: un desmit tūkstoš reizes desmit tūkstoši un tūkstošiem tūkstoši balsu apvienojas varenaajā slavas korī.” (Elena Vaita “The Story of Redemption”, 432., 433. lpp.)

Kā mēs varam jau tagad saprast Dieva raksturu? Kā dzīvošana saskaņā un vienotībā ar citiem jau tagad atklāj kaut ko par Dieva raksturu un būtību? _____

Augšāmcelšanās un atjaunotas attiecības

No draudzes agrīnajām dienām Kristus atgriešanās apsolījums, iespējams, vairāk nekā jebkas cits ir uzturējis Dieva uzticīgos ļaudis, īpaši pārbaudījumu laikā. Lai arī cik briesmīgas ir bijušas viņu cīņas, lai arī cik nomācošas ciešanas un sāpes, viņiem bija Kristus atgriešanās cerība un visi brīnišķīgie apsolījumi, ko satur otrā nākšana.

Izlasi 1Tes 4:13–18. Kādi apsolījumi ir iekļauti šajos pantos? Ko tas mums stāsta par atjaunotu attiecību cerību? _____

Kristus otrā nākšana dziļi ietekmēs visu cilvēci. Svarīgs aspekts Dieva valstības nodibināšanā ir izraudzīto sapulcināšana. “Viņš izsūtīs savus eņģeļus ar varenu bazūnes skaņu, un tie sapulcinās vienkopus viņa izredzētos no četriem vējiem, no viena debesu gala līdz otram” (Mt 24:31). Šīs sapulcināšanas brīdī taisnie mirušie tiks augšāmcelti un saņems nemirstību (1kor 15:52, 53). “Nomirušie Kristū būs pirmie, kas augšāmcelsies” (1Tes 4:16). Šis ir brīdis, ko mēs visi esam gaidījuši. Augšāmceltie atkal apvienosies ar tiem, kas ir ilgojušies pēc viņu klātbūtnes un mīlestības. Pāvils par šo notikumu liksmo ar šādiem vārdiem: “Kur, nāve, tava uzvara? Kur, nāve, tavs dzelonis?” (1kor 15:55).

Augšāmcelšanās brīdī no kapiem neiznāk slimību nomocītās, novecojušās, formu zaudējušās miesas, kas devās kapā, bet gan jaunas, nemirstīgas, pilnīgas miesas, kuras vairs nenes grēka zīmes, kas bija izraisījušas viņu bojāeju. Svētie augšāmceltie piedzīvos Kristus atjaunošanas darba pabeigtību, atspoguļojot Dieva pilnīgo attēlu, kā tas bija paredzēts pie radīšanas (1Moz 1:26, 1kor 15:46–49).

Jēzus otrās nākšanas brīdī, kad atpestītie mirušie celsies augšā, taisnie dzīvie virs zemes tiks pārvērsti, un viņiem arī tiks dotas jaunas, pilnīgas miesas. “Jo iznīcīgajam ir jātērpjas neiznīcīgajā un mirstīgajam ir jātērpjas nemirstīgajā” (1kor 15:53). Tā šīs divas atpestīto grupas – augšāmceltie un pārveidotie taisnie – “tiksim aizrauti uz tikšanos .. ar Kungu debesīs, un tad mēs būsim ar Kungu vienumēr” (1Tes 4:17).

Mūsu zinātniskajā laikmetā pat daži kristieši mēģina atrast dabisku izskaidrojumu visam, pat “brīnumiem”. Ko augšāmcelšanās apsolījums mums māca par to, kāpēc tikai pārdabisks Dieva darbs var mūs izglābt? _____

Jauna Zeme atpestītajiem

“Jo es, redzi, radu jaunas debesis un jaunu zemi. Iepriekšējās vairs nepieminēs, tās vairs nenāks ne prātā” (Jes 65:17). Gan Jesaja, gan Jānis (Atkl 21:1) redzēja atklāsmē apsolīto jauno zemi.

Pārdomājiet, kā Jānis apraksta pasakaino atpestīto pilsētu, Jauno Jeruzālemi Atkl 21:2, 9–27. Ko šie panti stāsta par vienotību un saskaņu, kas valdīs šajā pilsētā? _____

Izlasi Atkl 22:1–5. Dzīvības upe, kas plūst no Dieva troņa, un dzīvības koks, kas tos savieno, ir vēl divas svarīgas jaunās pilsētas pazīmes. Kāds būs viņu nolūks uz jaunās zemes? _____

Jaunajā Jeruzālemē Kristus atjaunos dzīvības koku, pie kā Ādams zaudēja pieeju pārkāpuma dēļ (1Moz 3:22–24). Pielaide šim kokam ir viens no apsolījumiem tiem, kas uzvar (Atkl 2:7). Tas nes divpadsmit veidu augļus, katru mēnesi citādākus (Atkl 22:2), kas, iespējams, norāda uz iemeslu, kāpēc uz jaunās zemes “ik jaunā mēnesī un ik sabbatā Manā priekšā ir jāzemojas, saka Kungs” (Jes 66:23). “Tautu dziedināšanas” pieminēšana arī uzsver Dieva nodomu noņemt visas barjeras starp cilvēkiem un atjaunot cilvēci tās sākotnējā stāvoklī: apvienot visus ļaudis, ciltis un tautības vienā nedalītā ģimenē, lai dzīvotu saskaņā un mierā, vienotā Dieva slavēšanā.

“Tautu dziedināšana tēlaini attiecas uz visu nacionālo un valodu barjeru likvidēšanu. [...] Dzīvības koka lapas dziedina plaiss starp tautām. Tās vairs nav “pagāni”, bet ir vienotas vienā ģimenē kā Dieva patiesie ļaudis ([salīdzini] 21:24–26). Tas, ko Miha sagaidīja pirms vairākiem gadsimtiem, tagad ir piepildīts: “Tauta pret tautu necels zobenu un vairs nemācīsies karot! Ikviens sēdēs zem sava vīnakoka, zem sava vīģes koka – nekas tos nebiedēs, jo Pulku Kungs to ir solījis” (Mih 4:3, 4, [salīdzini] Jes 2:4). Dzīvības upes krastos ‘jūs sauksiet viens otru’ (Zah 3:10) apsēsties zem dzīvības koka. Lapu dziedinošās īpašības dziedinās visas brūces – rasiskās, etniskās, cilšu vai lingvistiskās – kas ir dalījušas cilvēci gadsimtiem ilgi.” (Ranko Stefanovic “Revelation of Jesus Christ: Commentary on the Book of Revelation”, 593. lpp.)

Dzīve uz jaunās Zemes

Izlasi Jes 35:4–10, 65:21–25. Cik atšķirīga būs dzīve no tās, ko mēs piedzīvojam tagad? _____

Vairākas reizes Jesajas grāmatā mēs lasām par kaut ko jaunu: “jaunas lietas” (42:9, 48:6), “jauna dziesma” (42:10), viss jauns (43:19), “jauns vārds” (62:2). Jaunums 65. nodaļā ir jaunā lietu kārtība. Starp visiem Dieva radījumiem ir miers un saskaņa. Derības lāsts pār zemi nepaklausības un sacelšanās dēļ (sk. 3Moz 26:14–17, 5Moz 28:30) tiks pārtraukts uz visiem laikiem, jo grēka vairs nebūs. Tā vietā būs bagātīgas svētības, mājas, kurās dzīvot, un ēdiens, ko baudīt.

Kāda būs dzīve tik skaistā vietā? Daži cilvēki domā, vai mēs spēsim atpazīt savus draugus un ģimeni pēc tam, kad mūsu miesas būs saņēmušas nemirstību un būs pilnībā atjaunotas Dieva līdzībā. Pēc Kristus augšāmcelšanās Viņa mācekļi varēs Viņu atpazīt. Marija atpazīna Viņa balsi (Jņ 20:11–16). Toms atpazīna Jēzus fizisko izskatu (Jņ 20:27, 28). Mācekļi uz Emavas ceļa atpazīna Viņa manieres pie galda (Lk 24:30, 31, 35). Ja mūsu ķermeņi būs līdzīgi Jēzus augšāmceltajai miesai, mēs noteikti būsīm spējīgi atpazīt cits citu, un mēs varam raudzīties mūžībā uz atjaunotām attiecībām. Mēs droši varam pieņemt, ka mēs turpināsim savas attiecības ar tiem, kas mūs pazīst, mīl un kas ir kopā ar mums.

“Tur atpestītie sapratis, tieši tāpat, kā viņi tiks saprasti. Mīlestība un līdzjūtība, ko Dievs pats ir iedēstījis dvēselē, tur atradīs vispatiesāko un vispatīkamāko iespēju īstenoties. Šķīstā savienība ar svētajiem eņģeļiem, harmoniska sabiedriskā dzīve ar svētajiem un ar visu laikmetu uzticīgajiem, kas ir mazgājuši savas drēbes un darijuši tās baltas Jēra asinīs, svētās saites, kas saista kopā ‘visu ģimeni Debesīs un uz zemes’ (Ef 3:5) – tas palīdz veidot atpestīto laimi.” (Elena Vaita “Lielā cīņa”, 677. lpp.)

“Tādēļ mēs nezaudējam cerību [...] Šābrīža ciešanas, kas ir vieglas, mums sagādā pārparēm lielu godības smagumu mūžībā, jo mūsu skatiens nav pievērst redzamajam, bet neredzamajam; redzamais ir tikai uz brīdi, bet neredzamais – mūžīgs” (2kor 4:16–18). Kā mēs varam pasaulē, kas ir tik īslaicīga, tik gaistoša, mācīties pievērsties neredzamajam un mūžīgajam un satvert to?

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Elenas Vaitas grāmatā “Counsels for the Church” nodaļa “Behold I Come Quickly” (355.–359. lpp.). Izlasi Elenas Vaitas enciklopēdijā šķirkļus “Resurrection” un “Heaven and New Earth” (863., 864. lpp.).

“Mūsu Kunga augšāmcelšanās un debesbraukšana ir drošs pierādījums Dieva svēto uzvarai pār nāvi un kapu un galvojums tam, ka Debesis ir atvērtas tiem, kas mazgā savas rakstura drēbes un balina tās Jēra asinīs. Jēzus pacēlās augšā pie Tēva kā cilvēces pārstāvis, un Dievs rādīs Savu godību un dalīsies tajā ar tiem, kas atspoguļo Viņa līdzību. Tur ir mājas zemes svētceļniekiem. Tur ir taisnības drēbes ar godības kroņiem un uzvaras palmu zariem. Viss, kas mūs mulsinājis Dieva aizgādībā, nākamajā pasaulē tiks padarīts skaidrs. Tas, ko bija grūti saprast, tad atradīs izskaidrojumu. Žēlastības noslēpumi atklāsies mūsu priekšā. Tur, kur mūsu mirstīgais prāts redzēja tikai apjukumu un lauztus solījumus, mēs ieraudzīsim vispilnīgāko un skaistāko saskaņu. Mēs uzzināsim, ka bezgalīga mīlestība bija sagādājusi piedzīvojumus, kas likās vispārbaudošākie. Saprotot Viņa maigās rūpes, kas liek visam kopā darboties mums par labu, mēs priecāsimies ar neizsakāmu prieku un godības pilnību.” (Elena Vaita “Counsels for the Church”, 358. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Lai gan citi kristieši (bet ne visi) tic burtiskai Jēzus otrajai nākšanai, kas unikāls ir adventistu cerībā uz šo notikumu?

2. “Divas zivis peldēja, kad viena pajautāja otrai: ‘Kāds ir ūdens?’ Otra zivs atbildēja: ‘Kas ir ūdens?’” Mēs varam tik ļoti pierast pie esošā, ka nesaprotam, cik dominējošs tas ir. Piemēram, kā mēs, grēkā dzimušas būtnes, kas esam pilnas ar grēku un dzīvojam grēcīgā pasaulē, varam saprast to, cik brīnišķīga jauna eksistence mums būs jaunajās Debesīs un uz jaunās Zemes? Kāpēc mums vajadzētu mēģināt iztēloties, kāda tā būs?

3. Nav šaubu, ka, lai arī kāda būs mūsu eksistence uz jaunās Zemes, mēs dzīvosim vienotībā ar ikvienu. Ko mēs varam darīt tagad, lai sagatavotos tam, kad tas notiks?

KOPSAVILKUMS:

Bībele uzticami runā par laiku, kad šī zeme tiks radīta no jauna un grēka posts būs izdzēsts uz mūžīgiem laikiem. Visbeidzot cilvēce būs atjaunota pēc tās sākotnējā nolūka, un visi cilvēki dzīvos saskaņā. Mūsu pašreizējā garīgā vienotība Kristū, lai gan tagad nav pilnībā saprasta, tad būs dzīva un mūžīga realitāte.

SATURS

	I p p .
Radišana un krišana _____	5
Šķelšanās iemesli _____	12
“Lai viņi visi ir viens” _____	19
Ceļš uz vienotību _____	26
Vienotības pieredze agrīnajā draudzē _____	33
Vienotības metaforas _____	40
Kad rodas konflikti _____	47
Vienotība ticībā _____	54
Pārliecinošākais pierādījums _____	61
Vienotība un salauztas attiecības _____	68
Vienotība pielūgsmē _____	75
Draudzes organizācija un vienotība _____	82
Noslēdzošā vienotības atjaunošana _____	89